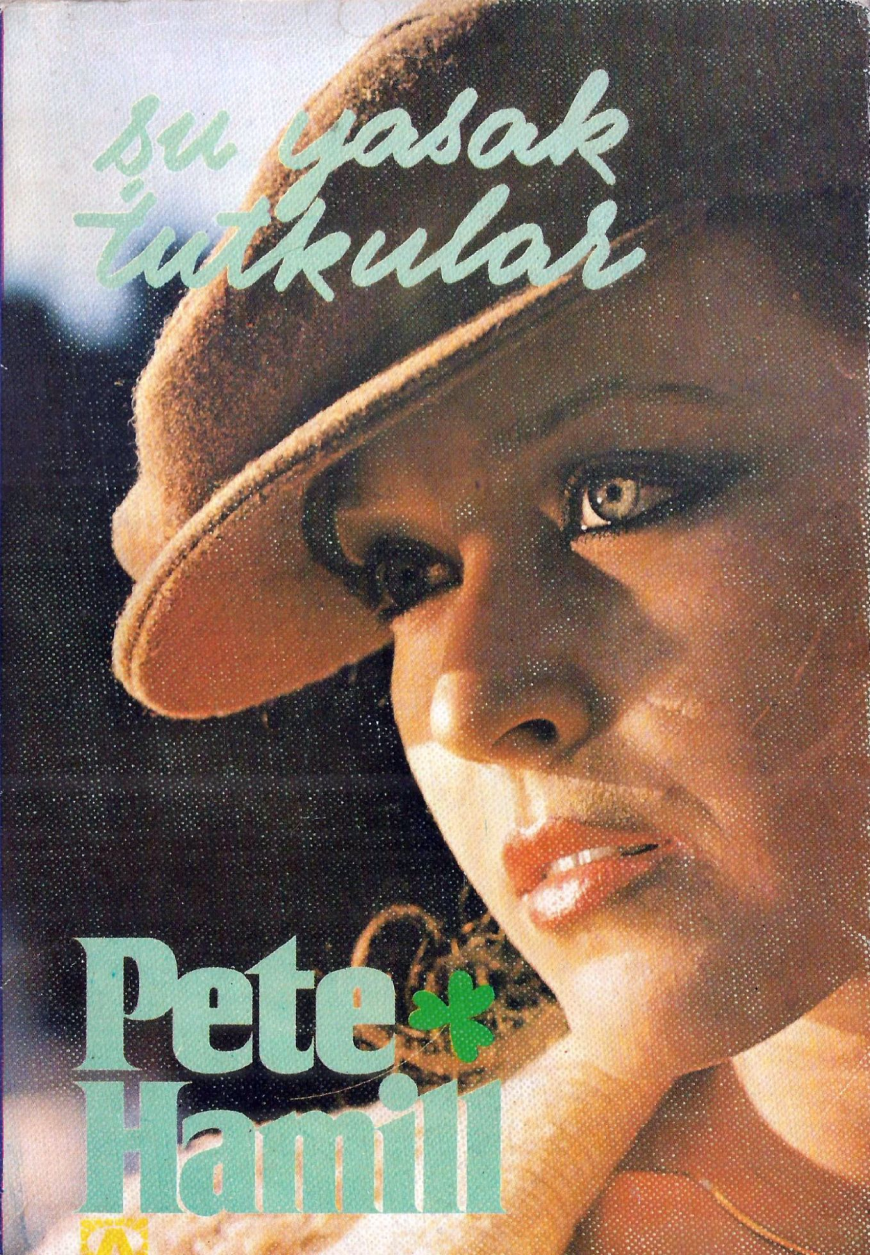

Şu yasak tutkular
Pete Hamill

altın kitaplar yayınevi

7.79.66

1. Baskı

Altın Kitaplar Matbaası -- Temmuz / 1979

Pete Hamill

Şu Yasak Tutkular

(Flesh and Blood)

Türkçesi :

Esat ÖREN

(C) Copyright : Pete Hamill — ONK. Ajansı / ALTIN KİTAPLAR — 1979

Birinci Bölüm

O sendin, yavrum.

Anımsayacaksın.

Salon daha dolmamıştı. Çevre barlarındaki gazeteciler, basın tribünündeki yerlerini almak için taburelerinden henüz kalkmamışlardı. New York, Los Angeles ve Miami Beach'ten gelen ünlüler kiralık uçaklarından inmemişler, Brooklyn; Queens ve Yukarı Bronx gibi dünyanın bir ucu sayılacak yerlerdeki taraftarların kapalı devre televizyon yayınını izleyebilecekleri salona gitmek için evlerinden çıkmamışlardı. Porto Rikolular ve Meksikalılar kasalarla getirdikleri biraları salona taşımamışlardı. Henüz pezevenkler kızlarını toplamadan, Harlem, Hough, Watt ve Newark'la Roxbury'den gelip rakibini coşturmak için bağıracak bir sürü insan yola bile çıkmadan o gece, orada yatan sendin. Hepsinden önce, sen yavrum, bu işin sonunda ne olacağını biliyordun.

Orada öylece uzanmıştın, çölde gibi yalnız, ağzın paslı, sırtın idman masasının plastik döşemesine yapışmış. Kasıkların bir havluyla örtülü, ayakların çoktan terlemeye başlamış, avuçlarının içi ıslak, kafa derin kaşınıyordu. Orada, öylece gözün kapalı yatıyordun, saat filan görmemek için. Soluğunu düzenleyip uyur gibi yaptın. Kimseyle konuşmak istemiyordun. Ama kulak vermiştin: Kuşku ya da korku be-

lirtecek bir iki söz, açığa çıkabilecek bir giz var mı diye. Ama tüm duyduğun bir fısıltı, mırıltı, açılıp kapanan kapı, dışarda giderek yükselen uğultular ve duştan gelen tıp tıp su damlalarının sesi... Bu sonucu getiren her şeyi kendin hazırlamıştın ve bunu biliyordun. Sen. Bobby Fallon. Israr eden sendin. Bu karşılaşma için sen zorlamıştın onları. O son gece.

*

Dalgaların üzerinde bir martı aranarak uçuyor. Gövdesi kıpırtısız, kayarcasına. Azıcık bir hareketle başı kaybolup kanat çırpmaya başlıyor yükseklere doğru. Öylece oturuyorum orada, Pasifik'in karşısında. Martıyı izliyorum. Döne döne uçup Colony'e doğru uzaklaşıyor. Herhangi bir şeyi doğru dürüst görmeyeli çok zaman olmuş.

Kumsalın bir ucunda iki ihtiyar yürüyor, deniz boyunca. Su çekilmiş. Adamın bermuda şortundan deynek gibi iki bacak çıkmış. Eğilip yerden bir taş parçası alıyor. Benim çevremde de bir sürü taş var. Tümü düzleşmiş, eski taşlar, yumuşak dalgaların ıslatmasıyla pırıl pırıl. Buraya gelebilmek için deniz diplerinde sürüklenmişler. Ta Honolulu'dan buraya. Birisi demişti. Ta Çin'den buraya. Oyuncak yelkenlilerin altında. Martıların ve balıkların altında.

Yaşlı çiftin yaklaşan görüntüsü şimdi daha büyük. Kadının başında hasır şapka var, sabah rüzgârında kenarları uçuşuyor. San Pedro üzerinde büyük, biçimsiz bir bulut güneye doğru sızıyor. Koyu bir bulut, yağmur yüklü. Deniz kurşun rengi. Güneş gözlüğümü elimde çevirip duruyorum. Dikiş yerleri kaşınıyor. Ayaklarım serin kumun içinde.

Umarım, ihtiyarlar durup benimle konuşmazlar.

Dilerim, kimse durup konuşmaz.

1

Her şey yağmurlu bir günde başlamıştı. Çok önce, Brooklyn'de. Yağmurun altında New York limanını arşınlıyoruz. Maaş aldığımız bir cuma günü, Bush terminalinin orada, bir otoparktayız.

Kirk'le Belt Parkway'de sığınacağımız yere doğru koşarken yağmur damlaları çevremizdeki otomobillerin üzerinde davul çalıyor. Kirk benden büyük, en az on yaş. Sığınağımıza vardığımızda iki büklüm olup yanını tutuyor, acıyla. Siyah yüzü parlak.

«Allah kahretsin, Bobby, olmaz!» diyor. «Yonca için çok yaşlıyım.»

«Yirmi sekiz çok yaşlı sayılmaz, be,» diyorum ona.

«O geri zekâlı hıyarlar için çok yaşlı sayılır.»

Gülüp koluna dokunuyorum. Sonra yine yağmurun altına çıkıp Yonca'ya koşuyoruz.

«Kaçık beyaz.»

«Ödlek arap.»

Kirk'ün boyu bir doksana yakın ama göbeği yüzünden daha kısa duruyor. Derisi az sütlü çikolata renginde. Dişleri sağlam. İnce dudakları var. Ama ilk dikkati çeken yeri

gözleri: Gri, sarı ışıltılarla her zaman hareketli. Olağanüstü akıllıdır ve çok konuşur, ama kara gözlüklerini taktığı zaman onu tanımanın yolu yok. Şu sıra benim en yakın dostum. Belki de tek dostum denebilir, çünkü oradan oraya çok taşınıyoruz. Annemle ben. Kirk hiçbir şeyi kafasına takmaz, belki de bunun için ondan hoşlanıyorum. Ne patronları, ne işi, ne para, ne rengi, ne de yarını, hiçbiri umurunda değildir. İş başında tulumunu giyer, hafta sonlarıysa godoşlar gibi süslenir. Her yerde bir sevgilisi olduğunu söylüyor. Hiç görmediğim için bilemem. Her maaş günü içmeye gideriz. Bütün hafta matkap ve pres gürültüsüyle şişen kafamızı ödüllendirme gibi bir şey bu. Çoğu zaman Tip Top'da içeriz. Oradaki barmen Porto Rikolu. Her çeşit insan gelir. Müzik dolabında İspanyol müziğiyle blues tipi açık saçık sözlü şarkılar çalınır. Ama Tip Top, Yonca'dan dört sokak ötede.

«Yonca'da bir kadeh atıp yağmurun dinmesini bekleyelim,» diyorum Kirk'e.

«Yağmur dinmeden orada geberebiliriz de,» diyor.

Ama Yonca'ya giriyoruz.

İşin gülünç yanı da bu zaten. Sonradan olanları şöyle bir düşününce, kıçımdan boşalan yoncalar aklıma geliyor.

Ön kapıdan girmiştik. Salon kalabalık ve dumanlı, ıslak yün kokusuyla dolu. Müzik dolabında halk şarkıları çalıyordu. İçeri yürürken başlar bize doğru çevrildi. Önce Kirk'ü süzdüler, sonra beni. Müşterilerden biri bira bardağını ağzına dikmişken yarıda durdu. Barın arkasında büyük bir aynaya dayalı raflar viski şişeleriyle tıka basa donanmıştı.

Aynaya göz attığımda adamların bana nasıl baktıklarını farkettim. Kilise korosundaki çocuklara benzeyen yüzüme, Tanrının cezası sarı saçlarıma ve mavi gözlerime bakıyorlardı. Bir an için yüzümün ezik büzük, korkutucu ve sert görünüşlü olmasını istemiştim. Boyum da bir doksan olacağına iki metre olaydı, geniş omuzlar filan... Neredeyse düşündüklerini duyacak gibiydim: Bu çakalın yanında dolaşan koro oğlanı da kim, ulan?

Arka kapıya yakın bir yerde boş köşeye doğru yürürken bize aynadan nasıl baktıklarını Kirk de sezmiş olmalıydı. Birden şişinerek yürümeye başladı. Şu Lenox Avenue'deki züppeler gibi hava atmak için. Adamları illet etmeye. Ben de onu izleyip kasılmaya başladım. Boş olan köşeye yerleştik. Maaş tomarımın içinden gıcır bir onluk çıkarıp bara uzandım. «Bize bir...»

Barmen kasayla ilgilenmeye başlayıp çekmecenin içine bir sürü bozuk para boşalttı.

Kirk'e döndüm, gözleriyle bana arka kapıyı işaret ediyordu. Ama aldırmadım. Ona doğru uzanıp kulağına, «Boşversene, yahu. Ben içki içmek istiyorum.»

Tezgâhın sonuna birkaç adımlık bir yerde dikilmiştik. Kapı sağımızdaydı. Öbür yanda shuffleboard makinesi ve tozlu masaları olan başka bir oda vardı. Shuffleboard oynayan dört kişi oyunlarını bırakıp gözlerini Kirk'e diktiler. İçlerinden biri telefon kabinine dayanmış, sigarasından derin soluklar çekiyordu.

Barmen yanımızda duran iki şişman adamın bardaklarını doldurmaya başladı. Elimdeki onluğu tezgâhın üzerinde tıklattım. «Bize bir Schaefer, bir de buzlu viski.»

Başını bile kaldırmadı. Suyla dolu lavabonun içinde bardakları yıkayıp kurumaları için yanında duran sepete di-

ziyordu. Sonra ön kapıya doğru döndü. Çam yarması gibi bir müşteri giriyordu. Beyaz bir tişört üzerine fermuarlı bir ceket giymişti. Ağaç gövdesi gibi boynuyla haltercilere benziyordu.

Şişman adamlardan biri, «Vay canına,» dedi. «Vay canına, bu gelen Kingsize.»

Kingsize başlarda bir yere tünedi. Barmen neredeyse koşar gibi yanına gidip önüne bir şişe Four Roses ve bir bardak koydu.

Şişman adam, «Dur bakalım, Kingsize bu işe ne diyecek,» dedi.

Shuffleboard oyuncuları oyun masasının üstüne çıkmış, orada oturuyorlardı. İçlerinden biri atış topunu eline alıp okkalamaya başladı. Müzik dolabında Bing Crosby, Galway Körfezini anlatan bir şarkı söylüyordu.

Kingsize ceketini çıkardı. Kollarına sanki birer tane bowling topu sokulmuştu. Elindeki kesekâğıdından birer birer aldığı fıstıkları atıştırırken, bir yandan barmenin anlattıklarını dinliyordu. Bu arada Kirk ile beni farketmiş, gözlerini üzerimize dikmişti.

Kirk, «Kalk gidelim,» dedi. «Bu herifin bokunda bile pazuları vardır.»

«Canı cehenneme,» dedim.

Sonra ben de gözlerimi dikip Kingsize'ı süzmeye karar verdim. Bu arada yeni müşteriler gelip gidiyorlardı ama ben gözlerimi ayırmadan bakmaya devam ettim. Sonunda barmenin şorduğu bir şeye cevap vermesi gerekti. Kolundaki bowling topları oynaştığı sırada gözünü kırpıştırdı ve konuştu, sonra yine gözünü kırpıştırdı. Barmenin üzerinden hâlâ bana ve Kirk'e bakıyordu. Evet, belki bokunda bile pazusu vardı ama önce gözünü o kırpıştırmıştı. Ben değil.

Sonra arka kapıdan iki polis girdi. Vizörlü şapka ve önünde beyaz şeritleri olan kalın kauçuk yağmurluk giyinmişlerdi. Sırılsıklamdılar. Biri uzun boylu, torba gibi yüzlü pembe derili bir adamdı. Diğeri daha kısaydı. Kum rengi, düzeltilmiş bıyıklarıyla üzgün bir görünüşü vardı. Devamlı müşteriler bizim biraz ötemizde onlara yer açıp aralarında söyleşmeye başladılar. Üzgün polis bara doğru uzanınca yağmurluğu kâğıdın hışırdaması gibi bir ses çıkardı.

Barmen onlara servis yapmak için aceleyle önümüzden geçti.

«Hey!» diye bağırdım. «Hey, sen! Senden bir Schaefer ile buzlu viski istediğimizde bu adamlar gelmemişti bile!»

Barmenin gözleri bir anda benim üstümden Kirk'e, oradan da Kingsize'a kaydı. Sonra dönüp polislere servis yapmaya başladı. Onları iteleyip önlerine geçtim ve parmağımı yüzüne doğru uzatıp, «Bir bira ve buzlu viski istedim senden,» dedim.

Üzgün bakışlı polis, «Sakin ol aslanım,» dedi.

«Seninle bir ilgisi yok bu işin,» dedim. «Deminden beri bekliyoruz, arkadaşım da, ben de.»

Polisin bakışları beni aşıp çevrede dolaştı. Bunun üzerine ben de onun baktığı yerlere bakındım. Barın içinde her şey sanki donup kalmıştı: Müşteriler, barmen, her şey. Tezgâhın öbür ucunda Kingsize içkisini yudumluyordu. Birazdan yatakta vuruşacakmış gibi bir anlam vardı yüzünde.

Üzgün bakışlı polis, «Üstünde kimliğin var mı, ahbap?» diye sordu.

Elimdeki onluğu tezgâhın üzerinde tıklattım. «Var ya. İşte bu.»

Uzun boylu polis, «Bak şu uyanığa,» dedi «Amma boktan uyanığa çattık be, Henry.» Bardağını kaldırdı, çay içen

bir kadın gibi, baş parmağıyla işaret parmağı arasında tutuyordu. «Öyle boktan bir uyanığa çattık ki, aklım durdu. Nedense, Kingsize'ın da sesi çıkmıyor.»

Döndüğümde, Kingsize'in ayağa kalktığını gördüm. Yürümesini öğrenmiş bir duvar gibi bana doğru geliyordu.

Henry, «Gitsen iyi olur delikanlı,» dedi.

Kirk de, «Haydi,» dedi. «Bunun gibi bin tane bar var.»

«Burayı sevdim,» dedim. «Servis iyi. Sonra dostça davranıyorlar insana.»

Uzun boylu polis yeniden doldurulmuş kadehini eline alıp, «Toz olsan iyi edersin parlak çocuk,» dedi. «O boktan canın çıkmadan.»

Eline vurup bardağını düşürdüm. Bardak yerde bir iki sıçrayıp yuvarlandı. Çıldırmış bir insana bakar gibi baktı bana.

Ve o sırada Kingsize yanımda bitti. Yakından bakınca o güne dek gördüğüm en iri adam olduğunu anladım.

«O bardağı yerden al bakalım, evlat.»

Sesi iriliğine yakışmayacak denli inceydi. Güldüm. Kahkahalarla gülmemek için kendimi zor tuttum.

«Sonra yanındaki çakalı da al, hemen defol buradan.»

Polisler ona yer açmak için yavaşça geri çekildiler. Barmen tezgâhın üstüne bir sopa bıraktı. Herkes suspus olmuş, yalnız müzik dolabında 'Kırık Kalpler Bulvarı'nı söyleyen Tonny Bennet'in sesi duyuluyordu.

Omuz silkip yerdeki bardağı almak için eğildim.

Birden fırlayıp üzerine atıldım ve sol yumruğumu suratına yapıştırdım. Kan içinde dişlerini tükürürken sağ elimi kamçı gibi kullanıp alttan apış arasına savurdum. Aynı anda yeni bir sol kroşeyle kafasında patladım.

Yıkılan bir bina gibi bölüm bölüm yere yığıldı.

Omuzları yere değince üzerine gidip yüzüne bir tekme attım, orada kalsın diye.

Ama daha işim bitmemişti. Kingsize çoktan tükenmişti ama ben daha yeni başlıyordum. Tezgâhın üzerindeki sopayı aldığım gibi büyük duvar aynasına fırlattım. Sonra barmene uzanıp iki elimle öne doğru çekerek yüzünü barın üstündeki bardaklara çarptım.

Bunun üzerine ne kadar adam varsa hepsi üstüme çullandı, ama sanki içimde yirmi tane adam dışarı çıkmaya çalışıyordu. Artık yaptığım olağan bir kavga değildi. Artık öldürmeye dövüşüyordum.

Uzun boylu polise vurduğumu anımsamıyorum. Birden shuffleboard makinasının yanında yerde oturduğunu görüverdim, gözleri şaşkınlıktan büyümüş, Bir bunu anımsıyorum, bir de Kirk'ün arka kapıya yakın bir yerde önüne gelene yumruk salladığını, atış topunu elinde okkalayan adamın yüzükoyun yattığını, Üzgün bakışlı polisin silahına davrandığını. Bir de, kafamın içini deliyormuş gibi gelen siren sesini.

**
*

Kollarımı kaldıramıyorum. Bana vuruyorlar ama ben kollarımı kullanamıyorum. Vuruyorlar, ayağa kaldırıyorlar, silkeliyorlar.

Zenci dostu puşt.

İndir bir tane daha.

Yere çökmüşüm, sırtım bir duvara dayalı. Yağmur hâlâ davul çalıyor, Uzun boylu polis tepeme dikilmiş, burnundan kan sızıyor. Yağmur kauçuk muşambasından sesler çıkarıyor. Ara sokağın yüz metre ötesinde bir sokak lambası var.

Şimdi barmen sendeleyerek dışarı çıkıyor, elinde yüzüne bastırdığı kanlı bir havlu. Üzgün bakışlı polis meslektaşının yanında dikilmiş. Yolun üstü çamur deryası. Bir sürü bacak ve ayak görüyorum. Tam o anda bir şey kımıldıyor ve yeni bir acı tüm bedenimi sarıyor. Korkunç bir acı. Bir daha. Sonra bir kez daha. Çamur yapış yapış. Çöp tenekelerinin yanında yatıyorum, yüzüm çamurun içinde. Kalkmaya çabalıyorum ama arkadan gelen tekmelerle yeniden yıkılıyorum.

Annemin yüzü canlanıyor gözümde. Öfkeli. Çok bozulmuş.

Yeniden kemiklerimi çatırdatan bir acı duyuyorum ama bu son oluyor, sonra hiçbir şey duymuyorum.

2.

Kapatıldığın Kings County tutukevinde onu bekliyordun. Ellerin soyulmuş, çenen şişmiş, yüzün morarmış ve kanlıydı. Soluk aldığında göğsünden kaburgalarına doğru büyük bir acı dolaşıyordu. Bacakların da sızı içindeydi. Saçların çamur ve kandan keçeleşmiş, sokağın tüm kiri giysin üzerinde kurumuştu. Gelmesini bekliyordun ama bir yandan korkuyordun.

Sonra onu gördün. Kapının öbür yanında bir nöbetçiyle konuşurken. Çelik duvarlarla çevrili yerde. Her zamankinden güzel. Hesabına göre o yıl otuz altı yaşında olmalıydı. Teni koyu, yüzü kemikli, dişleri sağlamdı. Gözleri parlak kahverengi, küçük ağzıysa kalın dudaklıydı. Kalçaları omuzlarının genişliğine göre biraz dar sayılabilir, bir sinema yıldızı gibi biçimli olmayabilirdi ama, şöyle yürüdüğü zaman öylesine bir yumuşaklığı vardı ki, yanından geçen kadın erkek ikinci kez dönüp bakmak isterdi.

Bir kez sana, baba tarafından Şoson Kızılderilisi olduğunu söylemişti. Babası İkinci Dünya Savaşından önce kaçıp gitmiş, İtalya'da bir topçu birliğinde öldürülmüştü. On yaşındayken annesi Alabama'da bir trafik kazasında ölün-

ce, New York'a teyzelerinin yanına gelmişti. Gerisini sen bilmiyordun. Kızılderili yanı gizemin bir parçasıydı. Bir türlü çözemediğin bir gülümsemeyle gizlenmişti. Bu gülümseme bir yandan, «Haydi gel,» diyor, sonra da, «Dur bakalım, geri dur,» diye itiyordu. Bir yandan kendisini tanımanı istiyor, öte yandansa onu hepten unutmanı salık veriyordu. Hem her şeyin olabileceğini, yani her zaman seni seveceğini, bağrına basacağını söylüyor, hem de hiç önemli olmadığını, değersizliğini ve kolayca unutulabileceğini anlatıyordu. Bu gülümseyişi hep gözlemiştin. Mutfak masalarında, lokantalarda, her yerde. Her keresinde çekime kapılmış, sonraysa itilmiştin.

Dış odaya girişini izledin. Üzerinde kireç yeşili bir giysi ve yeşil bir şapka vardı. Sarı atkısı bir omuzundan sarkarken, kolunda hâlâ suları damlayan siyah bir yağmurluk tutuyordu. Dış bölüm nöbetçisiyle acele acele bir şeyler konuştuktan sonra senin bulunduğun odaya getirildi. Aranızda bir masa vardı. Gülüp başını iki yana salladı. Ağlayacak gibi olmuştun.

«Çok iyi görünüyorsun,» dedi.

«Canavar gibiyim.»

Çantasından bir Marlboro çıkarıp yaktı ve odaya bir göz gezdirdi: Tel örgülü ve demir parmaklıklı pencereler, diğer masalarda oturan adamların zenci ve Porto Rikolu eşleri ya da kız arkadaşları...

«Fabrikadaki işten atılmışsın,» dedi.

«Hay Allah! Neden attılar acaba?»

«Her şeye de bir laf yetiştirirsin.»

«Dün geceki polis de aynı şeyi söyledi.»

«Baban da senin gibiydi. Her lafa yetişirdi.»

Kalbin düzensiz atmaya başlamıştı. Gülümseme don-

du. Bir an için seni devre dışı bırakmıştı. Onu anımsıyordu. Jack Fallon'u.

Sen, «Bırak hortlak öykülerini, anne. Kodesteyim şimdi,» dedin.

«Tam dört yıl, her cumartesi gecesi birileriyle dalaştı durdu. Çok da işine yaradı sanki. Ya da bize.»

«Avukattan ne haber, anne?»

Öne doğru uzanarak yaklaştı. Sabun ve yağmur kokuyordu. Dudaklarını görünce içinden ısırmak geldi.

«Avukatla konuştum,» dedi. «Şu sıra Jersey'de bir cinayet davasıyla uğraşıyor. İlk fırsatta buraya gelecek. Bir şeyler yapabileceğini söyledi.»

Elindeki yeşil hasır şapkayla bir süre oyalandı, sonra Marlboro'sundan bir soluk çekti. Ne kadar yumuşak görünüyordu. Nasıl da genç ve diri.

«Bir süre yatabileceğini sanıyor.»

«Yatmak mı?»

İnanamamıştın. Soğukkanlılıkla, bir süre içerde yatabileceğini söylüyordu. Elini yumruk yapıp dişlerinin üzerinde gezdirdin. İçerde yatamazdın. Sana vurmaya çalışan birine vurdun diye yatamazdın.

«Bobby, bir polise vurmak ağır suçtur,» dedi.

Hiçbir polise vurduğunu anımsamıyordun. Yalnız Kingsize'a vurmuştun. Eğildiğin yerden fırlayıp yüzünü darmadağın ettiğini, fakat polise filan vurduğunu anımsamadığını söyledin. Polisler olup biteni görmüşlerdi, üzerine gelen adamı da biliyorlardı. İsteseler engel olabilirdiler. Bırak her şeyi bir yana, sen davacı olmalıydın önce. Tüm kentten.

Öfkeni boşaltırken gülümseyerek seni izledi. Ziyaretçilerden bazıları ayağa kalkmış veda sözlerine başlamışlardı. Kimi kucaklaşıyordu. Mırıltılar halinde sözcükler. Şişman

bir zenci kadın ağlıyordu. Dönüp annene baktın. Yağmur altında makyajı biraz akmıştı.

«Avukat seni ılımlı bir yargıç önüne çıkarmaya çalışacak,» dedi. «Senin davana ağır suç olarak değil de, salt kötü davranış ya da hafif suç olayı olarak bakacak birini arıyor. Ama bunun hiç de kolay olmadığını söyledi. Yakınlarda seçim varmış, kimse serserileri hoş görmüyormuş.»

«Ben serseri değilim.»

«Biliyorum serseri olmadığını. Sana yalnız avukatın ne dediğini söylüyorum.»

«Eğer serseri olduğumu sanıyorsa, biz de başka avukat tutalım.»

«O da serseri olduğunu sanmıyor. Sadece gazetelerin neler yazabileceğini söylüyor. Hepsi bu. Ben...»

Gözleri yaşla doldu. Gülümseme yine gitmişti. Yumuşak elini avucunun içine aldın, aranızda masa vardı.

«Bağışla Anne. Elinden geleni yapıyorsun. Seni...»

Sonra da nöbetçi tepenizde bitti, biraz eğilerek, «Artık gitsek iyi olur dostlar. Ziyaret saati doldu.»

Ağır ağır ayağa kalktı, elinde yağmurluğu. Oturduğun yerden bakınca çok uzun görünüyordu.

«Anne?»

«Evet.»

«Sağol. Geldiğin için. Avukat tuttuğun için.»

Masanın üzerinden uzanıp yanağından öptü. Buram buram yatakhane kokuyordun.

«Yarın görüşmek üzere,» diye fısıldadı.

«Hiç korkma, anne. Yargıça masum bebek rolü atıp Kirk de, ben de buradan tıpış tıpış çıkarız.»

Sana bir göz kırptıktan sonra hemen dönüp önde giden zencilerin ve Porto Rikoluların ardına takıldı. Nöbetçi ar-

kasından bacaklarına bakıyordu. Uzun ve esmer bacaklarına. Çorap giymemişti.

***

Aman Tanrım, Ne çocuk. Ne salak şey. Tam masum bebek rolü kesiyorum. Sarı saçlı tatlı çocuk havası. Onlara, «Evet,» diyorum, «Adım Robert Fallon. Babam bizi terketti. Çok uzun zaman önce. Ne zaman? Ben altı yaşındaydım. Nereye gitti? Gitti işte, kimbilir nereye...» «Ne yapmak istiyorsun?» «Bilmiyor musun?» «Hayır.» «Neden bilmiyorsun?» «Sana ne ulan bundan.»

Yargıç kısa boylu şişman bir İtalyan. Durmadan terliyor, sonra da bir mendille yüzünü siliyor. Mendilini masanın altından bir yerden çıkarıyor. Düşünüyorum, acaba orasına mı sarmış diye. Polisler ifade verirken onları dikkatle dinliyor ama Kingsize'ın adından ve kavganın çıkma nedeninden hiç söz edilmiyor. Sonra barmen gelip olay çıkarmek isteyen iki serserinin, yani Kirk ile benim, neler yaptığımı anlatırken yargıç yine ilgiyle dinliyor. Söz sırası bize geldiğindeyse sıkılmış görünüyor ve önündeki sarı not defterine bir şeyler karalıyor. Annem ikinci sırada, yanında zenci anneler, Porto Rikolu kadınlar var. Hepsi kendi erkeklerinin duruşma sırasını bekliyorlar.

Sonunda tabii suçlu bulunuyoruz. Yargıç bana bir yıl bir gün, Kirk'e ise üç yıl veriyor.

Masayı bir tekmede fırlatıp bağırıyorum, «Ne biçim is bu!»

Avukatın çantası yere düşüyor, tüm kâğıtları yerlerde, Nöbetçiler üzerime çullanıp beni yatıştırmağa çalışıyorlar.

«Ben beyazım, o siyah, bu yüzden üç kat fazla yata-

cak, ha? Ne biçim bok yemek bu?»

Duruşma salonunun arkasından bir zenci ayağa kalkıp bağırıyor, «Evet ya, ne biçim bok yemek bu?»

Artık salonda herkes ayağa kalkmış, zencilerin şuradan buradan bağırmaları duyuluyor, **beyaz adaleti bu işte, böyle bok olmaz** gibisinden sözler. Yargıç ter içinde düzeni sağlamaya çalışıyor. Arkadaki kapı birden açılınca, içeri bir sürü insan dalıyor: Zenciler, nöbetçiler, muhabirler.

«Boşaltın bu salonu!» diye kükrüyor yargıç.

Bütün bunlar olup biterken iriyarı bir zenci polis kolunu gırtlağıma dayamış, tıslıyor. «Kıpırdama piç kurusu, yoksa boynunu kırarım.»

Az sonra diğerleri konuşmaya başladılar. Daha sonraları, bunun mahkûm ağzı olduğunu öğrenecektim. Konular serserilik suçları, kötü avukatlar, düzenbaz yargıçlar ve kötü kadınlardı. Hepsi üzüntülü ve öfkeliydi ve çok sigara içiyorlardı. Sözcüklerin artık hiç işe yaramayacağını sanki biliyorlarmış gibisine, konuşmaları kısa patlamalar halinde geçiyordu. Sözcüklerin bir milyonu bir araya gelse bizi bu kamyondan çıkaramazdı. Ben yokmuşum gibi davranıyorlardı. Beyazdım ve onlarla hiçbir ilişkim yoktu. Ispanyolca konuşan ikisinin ne dediklerinden pek emin değildim ama siyahların konuşmasını iyi anlıyordum ve tümü boş şeylerdi.

Bir süre sonra Fuentes adındaki Porto Rikolu genzini temizleyip bana baktı ve, «Bu beyaz kedi neden deliğe giriyor?» diye sordu.

Kirk öne eğildi ve ben daha bir şey demeden yanıtladı. «Irz düşmanıdır.»

Fuentes sanki korkunç bir hastalık taşıyormuşum gibi hafifçe gerileyip irkildi. «Deme yahu?»

Kirk, «Hem de en kötü cinsi,» dedi. Gözlerinde oynaşan sarı parıltıları farkedebiliyordum.

Fuentes bana dönüp, «Delikte işin zor,» dedi. «İçerde sübyan kızlar bulacağını hiç sanmam.»

Kirk, «Hey, dur bakalım ahbap, bu adam sübyancı filan değil,» dedi. «İşi büyüklerledir.»

«Yok yahu?» Bu daha da kötüydü.

«Aynasızlları düzeltir. Onun için burada. Birkaç aynasızı benzetti.»

Fuentes birden anladı. Ağzının içindeki tüm altın dişleri göstererek güldü ve bana bir sigara tuttu. «Helal olsun be. Polis dövdün demek?»

Kirk, «Hem de ne biçim.» dedi.

Fuentes siyahlara döndü. «Delikanlı sıkı çocuk.» dedi.

Sigaradan derin bir soluk çektim. Düşünüyordum: Sıkı çocuğum iyi ama, deliğe de giriyorum işte.

3

İlk gün parmak izi, resim çekimi, aşı ve konferanslarla geçti. Lastik eldivenli bir adam kıçının dibinden ayrılmamıştı. Sana gri bir üniforma, bir battaniye ve D bölümünde bir hücre verildi. A bölümüne gidecek olan Kirk ile büyük avlunun başında ayrılırken vedalaştın. Bütün bunları mekanik bir biçimde yapıyordun, hiçbir şey duymadan. İçindeki korkuyu bastırıp kendini formalitelere koyuvermiştin. Hiç de zor değildi bu. Başkalarının davranışlarını yönetmesini daha ilk günden kabullenmiştin.

Hücren D bölümünün üçüncü katındaydı ve boştu. Eşyalarını içeri bırakıp gardiyanın ardından yemekhaneye yürüdün. Kıkırdaklı bir et yemeği vardı. Ve o gece cezaevinin sesini dinledin: Metal üzerinde yankılanan ayak sesleri, öksürük, horultu, tükürme ve mırıltılar...

Yerinden kalkıp boş olan üst yatağa tırmandın. Duvar dibindeki parmaklıklı pencereden baktın. Dışarda bir kent vardı ve çiftlikler. Ama ne sokakları, ne de tarlaları görebiliyordun. Ne yana baksan cezaevi: Kırmızı kiremitler, kirli demir, perçin çivileri, teller, duvarlar, ağır ağır dönen ışıklar... Soluğun soğuk cam üzerinde buğu yapmıştı. Aşağı in-

din. Işıklar sönmüştü. Bir yerden sözlerini bilmediğin bir şarkının mırıltısı geliyordu.

Bir Paskalya günü gittiğin Holy Name Kilisesindeki mum kokusunu anımsayarak uyumaya çalıştın. Yaşlı İtalyan kadınları siyah cüceler gibi oradan oraya koşuşuyorlardı. Ölüm ve yargılama zamanıydı. Ama Noel olduğunda balmumu kokusu yerini çam kokusuna bırakırdı. Çam dikenlerinin kökü yapış yapış olurdu, kan pıhtısı gibi. Jack Fallon'un terketmesinden cört kış sonra bir Gece Yarısı Ayinine gitmiştin. İnsanı ürperten o duyguyu tatmak istiyordun. Çamları saymazsan, çevreni hep ölüm kaplamıştı. Çarmıhında çakılmış duran sakallı genç adam, üzerindeki kargı yarasından kan damlayan çarmıha gerilmiş genç oğul, anlamsız bir yüzle buz gibi duran bir Meryem heykeli. Önce çağıran sonra iten bir gülümseme de yoktu. Sadece ölüm vardı, granit gibi soğuk, Kilise kalabalıktı, fakat annen ayinlerden hoşlanmadığı için sen tek başınaydın. Birden yanıbaşına yaşlı bir İtalyan adam oturuvermişti. Dişsizdi. Gözlerinin olması gereken yerde derin iki çukur vardı. Eli bacağına dokundu. Yalnızca bakabilmiştin. Bağırmağa korkuyordun. Korku duygusunun bir örümcek gibi ta içine dek girdiğini hissetmiştin. Oysa, o güne kadar hiç korku duymamıştın. Birden örümcek, yaşlı adamın buruşuk ellerinden çıkıp bacağının üstünde koşarcasına ilerleyip içine girmişti. Çekilmek istemiştin fakat el bacağını sımsıkı tutmuştu. Pençe gibi. Demir gibi. Görüntüsüz gözleriyle Meryem'e bakıyordu.

Boğuk bir ses çıkarmıştın. Bunun üzerine önde oturan birkaç kişi dönüp bakmıştı. Fakat tam o sırada rahip okunmuş ekmeği havaya kaldırıyordu. Çember biçiminde, ak, arı... Tanrı bunun içinden geçecek, orada bulunan herkes

de bundan küçük bir parça yiyebilecekti. Tanrının çemberi. Yaşlı adam da bir yandan bacağını tutuyordu.

Herkes Komünyon için ayağa kalktığında, yaşlı adamın böğrüne bir dirsek atıp yıpranmış yüzüne bir yumruk indirince, eli çözülmüştü. Sen de hemen kalkıp sokağa kaçmıştın.

İçindeki örümcekle, tıka basa dolu meyhanelerin önünden, karanlık yollardan geçerek koşmuştun. Bundan böyle ne Tanrı, ne de Gece Yarısı Ayiniyle işin kalmıştı. Eve kadar koşmuştun ve o oradaydı. Yüzünde o rahat gülümsemeyle seni göğsüne bastırmıştı. Noel gecesinde, yumuşak ve sıcaktı.

Bu olay, Onuncu Sokakta, ikinci katta otururken geçmişti. Arka bahçesinde delik kazıp toprağın içinden iri solucanlar çıkardığın yer. O yıl birlikte yaşadığınız yer.

Yine onunla birlikte yaşadığınız başka yerler de anımsıyordun. Kate Fallon ile. Annenle. California'da bir yer, bahçesi aydınlık, toz içinde. Evin önünde bir otomobil. Bu otomobilin döşemeleri yırtılmıştı da, ikiniz yama atmaya kalkışmıştınız. Sonra Buffalo yakınlarında bir yere, çelik fabrikasını gezdirmeye götürmüştü seni; duvarları hapishane rengindeydi. O yıllar, annenle, Kate ile çok gezdiğiniz yıllardı. Otobüsler, otomobiller, trenler, uçaklarla... Yalnız ikiniz evden eve, kentten kente sürekli taşınmıştınız. Ama her zaman eve döneceğini biliyordun. Nasıl olsa bir gün baktığında, bavul hazırlanmış, eve dönüyor olacaktınız, kendi semtinize.

Jack Fallon'un ünlü olduğu semtteki tüm barlarda; Farrel, Rattigan, McCauley, Caton Inn, nereye gitsen onunla ilgili öyküleri dinleyebilirdin. On yedi yaşındayken, liseden atıldıktan sonra zaman zaman bu barlara sen de giderdin.

Bira içer, kaldırımlarda dövüşürdün. Ya da onun hakkında anlatılanları, nasıl bilekli olduğunu, nasıl tüm kadınların ona âşık olduğunu, nasıl yakışıklı bir fırlama olduğunu ve, Allah için, ne biçim yürekli olduğunu tekrar tekrar dinlerdin. Iyi yürekli olduğunu söylememişlerdi. Demek istedikleri bu değildi. Onların dediği, Jack Fallon kafasına beyzbol sopası yese bile yine düşmanının üzerine atılacağıydı.

Jack Fallon, kumarbaz Jack. Mangal gibi yüreği vardı.

Yeterince adam dövdükten sonra, barlardaki yaşlıca adamlar senin de Jack Fallon kadar yürekli olduğunu söylemeye başlamışlardı. Ama biliyordun ki, içten değildiler. O adamlar onun dostuydular, senin değil. Ve hepsi de onun hayaletine hayrandı. Müthiş elleri olan kumarbazın hayaletine. Hiç uyumadan tam üç gün poker oynayıp yine de masadan yüklü kalkabilen Jack Fallon'a. Sonunda hepsini terkedip bir daha hiç görünmeyen, onları piç gibi bırakan Jack Fallon.

Nereye gittiyse, canlı ya da ölü, ona senden söz etsinler istiyordun. Nasıl hâlâ Brooklyn barlarında, senin aracılığınla milleti dövdüğünü anlatsınlar istiyordun. Nasıl bir kez bir adamı müzik dolabının üstünde katlayıp yumrukları verriştirdiğini, bunu yaparken, aslında Jack Fallon'un hayaletini o bardan kovmaya çalıştığını anlatsınlar istiyordun.

Onu.

Jack Fallon'u.

Geniş omuzlu. Tütün kokan.

Anneni güldürebilen adamı.

Bir keresinde, banyoda onu izlerken köpüklü tıraş fırçasıyla yüzünü sabunlamıştı. Sonra da kalın sesiyle kahkahalar atmıştı. İçerden bağıra çağıra annen geldiği zaman

onun da yüzünü köpürtmüştü. Annen kızıp göğsüne bir yumruk indirmişti. O da ona pis Kızılderili deyip köpük içindeki ağzını öpmüştü. Kahkahalar arasında. Sonra da seni dışarı, oynamaya göndermişti.

Jack Fallon, mangal gibi yüreği olan adam.

Beş yaşındayken bir gün seni Özgürlük Anıtına giden feribota bindirmişti. Tekne dalgalar arasında bata çıka yol alıyordu. Seni omuzlarına almış, kollarını sımsıkı tutmuştu. Birlikte denize düşeceğinizden korkuyordun. Ama heykele kadar seni öylece taşımıştı. Dev kadın heykelinin demir karnına çıkarmış, ta başa varıncaya dek omuzundan indirmemişti. Kimse onun kadar güçlü olamazdı.

Ve sonra bir gece, sen yatağındayken o ve annen mutfaktaydılar. Masanın üstünde oyun kâğıtlarını karıyordu. Ne konuştuklarını anlayamıyordun. Önce yavaş sesle, sonra biraz daha yüksek, sonra çok yüksek sesle. Baban masanın üstüne vurmuştu. Bardaklar yerde. Annen, «Yeter artık,» diye bağırdığında yerdeki bardakları tekmelemişti. Sonra duvara dayalı duran beyaz metal dolabı devirdi. Bu kez bardaklarla birlikte yemekler de savrulmuştu. Bununla da yetinmeyip buzdolabını duvarın önünden çekip sürükledi, yana yatırdı. Annen çığlıklar içinde senin odana koşmuştu. Sense yastığı başına çekip korkuyla büzülmüştün.

Ertesi gün okuldan geldiğinde, baban gitmişti.

Ama senin için böyle değildi. Bunu izleyen yıllar boyunca o hep vardı kafanda. Seni maçlara götürürdü, tribünde birlikte oturur, sosisli sandviç alıp oyuncular hakkında konuşurdu. Hep kafanda. Seni Coney Island'a götürürdü. Kar kalınlaştığı zaman Güney Amerika'ya. Sana uçurtma yapmasını, tahta parçalarıyla ateş yakmasını, bıçakla avlanmasını, büyük nehirlerde balık tutmasını, yüksek dağlara

çıkmasını öğretirdi. Bütün bunları sen yaptırıyordun ona. Çoğu babaların oğullarına yaptığı şeyleri.

Sen on bir yaşındayken, Kate ile yine semtinize dönmüştünüz. Gideli tam beş yıl olmuştu. Bir öğleden sonra annen en güzel giysilerini giymiş, öfkesi burnunda hazırlanıyordu. Ruj sürerken ikide bir lavaboya düşürüyor, bir alay sövgü yağdırırken, yeniden düşürüyordu. Sana veda ederken tencerede çorba olduğunu, buzdolabındaysa soğuk yemek bulabileceğini söylemişti. Yüzünde o gizemli gülücüğüyle. Ama sen de arkasından çıkmıştın. Onu izledin. Yolun bir yanında yürüyordu, başı önde, hızlı hızlı.

Diğer yandaki duvara yapışıp peşinden gitmiştin. Metroya inmişti. Sen de fırlayıp öbür giriş kapısından indin. Ayağında lastik pabuçlarla ondan çok daha çabuk hareket edebiliyordun. Bir jeton alıp platforma çıktın ve bir sütunun arkasına gizlendin. Derken o da indi, boş gözlerle trenin geleceği yöne bakıyordu. Bir santlik bir ciklet alıp duvarlara baka baka çiğnemeye başladı.

Yemek saati yeni geçtiği için tren yarı yarıya boştu. Onun bindiği vagonun arkasındakine geçtin. Kolayca görebiliyordun onu. Kırk Dokuzuncu sokakta, Radio City Music Hall'da indi. Arkasından sen. Rockefeller Merkezine çıkmıştınız. Televizyon şovu görmek için sıraya girmiş bir sürü insanın yanından geçtiniz. Altıncı Caddeye kadar izlemiştin onu. Elli İkinci Sokağa saptıktan sonra adımları daha da çabuklaşmıştı. Toots Shor's lokantasına girdiğini gördün. Caddenin karşısında bekliyordun.

Saatler boyu bekledin. Hava kararmış, çok acıkmıştın. Eve hangi trenle döneceğini anımsamaya çalışıyordun. Acaba lokantanın arka kapısı var mı, acaba annen o kapıdan çıkıp eve dönmüş, seni bulamadığı için öfkeli ya da

korkmuş, polise haber vermiş olabilir mi, diye kaygılanıyordun.

Sonra dışarı çıkmıştı. Yanında Jack Fallon.

Ne zamandır kayıp olan adam. Üzerinde koyu gri bir ceket, yakaları kadife. Pırıl pırıl siyah ayakkabılar. Annen koluna girmiştl. Yüzünde gülücükler.

Koşup karşıya geçmek istemiştin. Kucağına atılmak. Kollarını sarmak. Yine omuzlarına oturmak.

Ama kımıldamamıştın. Eğer yanına gidecek olursan her şeyi bozacağından korkmuştun. Belki yeniden eve dönmek, annene ve sana dönmek istiyordu. Belki de bunu konuşacaklardı ama seni görürseler annen çok kızabilirdi. Daha kötüsü, baban yine çekip gidebilirdi.

Bu yüzden kendini tutup kapı eşiklerinin gölgelerinde onları Broadway'e kadar izlemiştin. Taft Oteline dek. Annen ona iyice sokulmuş, eli paltosunun cebinde yürüyordu. Birlikte içeri girmişlerdi. İki saat beklemene karşın, çıkmalarını görememiştin. Kalbin kırık, açlıktan ölmek üzere ve ne yapacağını şaşırmış bir durumdaydın. Üstelik korkuyordun. Metroya gidip Brooklyn'e döndün.

Annen sabahın dördünde gelmişti. Saçları dağınık, makyajı silinmişti. Nereden geldiğini sorunca, sinemaya gittiğini söylemişti. Sonraysa biraz buz kırıp kendine bir içki hazırlamış, hemen odasına çekilmişti. Bir süre ağladığını duymuştun, sonra ses kesilmişti.

4

Yeni tutuklu olduğuma göre ben de bir balığım. Her yeni gelene balık deniyor. Her balık bu gölün kurallarını öğrenmek zorunda. Şu anda öğrenmiş olduğum şey, ya bir grup içine girerim ya da o biçimlere katılırım. Burada İspanyol grubu var, müebbetçiler grubu, beyazların ve siyahların grupları var. Karaderililer kendi aralarında Müslümanlar ve normal siyahlar diye ikiye ayrılıyor. Her gün bahçede görüyorum, kimse grubunu karıştırmıyor. Porto Rikolular yine Porto Rikolularla top oynuyor. Sinemada siyahlar hep birlikte oturuyor. Beyazlar bütün numaralarını Batı Duvarının karşısında yapıyorlar. Herkes birbirine üç kâğıt atıyor, numara çeviriyor, söyleniyor ya da hiçbir şey yapmazsa ayakkabısını parlatıyor.

Beyaz grubun önderi kısa boylu bir İtalyan. Dökülen saçları ve solmaya yüz tutmuş dövmeleri var. Çevresindekilere dışardayken bir çetenin vurucu adamı olduğunu anlatıyor. Ne çetesi be? Boktan bir çetedir, kesin, Bir hafta bir Brooklyn çetesi. Öbür hafta bir Bronx çetesi. Ne farkeder. Her hafta bir sürü paket alıyor: Salam, kaşar peyniri, Nestle çikolatalar. Bunları yanındaki adamları kendine

bağlamak için kullanıyor. Yanında bir ikl saat kaldıktan sonra ondan uzak durmaya karar veriyorum. Dışardayken böyle heriflerden hiç hoşlanmazdım. Delikteyken neden hoşlanmaya çalışayım? Bir ısırımlık Nestle çikolatası için mi?

Üçüncü gün sonunda Kirk'ü buluyorum. Daha şimdiden farklı davranmaya başladığını görüyor, ama bir anlam veremiyorum. Duruşu bile farklı. Gözleri fıldır fıldır, sesini kısıyor, sanki bir önceki gece yatmadan ezberlediği bir şeyi söyleyecekmiş gibi. Büyük Küp'ün köşesinde duruyoruz. Tutuklular buraya 'Büyük Küp' diyorlar çünkü bahçenin biçimi tam küp gibi. Kirk nasıl olduğumu soruyor. Bombok diyorum. Cebindeki bozuk parayı şıngırdatıyor.

Sonra Batı Duvarına dayanmış çok iri bir herifi gösteriyor bana. Herifin üstünde lekesiz, kolalı bir üniforma var. Kunduraları parlıyor. Tertemiz. Yanında biraz daha ufak tefek, zayıf, o denli keskin olmayan zenciler ve beyazlar var.

«Herifi görüyor musun?»

«Ne olmuş?»

«Elizabeth Taylor, bu.»

«Deme. Ben de Burt Lancaster'im.»

Kirk, «Buradaki adı bu işte,» diyor. «Kendini kollasan iyi edersin. Çünkü bu herif seni gözüne kestirmiş.»

Tam o sırada ufak tefek tutuklullardan biri eğilip elinde sarı bir mendille onun parlayan kundurasından toz siliyor.

«Yani bu herif o biçimlerin başı mı?»

«Üstüne bastın, Elizabeth Taylor. Saba Melikesi. Godoşların piri, oğlanların prensesi. Seni uyarayım, Bobby, bu herife numara yapmaya kalkma. Bayağı belalı bir herif.»

«O kadar da belalı görünmüyor bana.»

Kirk çileden çıkıyor. «Bak oğlum, sana bir kez daha söylüyorum, sakın bir salaklık edeyim deme. Bu batakhane silah deposu gibi. Tel askılardan sivri şişler yapılmış. Bir sürü sustalı bıçak. Makine atelyesinden yürütülmüş metal coplar. Sakın bir toyluk edeyim deme.»

Birlikte bahçede voltalıyoruz. Beyazlar gözlerini dikmiş bize bakıyorlar, bu zenciyle ne yapıyorum diye. Siyahlar da Kirk'ü izliyor. Elizabeth Taylor'un gözlerini üzerimde hissediyorum. Dönüp baktığımda parlak saçlarını, uzun kirpiklerini görüyorum ve içime korku sızıyor. Korktuğum için de utanıyorum.

Kirk, «İlk hafta çok kötü olurmuş,» diye fısıldanıyor. «Müebbetçilere sordum. Onlar iyi biliyor.» Susup bir sigara yakıyor. «Nonşlar ordusu üstüne gelip seni yamakları yapmaya çalışacaklar. Biraz duman karşılığı etini satın alacaklar.»

«Hadi canım,» diyorum. «O kadar da ucuz değilim.»

«Belki,» diyor. «Ama unutma oğlum, sen değerlisin. Onlar için mis gibi beyaz etsin.»

Beyaz et, anladım anlamında başını sallıyor ve Kirk bir grup siyahın bulunduğu yere doğru yürüyor. Sırıtarak.

***

O cuma günü D Bölümünün birinci katında duş yapıyordum. Su çok sıcak, yerler sabun köpüğüyle kaplıydı. Koyu buharın içinde kolumu, bacağımı sabunluyor, kaynar su altında haşlanıyordum. Birden bir şey hissettim. Arkadan uzanan bir el okşamaya başlamıştı. Aynı anda kesik soluğunu ensemde hissettim. Kara derisi kayış gibiydi.

Dönüp buharın içine doğru sert bir dirsek attım. Vuruşum, tüm gücüyle kemikli bir şeyin üstüne indi ve bir düşme sesi geldi. Ayağımda postalım olaydı da kafasını ezeydim, diye geçirdim içimden.

«Kim ulan bu?»

Hiçbir şey göremeyince kapıya doğru davrandım. Yürürken kaygan bir gövdeye bastım. Islak duvara tutunarak yürümeye çalışırken duşların öbür yanından bir kahkaha sesi geldi. Tüyler ürperten bir kahkahaydı.

Karanlık, kara bıyıklı bir kahkaha. Sular yere boşalıyordu. Sonunda kapıyı buldum fakat tokmağı dönmüyordu. Biraz oynattım, derken zorladım. Birden paniğe kapılmıştım. Kopkoyu buharın içinde saklanmış olmalarından korkuyordum. Kapıyı yumruklamaya başladım.

Öbür yandan açıldı.

Tokmağı bir gardiyan tutuyordu. Onu itip geçerek soyunma odasının serinliğinde giysilerimin bulunduğu yere yürüdüm.

Gardiyan, «Ne o yavrum, bir şey mi oldu?» diye sordu.

«Sapığın biri bana sulanmaya kalktı.»

«Deme be?»

«Ben de kafasına indirdim bir tane.»

«Sıkı çocuksun ha?»

«İçerde hâlâ yatıyor. Boğulabilir.»

«Eee?»

«Ee'si, git içeri o hıyarı çıkar oradan, bir şeyler yap!»

«Ne heyecanlanıyorsun parlak çocuk? Biraz sakin ol yoksa donuna yapacaksın. Bir an önce hücrene dönsen iyi edersin. Derhal, tamam mı? Hemen giyineceksen giyin, al voltanı.»

Hemen kurulandım. Gardiyan oturduğu yerde beni izledi. İçerde sular hâlâ akıyordu.

Hücreme döndüğümde artık yalnız olmadığımı gördüm. Üst yatakta yüzüstü yatan biri vardı. Arkamdan kapı kilitlenirken başını kaldırıp baktı. Siyah yüzlü, kıvırcık saçlı, patlak gözlü biriydi. «Adım Roy,» dedi. El sıkıştık, ben de bir şeyler geveledim. Sonra soyunup yatağa girdim. 22.30 çanları, ışıkların söndürülmesi için çaldı ama dışarda bir yerden hücreye ışık sızıyordu. Dirseğimin acıdığını farkettim.

Sonra Roy yatağından aşağı indi. Soyunduğunu duydum: Yere bırakılan kunduralar, açılan düğmelerin pıt pıt sesi ve fermuar. Dönüp baktım.

Çıplak ayaktı. Sütyen giymiş, içini bir şeylerle doldurmuştu. Bir de çiçekli bir kadın donu.

«Senin olabilirim,» diye fısıldadı.

«Amaan, bırak allasen. Bu gece ikinci oluyor. Bak ahbap, benim öyle taraklarda bezim yok.»

Sesi iyice yumuşamıştı. «Kimseye söylemem.»

«Benim bilmem yeter,» dedim.

Yüzümü duvara döndüm. Hepimiz bu kafesteydik işte, siyahlarıyla, beyazlarıyla, Porto Rikolularıyla tam bin üç yüz kırk sap bir arada. Bir tane bile kadın yok. Karnımın üstüne yatıp aklıma kadın getirmemeye çalıştım. Kokularını, dillerini, yumuşaklıklarını, beyaz dişlerini. Roy sırtını hücre duvarına dayayıp aşağı kaydı. Bana baktığının farkındaydım. Herhalde kendi kendine oyalanıyordu, ama dönüp görmek istemedim. Kolumu çengel gibi dolayıp hücrenin dışına bakmaya başladım. Öbür hücrelerden birinde bir şeyler kıpırdanıyordu. İri, kömür siyahı bir gövde. Dizlerinin

üstünde. Soluk yüzlü genç bir Porto Rikolu'ya bir şeyler yapıyordu.

Roy iç çekmeye başladı.

Öf be!

***

Bir ay sonra Kirk kafasını kazıtıyor. Bir gün bahçedeyken, yanında bir sürü siyahla birlikte gelip yepyeni bir numara atıyor:

«Biliyor musun? Tüm evreni harekete geçiren siyah adamdır. Bahse girerim bunu bilmiyordun, ha? Beyazların tarih kitapları bundan söz etmez tabii. Siyah bilimadamları, Tanrı'nın ağzından çıkan bir milyon kişilik uzay gemileri içinde tüm yıldız sistemlerini dolaşıp dünyaya geldiler. Burada beyaz maymunları gördüler. Bir milyon yıl önce, altmış altı milyar gezegende yalnız siyahlar yaşıyordu. Dünyaya gelip beyaz maymuna önce dik durmasını öğrettiler, sonra avlanmasını. Ay yörüngesine oturtuldu. Güneşe yerinde durması emredildi, hep Tanrı için. Sonra Tanrı bize elçisini gönderdi. Dünyayı temizlemek, arıtmak için! Sonra Tanrı'nın Elçisi beyaz adamın tüm dünyasını ele geçirdi. Mavi gözlü şeytanı, kendi kokuşmuşluğunu ve zinacılığını siyahlara bulaştırmaması için uyardı. Uzay gemisi hâlâ bu gezegenin üzerinde dolaşıyor, son savaşın yapılacağı günü bekliyor.

Sesi giderek daha yüksek tonda ve güneyli gibi çıkmaya başlıyor, bunun üzerine siyahlar daha bir dikkatle dinliyorlar.

«Ve işte bu son savaşta, zenci denen adam ortaya çıkıp kendine ait olanı alacak, dünyayı yeniden yeşilliğe ve

sevince kavuşturacaktır. Hep Tanrı için Zenci denen adam zincirlerini söküp Batı'nın Yitik Ulusu'nu arıtacak. Beyaz adam zencilere ne vermiştir? Viski! Tütün! Esrar! Satın alamayacağı giysiler, yakıtını sağlayamayacağı otomobiller! Siyah adamın kadınlarını orospu yapmış, siyah adamın alçalmasına neden olmuş, Babil'i çürüten tüm pislikleri getirmiştir. Biz, bir ülkede yaşamıyoruz. Bayrağı olan bir hapishanedeyiz. Bu hapishaneden ancak Hilal ve Kılıç önderliğinde çıkabiliriz!»

«Ne biçim ayak bu, Kirk?» diye fısıldıyorum.

«Tanrı aşkı benl böyle konuşturuyor. Yeni edindiğim bilgiler, özüme ve ırkıma olan sevgim. Hepimiz soygun ya da adam öldürmekten burada bulunuyoruz! Ama eğer soymuş olduğumuz beyaz adamsa, ne kadar soysak yine alacağımız bitmez. Eğer öldürdüğümüz beyaz adamsa, unutmayalım, bugüne dek bize eziyet eden oydu.»

«Doğru söylüyorsun, devam et!» diye bağırıyor siyahlardan biri.

Başkaları da katılıyor aralarına. Yavaş yavaş geri kaçıyorum. Kulelerindeki nöbetçiler, altlarında biriken küçük kalabalığa bakıyorlar. Altı siyah bir arada yüksek sesle konuşmaya başladı mı, nöbetçiler huylanıyorlar.

Kirk siyahlardan birini parmağıyla gösteriyor. «Seni tutuklayan aynasız ne renkti söyle?»

«Beyaz!»

«Seni suçlayan savcı ne renkti?»

«Beyaz!»

«Ya seni yargılayan jüri ve onları onaylayan yargıç, onlar ne renktiler?»

«Beyaz!»

Kirk sesini ve aksanını daha da ağdalı yaparak sözle-

rine devam ediyor. Kalabalık coştukça coşuyor. Kirk'le bana kuşku ve öfke dolu gözlerle bakıyorlar. Bahçenin bu köşesinde benden başka beyaz yok. Üstelik tüm hapishanenin tek genç mahkûmu benim.

«Peki, ya burada beyaz adamın hapishanesinde nöbetçiler ne renk?»

«Beyaz!»

«Papazları bile. Hıristiyan tanrısının sözcüsü olan o adam, kuzu postu altındaki kurt, size kendinizi bu dört duvar arasında avutmanızı söyleyen ajan. Onun rengi ne?»

«Beyaz!»

«Öyleyse dinleyin beni ve beyaz adamın pis düzenini silkeleyip atın. Tarihinizi öğrenin, siyahlar! Unutmayın ki Ezop siyahtı, Yeni Dünya'ya giden yolu Kolomb'a gösteren yine bir siyahtı. Unutmayın, beyaz adam daha çiğ et yerken, Timbuktu'daki Sankore Üniversitesi, -bu dediğim yer Afrikada'dır - bilginlerini dünyanın tanınmış yerlerine, Kahire'ye, Granada'ya, Fas'a ve İtalya'ya gönderiyordu. Sizler hep Shabazz soyundansınız, altmış altı trilyon yıldan beri, beyaz adam mağarasında köpeğiyle koyun koyuna yatarken, sizler yıldızlara yolculuk yapıyordunuz.»

Büyük bir coşku gösterisi başlayınca, nöbetçiler sinirli sinirli bakmaya başlıyorlar. Kalabalık Kirk'ün çevresini iyice sarıyor. Birden kendimi çok yalnız hissediyor ve küçük bir okul çocuğu gibi afallıyorum. Yavaş yavaş Kirk'ün yanından çekiliyorum. Kirk eliyle nöbetçileri gösterince tüm siyahlar o yana doğru bakıyor. Tam o anda, bir saniye içinde bana dönüp göz kırpıyor.

Bir hafta sonra çamaşırhanede Elizabeth Taylor ilk girişimini yaptı.

«Epeydir seni izliyorum,» dedi.

«Biliyorum.»

«Bayağı yakışıklısın.»

«Öyle mi?»

«İrlandalısın, ha?»

«Senin için farkeder mi?»

Yanımda dikilip çamaşır makinesinin köşesine dayandı. Kolları tıraş edilmiş, her yanı leylak kokuyordu. Elimdeki torbayı yeni yıkanmış çamaşırlarla doldurup omzuma attım.

«Burada çalışmak zorunda değilsin, biliyor musun?»

«Nerede çalışırım, peki?»

«Senin için çok daha kolay bir iş sağlayabilirim.»

«İstemem, sağol.»

«Aklını toplasan iyi edersin, yavrum.» Yolumu kapatıyordu.

«Aklımı toplayıp ne yapacağım? Bak dostum, ben o biçim değilim. O ya da bu biçimi yok bunun.»

Güldü. «Yok canım? Bak sana bir şey söyleyim, yavrum. Büyük bir gerçeği. Sen burada beyaz alet dedikleri cinstensin. Beyaz aletler için hapishane kolay yer değildir. Onu kullanırsan kral gibi yaşarsın, yoksa duman olursun. Anlıyor musun?»

Yine güldü, gözleri mezar taşı gibi soğuk.

«Burada diğerlerinden çok farklı bir yaşamın olabilir, ya da tahta bir kutu içinde çıkabilirsin, aslanım. Bu gidişinle öyle olacağa benzer. Hiç kuşkun olmasın.» Gömlek cebinden bir paket uzun Benson Hedges çıkardı. «Ama, istersen süreni çok daha rahat geçirebilirsin. Gebermiş bir

beyaz alet olmak zorunda değilsin.»

«Yani, canlı bir beyaz alet olabilirim diyorsun. Amd senin beyaz aletin olarak.»

Sigarasından derln bir soluk çekti. «Uzun zamandır buradayım, Fallon. Daha çok uzun kalacağım. On bir yıl daha. Buraya girenleri, çıkanları çok gördüm.»

«Bahse girerim, çıkanlardan çok girenleri görmüşsündür.»

Pek gülmedi. «İlk girdiklerinde hep karılarından, kadınlarından söz ederler, ne denli sevdiklerini anlatırlar. Geceleri yataklarında ağlayıp gündüzleri bahçede kadınlarının teninden, tüylerinden ve göğüslerinden konuşurlar. Büyük, iri, güzel göğüslerinden. Ama birkaç hafta geçtikten sonra, onları bir görseler beyinlerini dağıtacaklarını söylerler.» Gözlerini bana çevirmeden sigarasından bir soluk daha çekti. Sesi sanki uzaklardan geliyordu. «Biliyor musun? Uyarılmış bir organ olmuyor.»

Elini omzuma koydu. Yumuşak, tüysüz bir hayvan gibi duruyordu omzumda. Eğilip altından çekildim. «Toz ol!» dedim.

«Kerizlik etme.»

Yanından dolaşmak için davrandım ama o da aynı hareketi yaptı. Dev kurutuculardan ıslaklık çıkıyordu. Çevrede kimsecikler yoktu. Çamaşır torbasını yere bıraktım.

Neden olmasın? Bir düşündüm. Neden olmasın be? Tanrının belası hapishanede millet birbirini becerirken, çamaşırhanede, hücrelerde, duşlarda herkes iş tutarken, neden olmasın? Ben de onlar gibi yapsam, kimin umurundaydı sanki?

Hiç kimsenin. Sadece benim.

Elizabeth Taylor'a gülümsedim ve özenle yüzünü elle-

rimin arasına aldım. Kirpiklerini kırpıştırdı. Başını öne doğ-
ru çektim, öpecekmişim gibi.

Sonra burnunu ısırdım. Dişlerimi iyice gömdüm ve çiğ-
nedim. Korkunç bir çığlık attı.

Birkaç mahkûm nöbetçi geldi hemen.

Nöbetçi, «Ne oluyor?» diye bağırdı. «Ne halt ediyorsu-
nuz burada?»

Çamaşır torbasını yine omzuma attım. «Bir burun,»
dedim. «Hiç de göründüğü kadar sert olmuyormuş.»

Kırk sekiz saat tecritte kaldım. Çıktığımda bahçede
Kirk'ü gördüm. Bana eliyle bir iyisin işareti çekti ama, ka-
fası kazıtılmış Müslümanlarla kalıp yanıma gelmedi. Eliza-
beth Taylor burnunda güneş siperliğiyle sırtını duvara da-
yamıştı. Gözlerini benden kaçırıyordu. Yanındakiler de
benden uzak durdular.

5

Tecritten çıktıktan iki gün sonra nöbetçilerden biri beni görmeye geliyor. Ernie Thompson. Daha önce hiç dikkatimi çekmemiş. Cezaevindeyken, tüm nöbetçiler aynı görünüyor. Herhalde üniformadan. Duvarların üstünde, gözetleme kulelerinde, yemekhanede oradan oraya gidip geliyorlar. Ama çok geçmeden onları 'Okey' olanlar ve 'Gıcıklar' diye ayırıyorsun. Okey olan bir nöbetçi, senin de orada kendisi gibi yaşamaya çalıştığının farkındadır, üstüne varmaz.

Gıcıklar ise hep gıcıktır. Kuralları ezbere bilir ve sürekli senden çok üstün olduğunu anımsatmaya çalışır. Bahçede üstünü aramak için voltanı keser. Durup paranı saymaya kalkar. Eğer biraz çokca varsa, «Neden çok,» diye sorar. Hücrendeki resimleri toplamanı ya da yatağının üstündekileri toplamanı ister. İkide bir topyekün arama yapmak için seni soymaya kalkar, makinalı tüfek saklamış mısın diye oranı buranı yoklar. Boşuna olduğunu bilir aslında. Böyle davranmakla ondan nasıl nefret ettiğini de biliyordur. Ama aldırmaz. Bu davranışlarıyla yaşamına anlam veriyor herhalde.

Ernie Thompson, Okeylerden. Yaşamıma girişi, ikinci

bahçe dönemine rastlıyor. Ben kendi köşemdeyim, beyazların yeriyle siyahlarınkinin tam arasında. Günde iki yüz kez şnav yapıyorum. Bunu yaparken zorlanmak, yağlarımı yakmak ve göğsümün çatlayacak gibi şişmesi çok hoşuma gidiyor. Şnavların üstüne biraz da kültür fizik yapıyorum. Kimseye bulaşmamak için iyi oluyor. Ayrıca, fazla sarfiyatı da önlüyor.

Kunduralarını farkettiğimde, yetmiş beşinci kez kendimi yukarıya çekiyorum. Durup bakınca mahmur bakışlı, elli yaşlarında, bıyıklı bir yüz görüyorum karşımda.

«Evet?»

Doğrulup otururken beni izliyor. «Fallon sensin, değil mi?»

«Tamam. Ne olmuş?»

«Bobby Fallon mu?»

«Bazen de 127654-G diyorlar. Ne istiyorsun?»

«Dövüşçü olduğunu duydum.»

«Duydun, ha?»

«Duyduğuma göre Elizabeth Taylor'un hakkından gelmişsin. Çamaşırhanede. Buraya girmeden önce de birkaç polisi dövmüşsün.»

«Çok şey duymuşsun.»

Ayağa kalkıyorum. Ötede, siyahların yerinde Kirk hâlâ Müslüman numarasını sürdürüyor, ama gözü bende.

«Neden öğrendin bunları?»

«Sandığın kadar akıllı mısın, merak ettim.»

«Anlamadım.»

«Hapisanede bir söz vardır, Fallon. 'Zor zaman doldurmak ya da rahat zaman doldurmak' derler. Rahat zaman doldurmak daha iyidir.»

«Bizim Elizabeth Taylor da aynı şeyi söylüyordu.»

«Bazıları onun dediğine rahat zaman diyorlar, ama o işi gördükten sonra pek iyi uyuyamazsın.» Gözleri bir süre duvarda dolaştı. «Belki de en zor zaman onlarınki oluyor.»

«Bak, burada durup benimle konuşmakla adımı kötüye çıkarıyorsun. Bazı kimseler benim gammaz olduğumu filan sanabilirler.»

Sert bir sesle, «Canları cehenneme hepsinin,» diyor. Sonra anlatıyor. «Ben buradaki boks programını yürütüyorum. Bunun bir işe yaradığını sandığımdan filan da değil. Bu serseriler dışarı çıkınca yine yaşlı kadınların ırzına geçecek, otomobil çalacak ya da esrar satacak. Ama eğer tutuklu kum torbasında kendini yorarsa, nöbetçilere vuracak gücü kalmaz.»

«Adamıma boks mu yaptırmak istiyorsun?»

Gelen Kirk. Birden renk sınırını aşıyor. Thompson biraz bozulmuş bir halde, fakat başıyla evet yanıtını veriyor.

Kirk, «Öyle yaparsa, rahat zaman geçirir diyeceksin herhalde,» diyor.

«Hemen anladın, ahbap.»

«Peki, ne yapması gerekiyor?»

«Dövüşmesi,» diyor Thompson. «Dövüşebilirse.»

«Dövüşebilirse mi? Ne diyorsun, bu mavi gözlü şirin şeytan herkesten iyi dövüşür,» diyor Kirk. «İçinde biraz zenci kanı olsa gerek, hep derim.»

Thompson, «Kim bu patates?» diye bana soruyor.

Kirk, «Ben Herbert Muhammed'in meneceriyim,» diyor. «Biliyorsun, o da dünyanın gelmiş geçmiş en büyük profesyonel boksörü Muhammed Ali'nin meneceridir. İşte bu garip çocuk da benim sorumluluğum altında. Benimle olan dostluğu yüzünden, ve Tanrının da izniyle, bugünkü durumuna düştü.

Thompson, «Bu herif senin adına konuşabiliyor mu?» diyor bana.

«Bilmem. Bilgiç konuşmaları tasladığı zaman onu tanıyamıyorum.»

«Neyse, ben sana soruyorum, Fallon. Dövüşmek istiyor musun, istemiyor musun?»

«İstemez olur mu,» diyor Kirk.

«Hey, bir dakika,» diye atılıyorum. «Dövüşmek istediğimi nereden çıkarıyorsunuz? Eğer rahat zaman isteyecek olursam, gidip koroda şarkı da söyleyebilirim, değil mi?»

Thompson'un gözleri Kirk'e çevriliyor. «Bu adamın sözlerini de sen mi yazıyorsun?»

«Daha on sekiz yaşında, görmüyor musun? Üstelik biraz İrlandalı. Üstelik...»

Kirk birden hızlı hızlı konuşmaya başlıyor, elleriyle çevremizi gösterip. Böyle tezgâhlar kurmaya başladı mı, elli kiloluk çelik yününden bir soba bile örebilir.

«Dinle dostum, anlamaya çalış. Dışardayken -yani birlikte Amerika'dayken, ikimiz birlikteyken- ben bu adamın meneceriyim, akıl hocasıyım, kılavuzu, dostu, eğiticisiyim. Ben onun Herbert Muhammed'iym. O uyudu mu, ben de uyurum. O çalıştı mı, ben de çalışırım. Bu çocuğu ben anlarım. Onu harekete getirecek şeyi ben bilirim. Üzülmemesini sağlarım, o da benim için aynı şeyi yapar. Bilmem anladın mı?»

«O yüzden mi aynı gece tutuklandınız?»

«Sen galiba kayıtlara bakmışsın.»

Kirk, «O gece olanlar çok büyük bir yanlış anlaşma sonucuydu.» diyor.

Thompson, «Öyle olsa gerek.» diye başını sallıyor. «Zavallı serserinin biri hastanelik olmuş. Bir haftalığına.»

«Aslında mezarlık olmalıydı,» diyorum.

Kirk, «Benim nereden geldiğimi biliyorsun, değil mi?» diye soruyor.

Bu sırada ziller çalıyor ve mahkûmlar hücrelerine girmek üzere sıra oluyorlar.

Thompson, «Yarın spor salonunda olun,» diyor. «Saat tam üçte.» Önce Kirk'e sonra da bana bakıyor. «Her ikiniz de.»

***

Hücrene döndüğünde yine yalnız kalmıştın. Roy toplanıp gitmişti, en küçük bir iz kalmamacasına. Ve itiraf et, onun varlığını aramıştın. Hücreyi dolduruyordu. Sürekli üzerinde olan ıslak gözleri, duvarlar ve ranza kadar oranın parçasıydı. Her gece seni illet edişi. Şimdi ne yapacak, diye kestirmeye çalışman. Elde edilebilirliği. Şimdiyse yoktu.

Yalnız kalınca, daha çok sınav yapmaya başladın. «Dört. Beş.» Anneni düşünüyordun. «Altı.» Ve neden mektupların kesildiğini. «Sekiz. Bugün yok. Dün de yoktu. On bir. Tanrı belasını versin. Bir daha hiç yazmamasını söyleyeceğim, gitsin kendi yaşamını sürsün, ben yokmuşum gibi. On altı. Beni unutmasını söylerim. On sekiz. Şimdi de beni dövüştürmeye kalkıyorlar. Profesyonel boksör. Eldiven, şort ve boks ayakkabıları. Yirmi. Şu Kirk'ün ne yapmak istediğini anlamıyorum. Bir hafta dindar zenci numarasıyla beyazların köküne sövüyor, sonra gelip menecerim olmaya kalkıyor. Yirmi üç. Bazen neyin numara, neyin gerçek olduğunu anlamak zor. Thompson dövüşmemi istiyor, ama herhalde bunda bir bit yeniği var ve Kirk benden önce uyandı. Dövüşebilirim, bunu biliyorum. Ama hayatımda bir kez bile

bir spor salonuna girmedim. Lisede bile. Hiçbir yerde o denli uzun kalmadık ki. Yirmi sekiz. Bir keresinde annem televizyonda izlediğimiz bir maçın tüm numaralarını göstermişti. Arizona da. Yok, New Mexico'ydu galiba. Her neyse, California'ya giderken oralarda bir yerde. Coka - Cola makinesi güneşten bembeyaz olmuştu. Otuz. Sol aparkütleri ve sağ kroşeleri gösteriyordu, sanki anlıyormuş gibi. Babamdan öğrenmiş olmalıydı. Birlikte boks maçlarına giderlerdi. Kadife yakalı paltosu üstünde, annem de süslü püslü giyinmiş, çiçek gibi kokarak. Tıklım tıklım salonlarda. Otuz beş. Boksör olmamı istiyorlar. Kirk'le Thompson. Olur mu be, hayatımda boks maçına bile gitmedim. Artık New York'ta böyle maçlar hiç yapılmıyor. Kırk. Eskiden Eastern Parkway'de, Sunnyside Gardens'da, sonra Queens ve St. Nicks'te de yapılırdı. Televizyondan anımsıyorum. Kırk üç. Annemle birlikte o moteldeyken ben on yaşımdaydım. Banyoda yıkanırken kapıyı açık bırakmıştı. Aynadan göğüslerini, tüm gövdesini görmüştüm. Kendi kendine gülüyordu. Elli. St. Nicks'te maçlar vardı. Siyah bir adamla bir Porto Rikolu dövüşüyordu. Porto Rikolu iki elini de yüzüne kaldırmış, sanki bir perdenin üstünden bakıyor, arada saldırıp üst üste bir sürü yumruk atıyordu. Zenci sırtüstü serildi yere. Annem, «Bak kombine yapıyor bu çocuk. Bayağı iyi bu çocuk,» demişti. Bu sözcüğü ona defalarca söyletmiştim. Kombine yapmak. Kombine vuruşlar. Elli yedi. Roy'u yanımdan Thompson çıkarmış olmalı. Eğer dövüşmeyi kabul edersem, neler yapabileceğini göstermek için. Elli sekiz. Rahat etmek. Rahat zaman. Altmış. Eğer içerde kalamıyorsan suç işlemeyeceksin. Bahçede böyle diyorlar. Altmış bir. Muhammed Ali boksör. Köşeyi dönmüş diyorlar ama hoşuma gidiyor. Akıllı hergele. Kimse umurunda değil. Altmış

beş. Belkide gerçekten bir boksör olabilirim. Gerçek bir boksör. Yumruk atabiliyorum. Bundan eminim. Ama bana vurduklarında ne olur? Gerçekten sıkı bir herife vurduğum zaman ne olacak? Yetmiş bir. Kombine vuruşlar. Annem babamdan öğrenmiş olmalı bu sözü. Birlikte maçlara gittikleri zaman. Büyük otomobiller içinde, yakası kadife paltoyla, sonra Toots Shor'da yenen akşam yemekleri. Seksen. O zaman neden yolun karşısına koşmadım acaba? Neden onlara gidip birlikte dönmelerini, yine eskisi gibi olmasını, mutfağın altını üstüne getirip onu ağlatmadan önceki günler gibi olmamızı istediğimi söylemedim? Neden anneme sormamıştım acaba? En azından o konuyu neden açmamış olduğunu öğrenirdim. Neden yalan söylediğini. Seksen altı. Annem ne yapıyordur acaba? Şimdi? Şu dakika? Yakın çevredeki barları mı dolaşıyordur? Yine bir yerlere mi gitmiştir acaba, ülkenin bir ucuna, motellere? Neden bana daha sık yazmıyor? Artık beni unutmasını söyleyeceğim. Kendi hayatını yaşasın. Bana yazma. Doksan. Boksör. Neden olmasın? Kulağa hiç de kötü gelmiyor. Bu herif boksördür. Kombine vuruşları var. Motelde aynanın önünde görmüştüm onu. Siyah dalgalı saçlarında su damlacıkları vardı. Doksan yedi. Boksör. Belki gazetelerde çıkarım. Doksan dokuz. Babam da okur. O zaman anlar. Yüz. Orospu çocuğu!»

***

Elli tane spor salonu, bir sürü kent, alabildiğine motel dolaştıktan sonra bana göre spor salonu sonunda belirlendi. O da cezaevinin karanlık, dar, yüksek tavanlı, pencereleri parmaklıklı, ıslak beton kokan spor salonuydu. Odada

en büyük eşya, ince, lekeli bir yelken beziyle örtülü ringdi. Daha ilk gün bile Thompson zaman harcamadı. Bana eski bir şort, yarım lastik ayakkabılar, Kirk'e de benim dövüşme zamanım geldiğinde başıma bağlaması için bir başlık verdi. Üstümü değiştirirken diğer boksörlere baktım. Altı yedi kişi kadar vardı, kimi atlayıp sıçrıyor, kimi kum torbasına vuruyordu. Kimse boks yapmıyordu. Bir İspanyol da ip atlıyordu. Thompson kollarımı kaldırmamı söyleyip ellerimin üstüne band sarmaya başladı.

«Bunu ilk ve son kez yapıyorum senin için,» dedi. «Bugünden sonra kendin yapacaksın.»

İlmiği baş parmağımın üstünden geçirip bandı sağ elimin üzerine kadar çekti, sonra parmaklarımın arasından dolayıp tüm elimi sardı. En sonunda birkaç tane iplik sarkmıştı. Onları da sıkı bir düğümle bağlayıp öbür elime geçti. Sol elimi sararken, sağ elimi şöyle bir yokladım. Sağ elimi hiç kullanmazdım. Sol elle yazardım. Yumruklarımı sol elle atardım. Ama şimdi, bandla sarılıyken, sağ elim bir tuhaf olmuştu. Yeni, güçlü, müthiş bir şey. Bu elle duvarları delerim ben, diye düşündüm.

Thompson işini bitirdiğinde artık dövüşmek istiyordum. Bir şeyler kırmak, birilerinin canını yakmak geliyordu içimden. Yerimde duramayacak kadar heyecanlı ve ateşliydim. Burnumdan soluyordum.

Thompson, «Hey, sakin ol!» dedi. «Bu herifle kavga etmiyorsun. Aslında öyle yapmasan senin için iyi olur. Sadece onunla birlikte hareket edeceksin.»

«Hangi herifle?»

Thompson omzuyla arkada duran uzun boylu, güçlü bir siyahı gösterdi. Kafası Müslümanlarınki gibi kazınmış, gözleri anlamsız ve kayıtsız bakıyordu. Tek başına iplere

dayanmış, üzerinde temiz beyaz bir tişört, eski parlak seten bir şort vardı. Ayağına profesyonel boksör ayakkabıları giymişti. Başlık kullanmaya gerek görmüyordu.

Thompson, «Bu adam Harry Shaw'dur,» dedi. «Yirmi bir profesyonel maçı var. On dokuzunu nakavtla kazanmış. Sonra bir barı basıp dört kişiyi öldürmüş. Bu da, onun dört kez müebbet yediğini gösterir. Yani hiçbir şey bu herifin umurunda değildir. O yüzden fazla heveslenme.»

Ringe Kirk ile birlikte çıktık. Ne kadar sinirli olduğunu hissedebiliyordum. Harry Shaw üst halata dayanmış, sırtı bize dönüktü. Yüzüme bile bakmadı ama diğer boksörlerden birkaçı baktı. Az önce ip atlamaya çalışan İspanyol, birazdan neler olacağını biliyormuşcasına sırıtıyordu.

«Aman hareketli ol, tamam mı Bobby?» diye fısıldadı Kirk. «Bu zenci kötü bir herif. Onun için, İrlandalı numarasından vazgeç.»

«Tanıyor musun bu herifi?»

«Pek tanımıyorum. Kimse tanımıyor.»

Kirk deri başlığı önünde tutmuş, nasıl giydireceğini düşünüyordu. Sonra uzanıp başıma geçirdi.

Hiçbir şey göremiyordum.

«Hay Allah! Öyle olur mu hiç?» dedi Thompson. «Orası ters yanı.»

Başlığı başımdan çıkarınca yeniden görmeye başladım. Thompson başını salladı. Kirk de kimsenin görmesini istemediği bir şey yaparken yakalanmış gibiydi.

«Bak, işte böyle olacak,» dedi Thompson ve doğru biçimde başlığı taktı. «Haydi şimdi çenesinin altındaki ipleri bağla. Çok sıkma yoksa boğazına batar. Sonra da şuradaki dişliği ver ona.»

Çenemin altındaki ipi bağlarken Kirk kuru kuru kıkırdıyordu. Başlık gözümün üzerine düşer gibi oldu, eldivenimle geri ittim. Sonra Kirk sert kauçuktan yapılmış dişliği ağzıma soktu. Daha önce hiç kullanmadığım için kaygan ve iğrenç geldi ağzımın içinde. Tam dilimle ağzımın içine yerleştirmeye çalışırken, Thompson oradaki bir kovanın altına üç kez vurarak raundu başlattı.

«Birinci raund!»

Shaw arkasını döndü ve sanki tam nerede olduğumu biliyormuş gibi doğru üzerime geldi. Tek kelime söylemeden eldiven tokuşturdu ve oynamaya başladı. Hareketleri gerçekten nefisti. Yumuşak ve güçlü, direkleri bir yılan gibi sokuluyor... pap... yumuşak... pap... bu da iyi... pap. Birden eğilip kaburgalarıma yumuşak bir aparküt ve onu izleyip başlığıma inen başka bir yumruk çıkarıyor, ...pap... yeniden çekiliyor. Bütün gücüyle vurmuyordu ama karşısında beceriksiz, hantal ve toy hissediyordum kendimi. O gün Harry Shaw, keseceği ağacı ölçen bir ormancı gibiydi.

Bense sağ elimle direkt çıkarmaya çalışıyor, gücümü sol elime saklıyordum. Bu da ona yaklaşmamı daha zorlaştırıyordu. Bir keresinde bir direktle alnını yakaladım, ama solumu çıkarıncaya kadar çoktan gitmişti. Ard arda birkaç yumruk salladım, çok öfkelenmiştim kendime, ama tümü de boşa gitti. Amma da boksürüm, diye düşündüm. Beceriksiz bir ahmak gibi görüyordum kendimi. Son derece gergin ve biraz da korkulu.

Sonra düşünmeyi kestim ve dövüşmeye başladım. Shaw'a vurabilmek için hareketini kesmek gerektiğini anlamıştım. Bu yüzden o direktten kaçmak için sola gittiğinde, ben de sağını kapattım. Raundun sonuna doğru attığım birkaç direkt yerini bulmuştu. Bu adam iyi bir boksör, bir

katil olabilirdi ama süpermen değildi. Bacaklarım açılmış, gerginliğim gitmişti.

«Round bitti!» diye bağırdı Thompson.

Dövüşü kestik, köşeme geldim.

«Şu işe bak! Daha yeni ısınıyordum.»

«Üzülme, daha bitmedi.»

Kirk, «Sakin ol,» dedi. Dişliğimi çıkarıp bir Coca - Cola şişesi içindeki suyla yıkadı. «Telaş etmeden, göre göre dövüş.»

Thompson, «Ellerini yukarda tutmaya çalışsan iyi olur,» dedi.

Şişeyi Kirk'ün elinden alıp Shaw'ün dişliğini yıkamaya gitti. Show ringin uzak köşesinde durmuş, bize arkası dönük duvara bakıyordu.

İkinci raundun yarısı olmadan ne yapacağıma karar vermiştim. Sağ elimle feyk atarken, çabucak sağ ayağımı öne uzattım ve aramızdaki uzaklığı kısaltmış oldum. Derhal solumu indirdim ve boşa gitmedi. Shaw o sıra geri çekilmeye çalışıyordu. Yumruğum tam boynuna inmişti. Hırıltılı bir ses çıkarıp öksürdü. Birden gözleri kayar gibi olmuştu ve bu gözümden kaçmadı: Canını yakmıştım. Serserinin canını yakmıştım. Sonra olanlar oldu. Her zamanki gibi, miğdemden bir çığlık yükseldi, içimde bastıramadığım bir şiddet, bir çeşit delilik. Kalbinin altına bir sağ indirdim, sonra bir aparküt ama geri kalanını pek anımsamıyorum. Daha sonra Kirk'ün anlattığına göre, aparkütleri, kroşeleri yağmur gibi indiriyormuşum Shaw'a. Bir yandan da korkunç çığlıklar atmışım. O sırada Thompson ringe fırlamış. Shaw iplerde aşağı süzülürken ben hâlâ makine gibi yumruk pompalıyormuşum. Gözlerim büyümüş.

«Kes artık, Tanrının cezası herif, kes artık;» Thompson bağırırken ona da vurmaya başlamışım. Kirk arkadan gelip beni sarmalamış, deli avutur gibi, «Tamam anam, bitti artık, hadi anam, tamam, sakin ol. Bitti,» demiş.

Kendime geldiğimde salonda her şey donmuştu sanki. Kum torbaları, ip atlamaları, her şey. Ringin çevresinde yürüdüm, yere tekme atıyor, keçileri kaçırdım diye öfkeleniyordum.

Thompson, Shaw'un kalkmasına yardım ediyordu. Bana, «Sakın bir daha böyle bir şey yapma,» dedi buz gibi bir sesle. «Burası spor salonu. Sokak arası değil.»

Shaw'un yanına gittim. «Dinle Harry, çok üzgünüm. Ben... ne bileyim işte... birden içimde bir şeyler parladı.»

«Boşver,» dedi Shaw. İplerin arasından sıyrılıp duşa doğru yollandı. Salonda idmanlar yeniden başlamıştı.

Thompson, «Haydi, hücrene dön artık,» dedi bana.

«Her şey bitti artık galiba, ha?»

Tiksintiyle başını çevirdi. «Yarın burada ol.»

Salonun bitişiğindeki duş yerinde Shaw soyunuk olarak bir sıranın üstüne oturmuş kurulanıyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırmadı. Ben de yanından geçip duşa girdim. Basınçsız akan suyun içinde Kirk'ün sesini duyabiliyordum.

«Ne diyorsun kardeşim?»

Shaw, «İyi vuruyor,» dedi.

Sonra Thompson'un sesi: «İyi mi vuruyor? Bu herif katil be.»

Shaw, «İçgüdüsü var,» dedi. «Dövüşmesini bilmiyor ama içgüdüsü var.»

6

İşte ondan sonra rahat zaman geçirmeye başladım. Ertesi gün Kirk benim hücreme taşındı, yanında din kitaplarıyla. Bunları bir daha hiç okumadı. Bahçede topladığı ayakkabılar, şekerler ve çikolataları da getirmişti.

Dindar zencilere attığı palavraları anlatırken sanki bir oyunun provasını yapıyormuş gibiydi. Tüm ayrıntılara giriyor, güçsüz olduğunu sandığı yerlerde önerimi istiyor, kendi palavralarına kıkır kıkır gülüyordu. Sonra da bahçeye çıktığında adamlara yine aynı şeyleri satıyordu. Onlar kazınmış kafalarıyla güneşin altında Kirk'ü dinlerken, ben de kendi köşemde idmanlarımı yapıyordum.

Elizabeth Taylor ve Nonoşlar ordusu benden uzak durdular. Bir gün Fuentes, Porto Riko grubundan ayrılıp yanıma geldi ve Kirk'le birlikte buraya nasıl getirildiğimizden filan söz etti. Beni tanımaktan gurur duymuş. Bahçede atlayıp hoplarken, beyazların grubundan adamlar adımı sesleniyorlardı. Bazıları kaşar peyniri, salam gibi şeyler gönderdiler. Kirk hemen bunlara el koydu. Birden tanınmaya başlamıştım. Artık sadece bir dizi numara değildim. Balık da değil. Saygındım. Harry Shaw'u nakavt eden adamdım.

Thompson pazar öğleden sonraları maç yapılması için gerekli izni kopardı. Bahçeye konan ringle her gruptan, her bloktan gelen boksörler salonda idmana başlamıştı. Aralarında bir eşcinsel bile vardı. Bu Porto Rikolu orta siklet boksör, dışardayken korkunç bıçak kullanırmış. «Bildiğin o biçimlerden değilim,» demişti. Üç kez nakavtla maç kazandı. Sonradan koşullu olarak serbest bırakıldı.

Çoğu Brooklyn barlarında içmiş olduğum biralardan oluşan beş altı kilo verip doksan kiloya düştüm. Ve boksu çok sevmeye başladım. Karşıma geçen adama vurmak, onun iskalamasını ve yere düşmesini görmek çok hoşuma gidiyordu. Sevdiğim yalnız dövüşmek değildi. Her şeyiyle boks hoşuma gidiyordu: Ter atmak, ip atlamak, salonun ıslak beton kokusu, ağır kum torbalarına yumruk atarken diğer boksörlerin çıkardığı sesler... Harry Shaw her gün benimle eldiven giyiyordu. Thompson'un pek anlamadığı bir takım teknik şeyler öğretti. Direk yumruk, kroşe, sağ el. Bana solak olmamın yararlı olduğunu ve öyle kalmam gerektiğini söyledi. Cezaevinde benden başka solak yoktu. Bu da benim için çok iyiydi. O ilk günden sonra bir daha onun canını yakamadım. Aslında ilk de öyle yapmak istemiş değildim.

Turnuvanın ilk altı ayı içinde, yirmi maç yapıp hepsini kazandım. Maçlar beşer raund üzerinden, her bir raund üç dakika olarak yapılıyordu. Bu arada karşıma hızlı Porto Rikolular, korkunç gözlerle bakan dev zenciler çıktı. Bu adamların hepsi kendi bölgelerinde kabadayıydılar. Ama karşılarındaki adam bir yumruk atınca da ne yapacaklarını şaşırıyorlardı. Yumruk yemeye de aldırmıyordum. Bir süre sonra bu benim için bir sınama olmaya başlamıştı. Demek ceza kaldırabiliyor fakat yılmıyordum.

Yumruk yememin gülünç yanı, en küçük bir şey duymamamdı. O anda yalnız dünya kararıyordu, sanki bir noktası kesilmiş olan bir film izliyordum. Boks yapıyordum, yumruk yiyor, sonra yine boks yapıyordum ama bu kez ringin değişik bir yerinde. Canım yanmıyordu. Sadece biraz zaman kaybetmiş oluyordum. Zaman doldurduğum göz önüne alınırsa, orada kaybettiğim birkaç saniye o denli korkunç bir kayıp sayılmazdı.

Ben boksör olarak nasıl sıkı çalışıyorsam, Kirk de antrenör olarak öyle sıkı çalışmaya başladı. Shaw ona bir sağlık topu verip karnımı dövmesini söyledi. Vuruşlara alışmak içinmiş. Kirk yorgunluktan kolları tükeninceye, benim de karnım demir gibi oluncaya dek bu işi sürdürdü. Arada sırada Kirk'ün gözlerinde tuhaf bakışlar yakalıyordum: Sarı parıltıları bir an donuklaşıyor, bana bakışları değişiyordu, yeni bir otomobili inceliyormuş gibi. Ama çoğu zaman tam bir neşe kaynağıydı. «Bizi yenmek için popo ister.» Her ikimiz de böyle diyorduk. Sloganımız, aramızdaki parola buydu: Bizi yenmeye sıkı popo ister, öylesi de yok ortada. Kirk her zaman yanımdaydı. Gülüyor, espriler yapıyor, yüzüme havlu sallıyor, eldivenlerimi, başlığımı bağlıyor, çevremizde siyahlar varsa hemen Allah hakkında bir iki söylev atıyordu.

Giderek biçimim değişmekteydi. Daha hiç bir yerim yarılmamıştı ama gözlerimin üstündeki deri kalınlaşmış, burnum biraz yassılaşmıştı. Gövdem de değişti, bahçede otur - kalk idmanı yaparken yeni yeni kaslarımın geliştiğini farkediyordum. Aynada kendime baktım: Bayağı sıkı bir tip olmuştum. Berbere gidip saçlarımı alabros kestirdim. Daha da ürkütücü görünmüştüm. Şaka maka boksör oluyordum.

Hafta sonu maçları cezaevinde büyük olay yaratıyor-

du. Müdür de izlemeye geliyor, bazen bir iki yabancı da getirdiği oluyordu. Gri takımlar giyinmiş, yulaf ezmesi suratlı, göbekleri sarkan adamlar. İlgiyle müdürü dinliyorlardı. Thompson yanlarında dolaşırken ben de onu izlerdim. Utangaç, sıkılgan numarası yapıyordu, yağ çekmek için. Haçın bir an önce bitmesini bekler gibiydiler. Sanki oradaki soylular için gösteri yapan yetimler derneğinin yaramaz çocukları vardı. Hiç işitemediğim halde neler konuştuklarını tahmin edebiliyordum: Bu işin, mahkûmların morali için ne denli yararlı olduğu, adamları ıslah etmek için ne iyi bir yer olduğu, tertemiz bir spor olduğu, filan... Az sonra hepsi kalkıp evlerine, karılarına, çocuklarına, şöminelerine, gece kulüplerine, sinemalarına, mağazalarına, sokaklara, otomobillere otobüslere, metrolara gidecekti. Bu aşağılık heriflerden nefret ediyordum, tümünden.

Hiçbir zaman aklımdan çıkarmadığım bir şey vardı, o da burasının hâlâ cezaevi olmasıydı. Ayrıca bu maçların tutuklular arasında neden bu denli büyük bir olay olduğunu da biliyordum. Spor ya da rehabilitasyon olduğu için değildi tabi, sadece kumar olduğundan. Her hafta kumar giderek büyüyordu. Parayla, sigarayla, açık saçık kitaplar, çizgi romanlar, yiyecekler, iç çamaşırı, hatta esrarla bile bahislere giriliyordu. Yine dövüş günlerinden birinde elinde Nestle çikolatasıyla biri geldi. «Fallon, bak eğer bu herifi tepeleyemezsen, bir sürü adam boku yer haa,» dedi. Gülüp yoluma devam etmiştim. Ama, ciddi olarak maçı vermek aklımdan geçmişti. Salt ne olacak görmek için. Ama yapmadım tabii. Çünkü rakiplerimi birbiri ardına dövdükçe gururum kabarıyordu. Artık hiç yapmayacağım bazı şeyler vardı. Eğer dövüşte yenilmişsem, bu sadece karşımdakinin benden üstünlüğüyle olabilirdi ancak. Ben dalga geçtiğim

için değil. Bile bile maçı kaybettiğimden değil. Yapılmayacak şeyler vardı.

Böyle düşündüğüm için her maçımı bir savaş gibi görüyordum. Ringe çıkmamın tek nedeni olduğunu çabucak anlamıştım: Karşımdaki adamı yok etmek. Mezara sokmak. Nasılsa birilerinin araya gireceğini, Thompson'un ringe fırlayacağını ya da rakibimin dövüşü bırakacağını biliyordum. Ama ringdeyken tek işim vardı, o da karşımdakini öldürmek. Çünkü eğer yenilirsem, eğer o beni yok ederse, eğer dövülürsem, başım dertte demekti. Yine bir hiç olurdum. Diğer boksörler için durum farklıydı. Hepsi ya Porto Rikolu ya da siyahtı; yalnız değildiler. Ama ben beyazdım. Tek dayanağım yenilmezliğimdi. Onların gözünde ben kazanan adamdım, çünkü beyaz doğmuştum. İşte bu imgeyi sürdürmeliydim. Buradan çıkıncaya dek de kaç kez gerekiyorsa o kadar kanıtlamalıydım bunu.

Sekiz ay sonunda, benimle dövüşecek kimse kalmadı. Ağır siklet olduğum için karşıma ancak seksen beş kilonun üstünde olanlar çıkıyordu, ben de hepsini dövmüştüm. Thompson bunun tek çaresi olduğunu söyledi: Dışardan takım getirmek. Massachusetts ya da New York'tan, hatta Kanada'dan amatör takımlar getirmek. Bu fikir hoşuma gitti. «Tamam,» dedim. «Getirin. Kim olursa. Hepsini getirin.»

O anda bilmediğim, daha uzun bir süre de öğrenmeyeceğim bir şey vardı. Dövüşmesini hâlâ bilmiyordum.

***

Işıklar sönük.

Hücremde daha uyumamışım. Üstümdeki yataktan Kirk'ün eli sarkıyor, elinde sigara.

«Saat kaç dersin?»

«Hapishane saati. Ne saati yahu, boşversene Bobby.» Sesi buruk ve üzgün geliyor.

«Hey... neyin var Kirk?»

«Hiç. Ne olacak, zaman dolduruyorum,» dedi. «Bitmeyecek gibi geliyor, değil mi?»

«Sanki, ömrümüz burada geçmiş gibi.» Doğrulup yatağın ucunda oturuyorum. «Oysa dışardayken hiç aklını bile takmazsın. Zamana yani.»

«Su gibi akar gider.» Sigarasını duvarda ezip izmariti köşede duran kovaya atıyor. «Dışardayken ne yapardın, Bobby? Yani fabrikada ya da meyhanede değilken?»

«Sürtüp dururdum.»

«Artık pek yapamazsın bunu, ne dersin?»

«Evet. Biliyorum.»

«Devamlı çıktığın bir kız var mı?»

«Yok.»

«Neden?»

«Çok sık taşınıyorduk.» Ayağa kalkıp diz bükme hareketi yapıyorum. «Hangi kızların boş olduğunu öğreninceye dek annem yine taşınırdı.»

Birkaç tane yarım yamalak anımsadığım yüz kafamın içine girmeye kalkıyorsa da, hemen geri itiyorum.

«Ya sen dışardayken ne yapardın, Kirk?»

«Sürtüp dururdum.»

İkimiz de gülüyoruz.

«Biz tam bulmuşuz birbirimizi,» diyorum.

«Aslında ikimiz de bu delik için yaratılmışız.»

Öyle ya. İkimiz oturuyoruz işte, üçüncü kat kafesinde.

«Çıktığın zaman ne yapacaksın?» diye soruyorum.

«Soluyacağım,» diyor. Parmaklıkların arasından bah-

çeye bakıyor. «Yüzümü yemyeşil çimenlerin içine gömüp soluyacağım. Bir çiçek koparıp yiyeceğim. Bir parkta yürüyüp soluyacağım. Prospect Park'a gidip beyzbol oynayan çocukları izleyerek oradaki çimenleri inekler gibi yiyeceğim. Ve soluyacağım.» Omuzlarını silkiyor. «İşte böyle...»

Öyle ya. Çiçekler. Annem çiçekler gibi kokardı. Kıvırcık siyah saçlarında su damlacıkları duruyordu.

«Ya sen, Bobby? Sen ne yapacaksın?»

«Bilmem. Bir sürü şey.»

«Bunu düşünmeye başlasan iyi edersin, yavrum. Yedi ayımız kaldı.»

«Ben bir yıl sanıyordum.»

«Dalga mı geçiyorsun? Bütün o yakası kolalıları görmedin mi? O herifler tahliye kurulundan. Zamanımız dolmadan salacaklar bizi. Garanti!»

Üşür gibi oluyorum. Gecenin kokusu hücreyi dolaşıyor. Ne yapacağım? Dışarı çıkınca ...

«Çıkınca... ne bileyim, gidip bir telefon edebilmek isterim herhalde,» diyorum. «Bunu yapabilecek kadar özgür olmak. Bir telefon kulübesine girip birinin numarasını çevirmek. Karşında tanıdığın bir ses. O kadarı bile yeter.»

«Anlıyorum,» diyor Kirk. «Peki, ya sonra?»

«Sonra gidip bir takım giysi almak isterim. İyi bir takım, gömlek ve boyunbağı, parlak kunduralar. Bir de yakası kadife bir palto.» Yürekliydi babam. Ellerini çok iyi kullanırdı. «Sonra bir bara giderdim. New York'ta, şef garsonu olan bir yere. Üniforması olan, yemek yiyeceksen seni bir masaya, yoksa barамerikana götürecek bir garson. Barmenler kırmızı yelek giymiş, bembeyaz önlükleri kolalı, bardaklar buğulu çünkü hep buzdolabında duruyor. Herkesin önün-

de hesap dışı kuru yemiş filan var, gümüş çanaklar içinde. Bir yandan bir trio müzik yapıyor, biri piyano çalarken...»

«Teddy Wilson.»

«Kim çalarsa artık.»

«Ve bol kadın.»

«Evet, kadınlar.»

«Süslü kadınlar. Düz siyah saçlı.»

«Sarışın.»

«Tenleri güneş yanığı.»

«Pembe,» diyorum, esmerden korkup.

«Kulak memelerinde küçük inci küpeler.»

«Parmaklarında yüzükler.»

«Ve geniş, sağlıklı, semiz popoları var.»

Gülüyorum. «Büyük memeleri.»

«Güzel dişleri.»

«Nefis dişleri.»

«Güzel, büyük, yumuşak dudakları.»

«Tabii,» diyorum. «Onlar hep olacak zaten.»

Kirk gülüyor. «Tonla para ister, Bobby, bütün bunlar.»

«Birkaç ton hem de.»

«Ama olmayacak şey de değil.»

Pencereden gelen soluk ışıkta, gözlerindeki sarı parıltıyı görmüyorum ama olduğundan eminim.

«Birkaç ton parayı nereden bulurum?»

«Kesin artık bok herifler! Çenenizden uyuyamıyoruz!»

«Bok herif babandır!»

«Serseri pezevenkler, sabaha kadar dır dır...»

Kirk fısıltıyla konuşuyor. «Önce isteyeceksin, Bobby.»

«İstemez olurmuyum be. Kim istemez?»

«Peki, diyelim ki tüm bunlar oldu. İçki, kadın, giysi, hepsinden zevkini aldın. Sonra ne yaparsın?»

«Bilmem.»

«Canım, bir şeyler istersin herhalde.»

«Sanırım... annem için oturacağı bir yer alırdım. Ev filan gibi bir şey.»

Bir sigara daha yakıyor. «O hatunu çok seviyorsun, değil mi?»

«Bambaşkadır.»

«Ev istiyor ha?»

«Bilmem. Hiç sormadım ona aslında. Şimdiye dek de hiç düşünmemiştim. Hiç... hiç böyle bir şeyi olmadı.»

«Ne iş yapıyor?»

«Her işi. Babam ayrıldıktan sonra bir sürü köhne kente gittik. Annem nerede iş bulsa çalıştı. Esrar sardı. Barmenlik yaptı. Sinemada bilet sattı. Fabrikada, hastanede çalıştı. Bir zamanlar edindiği bir daktiloyla eve daktilo işi bile getirirdi. Ne iş olursa yapardı. Geçinebilmek için. Geçinebilmemiz için. Yoksul yardımı için hiç başvurmadı. Çok gururluydu sanırım. Umarım şimdi iyidir. Aylardır bir haber almadım.»

Yan hücrelerden biri bağırıyor. «Ulan eğer o ağzını kapamazsan gelip fena kapatırım!»

Kirk de ona bağırıyor. «Sen bir bok kapatamazsın Willis, git önce bir yerini kapat!»

«Önce seninkini kapatırım!»

Bir kapı açılıyor. Metal üzerinde topuk sesleri, sonra duruyor. Gelen gardiyan gıcık ise hepimizi uyandırır, dışarı çıkarır ve hücreleri bir bir arar. Tüm blok sesi kesiyor. Ayak sesleri giderek uzaklaşıp kapı kapanıyor. Gövdelerin yatak içinde uyku konumuna dönüşü duyuluyor.

«Artık biz de zıbarsak iyi olur,» diyorum.

«Dur yahu. Daha bitirmedik.»

«Ben bitirdim.»

«Daha anlattıklarını bitirmedin ki, Bobby. Kurduğun düşü.»

«Ne düşü? Sana düşten söz eden mi oldu?»

«Otomobiller, giysiler, karılar sonra... hah, alacağın ev.»

«Kirk, bırak benimle dalga geçmeyi. Olağan hapisane muhabbeti bu. Sen de biliyorsun.»

«Bu ülkede tüm düşleri parayla gerçekleştirirsin dostum.»

«On dolarlık bir düş var mı acaba?»

«Dalga geçmiyorum yahu. Düşleri satın alırsın. Parayla düşler gerçek olur.»

«Ben bütün bunları Allah yapıyor sanırdım.»

Aldırmadan devam ediyor. «Düşün ne denli büyürse, paran da öyle olmalı.»

«Ne demeye getiriyorsun, Kirk?»

Yatağından inmiş, battaniyesi omzunda, aklından geçenlerin etkisiyle yerinde duramıyor Kirk. «Kaç yaşındasın sen, on dokuz mu?»

«Öyle sayılır.»

«Doksanlıksın değil mi?» Birden boksör ağzıyla konuşmaya başlıyor, kilo filan demeden. «Bu senin daha da irileşeceğini gösterir, aslanım. Doksanı aşacaksın demektir.» Dramatik bir şekilde susuyor. «Ağır siklet olacaksın.»

«Ne olmuş yani?»

Aslında sözü neye getirdiğini biliyorum. Ama onun ağzından duymak istiyorum.

«Olacağı, tüm düşlerini satın alabilirsin, aslanım. En büyük düşleri bile alabilirsin. Sol elinle hayvan gibi vuruyor-

sun. Sağ elinse yokuş aşağı tepen bir katır gibi. Yeterince irileşirsin. Çenen sağlam. Yüreğin de var. Ama en önemlisi yavrum, en önemlisi, benim mavi gözlü, sarı saçlı şeytanım, **beyazsın!** Anladın mı? Bunun ne demek olduğunu biliyor musun, Bobby? Bunun ne olduğunu biliyor musun? Beyazların tüm umudu sen olabilirsin demektir. Batının yeni beyaz umudu. Tamam mı? Ciğeri beş para etmez zencilerden kral'lık tacını geri alan beyaz delikanlı! Ak umut! Dünya şampiyonu! Evren şampiyonu!»

Sesi tıslar gibi çıkıyor. Sanki tüm o kalabalığı duyuyor, posterleri, ringi aydınlatan ışıkları görüyor gibi. Otamabiller, gazete manşetleri, kadınlar, televizyon programı, yığınla giysi. Dünya şampiyonu. Evren şampiyonu. Hepsi yalnız sözde. Ama yatağıma girerken tüm bunlar kafamın içinde dönüyor. Belki de olabilir. Belki tüm bunlara sahip olabilirim.

«Bir düşüneyim,» diyorum.

«Düşünecek bir şey yok ki. Sadece yapacağın şey var.»

7

Gök mavisi Volkswagen otobüs, güneşte pırıl pırıl parlayarak dış kapılardan geçip içeri süzüldü. Kirk ile durduğumuz yerden, Thompson'u ve diğer gardiyanları bir sürü kâğıt imzalayıp otobüsten inen gençleri dikkatle sayarken görebiliyorduk. Gelen konukların sayısı, giderlerken artmasın diye özen gösteriyorlardı. Çocukların hepsi yeşil saten ceketler giymişler, sırtlarında IMPERIAL S. C. yazısı, önde kalpleri hizasna da kadife eldiven resmi dikilmişti.

Kirk güldü. «Hepsi amatör bunların,» dedi. «Çocuk daha, Tam amatör.»

Tabii içerdeki mahkûmlara kıyasla hepsi çocuktu. Ama özgüvenli, yay gibi, geniş omuzlu, ellerinde deri çantaları olan sıkı çocuklar. Hepsi ya siyah ya da İspanyoldu. Duvarlara ve kulelere Özgürlük Anıtını gezen turistler gibi bakıyorlar, aralarında gülüşüyorlardı.

Otobüsten en son çıkan, onlardan daha yaşlı bir adamdı. Orta yaşlı, şişman sayılmayacak kadar sağlam yapılı, top tomarı gibi bir sırtı vardı. Çok kısa kesilmiş saçları sanki kafa derisine çivi çakılmış gibi duruyordu. Çevreye ba-

karken, gözlüklerini unutmuş biri gibi gözlerini kısıyordu. Yüzü kazınmış gibi tıraş edilmişti. Giysileri temiz fakat eski, bol ve kimseyi umursamadığını duyurur gibiydi. Ayaklarının ucuna basarak yürüyordu. Görür görmez sıradan biri olmadığını anlamıştım.

Thompson, «Sizi Gus Capoto ile tanıştırayım,» dedi. «Imperial Spor Kulübünü işletiyor.»

«Nasılsınız çocuklar.»

Thompson konuşmasını sürdürürken Gus, Kirkle benim elimizi sıktı.

«Bu, Kirk, kendisi antrenördür, bu da Bobby Fallon, doksanlığımız.»

Gus, «Sanırım sen Munoz ile dövüşeceksin,» dedi.

«Neden olmasın?» dedim.

Thompson, «Hangisi Munoz?» diye sordu.

Gus, «İşte oradaki,» dedi, eliyle uzun boylu Porto Rikolu bir genci göstererek. Ayağındaki yüksek tabanlı kunduralarla daha da uzun görünüyordu.

Kirk, «Munoz,» dedi. «Munoz...» Çenesini ovuşturdu. «Geçen yıl Altın Eldiveni kazanan Munoz mu?»

Gus, «Evet, o.» dedi. «Geçen yıl seksen bir kiloda gençler birinciliğini kazandı. Bu yıl seksen yedi birinciliğini aldı. Profesyonel olmak istiyor ama ben onu Olimpiyatlar için saklıyorum.»

Önce Munoz'a, sonra da Gus'a baktım. «Gözümü korkutmak istiyorsun,» dedim. «Ama boşuna yorulma, ahbap.»

Thompson, «Bir şeyler yemek ister misiniz?» diyerek Gus'la benim aramıza girdi.

Gus, «Yok, şimdi değil,» dedi, Thompson'un üzerinden bana bakarak. «Maçlardan sonra belki bir şeyler atıştırırız.»

Sonra yumuşak bir sesle bana, «Gözünü korkutmaya çalışmıyordum evlat,» dedi. «Sorulan bir soruyu yanıtlıyordum.»

Thompson önde, biz arkada yürümeye başladık. Gus duvarlara bakıyordu. Yüzünde, duvarlar vız gelir, diyen bir anlam vardı. Eğer burada mahkûm olsaydı, istediği an aşıp geçerdi. Ya da arasından.

Thompson'a döndü. «Ring nerede?»

«Dışarda, bahçede.»

Thompson yemekhanenin yanındaki geçitten geçip bahçeye giden yolu gösterirken Gus geride kalıp yanıma geldi.

«Senin ne işin var burada?» diye fısıldadı.

«Doldurulacak, zamanım var,» dedim.

***

Öğlen. Bahçe bir ünvan maçı öncesi Yankee Stadyumu gibi dolu. Üzerimde bir hastane bornozu, sıranın üstünde oturuyorum. İki sinek siklet yumruklaşıyorlar. Imperial'dan gelen, Bronx'lu eski bir esrarcı olan bizimkini hırpalıyor. Nereden çıkardılarsa, Imperial'dan gelen çocuğun Kübalı olduğunu öğrenmişler, bu yüzden Porto Rikolular deli gibi bizim Teddy Negron için bağırıyorlar. Oturduğu yerde zıp zıplayan Fuentes gözüme çarpıyor. Kirk ve benle aynı kamyonda yüzyıl önce buraya gelen Fuentes çok mutlu. Porto Rikolular hemen her zaman mutlu zaten. Birbirlerini seviyorlar. Siyahları seviyorlar. Beyazları bile seviyorlar. Dünyada Kübalılar dışında herkesi seviyorlar, bunun için de Negron için çılgınlar gibi bağırıyorlar. Ama küçük bir sorun var: Negron hiç dövüşemiyor.

Kirk gelip yanıma oturuyor.

«Baksana yahu, bu çocuklar sıkı dövüşüyorlar,» diyorum.

«Ne olmuş? Sen sıkı dövüşmüyor musun?»

«Şu kısa çabuk hareketleri çok iyi yapıyorlar. Hepsi tam formda. Hiç de fazla yumruk almıyorlar üstelik.»

Kirk'ün üzerinden, uzak köşede oturan Imperial'lı çocuklara bakıyorum. Gerçek şortları, bornozları ve boks ayakkabıları var. Bizimkilerin çoğu mayo ve lastik pabuç giyiyor. Munoz ayakta, konuşuyor. Ringdeki Kübalıya kalabalığın uğultusu içinde öğütler yağdırıyor. Fıkır fıkır, mutlu ve genç.

«Herif pikniğe gelmiş gibi,» diyorum.

Kirk, «Ona dersini veririz,» diyor gülerek. «Doksanlığın yumruğu nasıl olurmuş göster şuna.»

Kübalı bir sağ yumruğu eğilerek atlatıp alttan bir aparkütle bizimkini deviriyor. Porto Rikolular yüreklendirmek için çok bağırıyorlar ama Negron ayağa kalktığında tükenmiş gibi. Kübalı bir kez daha devirince, hakemlik yapan Thompson maçı bitiriyor. Kimse protesto etmiyor. Kübalı izleyicileri selamlarken alkışlanıyor ve ringi terkediyor. Negron da omuzlarını özür diler gibi sallıyor tutuklulara.

Geri kalan maçlar, dövüş işinde ne denli geride olduğumuzu gösteriyor. Onların adamları hız ve güç kazanmak için çalışmışlar, bizimkilerse vurup, umut etmeye. Miğdemde kıpırtılar başlıyor. Aylardır çok sıkı bir herif olduğumu düşünüyordum. Ama şimdi pek emin değilim.

İki hafif siklet kapışıyor, sonra sıra bende. Harry Shaw yanıma geliyor. Dışardayken profesyonel olduğu için onu dövüştürmüyorlar. Gus onu hemen tanıdı. O yüzden bütün gün kalabalığın arasında dolaşıp duruyor, arada maçları iz-

liyor. Pek üzülmüşe de benzemiyor, umurunda değil gibi.

Shaw, «Sağına dikkat et,» diyor. «Sen solaksın, Gus da ona sağ vurmasını söyleyecek. Dikkat et tamam mı?»

«Oldu Harry. Sağol.»

Öbür çocuk bizim hafif sikleti üç kez düşürdükten sonra hakem kararıyla kazanıyor Amatörler hapishane kuşlarının canına okumuş olduğundan, ben ringe çıktığımda herkes suskun.

Munoz bornozunu çıkarıyor, nefis bir yapısı var, teni bal rengi. Ama yüzü her şeyi kolay elde etmiş, çok yetenekli olduğundan fazla çalışması gerekmemiş, şımarık bir çocuğun yüzü. Ve boynu çok ince. Ona yakından baktıkça, heyecanım geçiyor. Kirk köşede tek başına, dişliği ağzıma tıkarken fısıldıyor, «Tepele bu herifi. Ne yaparsan yap, parçala bu herifi.» Shaw da gelip ringin altından bana işaret ediyor. Bir parmağını önce gözüne, sonra da sağ eline dokunduruyor. Thompson her zamanki palavra kuralları tekrarlamak için ikimizi de ringin ortasına çağırdığı sırada yine Munoz'a bakıyorum. Bana, her şeyim numaraymış gibi bakıyor. Ya da bir kurban. Ya da az sonra yiyeceği bir yemek.

«İyi dövüşler,» diyor acır gibi.

«Boku yedin aslanım. İkiye katlayacağım seni.»

Thompson, «Kes artık,» diyor. «Bu bir gösteridir.»

«Senin de ağzına edeyim, Ernie.»

Sonra Munoz başlıyor dans etmeye, bir eli önde üstüme geliyor. Stili Ali gibi, dik, başı yukarda elleri aşağıda, tüm hareket bacaklarında, sonra birden sokulup ard arda yumruk atıyor. Haydi bakalım. Danset de görelim salak herif, peşinden gelecek miyim gör. Tabii peşinden gitmiyorum.

Ufalmaya çalışıyorum, iki büklüm. Böylece çevremde dönerken attığı yumruklar ya başımın üstüne ya da eldivenlerime geliyor. Sert değil. Ama çok seri. Ve istediği anda bana vurabileceğini kendine kanıtlamak istercesine. Bir direkt atmaya kalkıyorum ama çok hızlı ve kolları uzun, bacakları da nereye isterse oraya götürüyor onu. Biraz daha sokuluyorum.

Ve sağıyla çok kötü bir yumruk yerleştiriyor.

Her şey beyazlaşıyor. Apaçık kalıyorum, öylece. İki sağ daha vuruyor. Başım geri bükülüyor. Sonra aynı Ali gibi çevremde dans ediyor. Bunun üzerine tüm kalabalık ayağa kalkıp bağırıyor, bir tane daha sağ yiyorum. Sonra gong çalıyor.

Kırk, «Haydi yavrum,» diyor. «Kendine gel!»

«Bir şeyim yok.»

«Bütün numarasını yaptırıyorsun ama.»

«Meraklanma Kirk. Kes, tamam.»

Kalabalığa bir bakıyorum, herkes para alışverişinde, bahse giriyor. O sırada Porto Rikolular başlıyor: MOON - YOZ! MOON - YOZ! MOON-YOOZ! Siyahlardan bazıları da katılıyor onlara. Beyazlardan bile katılanlar var, herkesin yenilmesini görmekten zevk alan tipler. Munoz oturduğu yerden kalkıp sırtı bana dönük olarak kalabalığa el sallıyor, aynı Ali gibi onları coşturuyor. Gus'ın onu oturtmaya çalıştığını görüyorum, ama o kolunu çekip yine sağ elini kalabalığa sallıyor. Onlar da bağırıyorlar.

Öfkemden kuduracak gibiyim. Özellikle kendime öfkeleniyorum, neden sakin olamıyorum diye. Ama daha çok bu şımarık serseriye bozuluyorum.

Sonra Harry Shaw yanımda bitiyor, iplerin arasından başını sokmuş, Kirk'e filan aldırmadan.

«Bütün bu numaralara boşver, tamam mı? Bu herif Ali değil. Boktan bir amatör. Direkt çıkardığı zaman eğil, sonra aparküt vur.»

Ben bir şey diyemeden çekip gidiyor.

Gongla birlikte bir direkt atıyorum ama kurtuluyor. Şimdi daha çok dansediyor, bir yandan direktlerle yokluyor. Sırıtırken, beyaz dişliği çıkıyor ortaya. Bekleyip izliyorum. Ama dansa devam ediyor, kulağı kalabalıkta. MOON-YOZ! MOON - YOZ! MOON - YOZ! Pat, bir direkt daha atıyor.

Sonra ayak oyununa başlıyor.

Tam o anda, solumu çivi çakar gibi burun kemiği üzerine indiriyorum.

Burun deliklerinden kan boşanıyor. Bir eliyle kanı silerken geri çekiliyor. Yüzüme baktığı zaman, ikimiz de burnun kırılmış olduğunu biliyoruz.

Hemen üstüne gidiyorum.

Sarılmaya çalışıyor ama itip altına giriyorum, bal rengi karnına deşecekmiş gibi yumruk atıyorum. İçimden çığlıklar yükseliyor. Sağ elimi sopayla vururmuş gibi burnuna indiriyorum. Elini kaldırıyor, bir tane daha atıyorum. Sendeleyerek kaçmaya çalışıyor, gözleri kaymış, artık sağ elimle vuruyorum, tam çenesine bir kroşe.

Sırtüstü yıkılıyor yere, başı çarpıyor, bacakları titreşiyor.

Ve iki bin altı yüz tutuklu çılgınlar gibi bağırıyorlar. Coşmuş, gözleri dönmüş, zaferle dopdolu. Gardiyanlardan biri makineli tüfeğini elinde kenetliyor.

Dövüş bitmiştir.

Kirk elindeki süngerden yüzüme su serperken, bir yan-

dan bornozumu giydirmeye çalışıyor. «Bizi yenmek için popo isterdi, o herifin poposu da yeri öpüyor işte.»

Gus eğilmiş Munoz ile uğraşırken, Thompson da yanına gidiyor. Revirden bir doktorun kalabalığı yarıp ringe geldiğini görüyorum.

«Kahretsin! Allah kahretsin!»

«Neyi kahretsin?» diyor Kirk.

«Tam ısınmaya başlıyordum! Lanet olsun! Bok çuvalı gibi yıkıldı kaldı! Allah kahretsin!»

Bornozu giydirirken bir yandan başını sallıyor. «Ne biçim adamsın yahu sen? Felaket bir herifsin be.»

Munoz'u ayağa kaldırıyorlar, bacakları titrek, gözleri donuk. Gus'ın yüzünde kırgın bir anlam var, boksörünün işi bitik olduğunu biliyormuş gibi. Thompson eliyle beni çağırıyor, sen de iyiydin Munoz filan demem için, ama boşveriyorum. Kirk ipleri aralıyor, ben de ringden iniyorum.

Orada bulunan tutukluların neredeyse hepsi ringin altına gelmiş bağırıyor. «Aslansın,» «Harikasın,» «Şahanesin yavrum.» Fuentes coşku içinde. «Koçum benim, tam altı dolar kazandırdın!» Elizabeth Taylor ve takımı bile ayakta alkışlıyorlar. Delikteki dövüşler boyunca ilk kez gerçekten büyük bir iş başardığımı sanıyorum. Buradaki adamlar için Munoz, Muhammed Ali gibi bir şeydi. Bense onu kıç üstü devirmiştim. Ben. Onlar gibi bir tutuklu. Sanki hepiniz, o bir buçuk raund süresince o Tanrının belası duvarı aşmıştık.

Üstümü değiştirmek için kalabalığın arasından salona doğru ilerlerken Harry Shaw yaklaşıyor.

«O kadar çok el sıkma,» diyor. «O eller senin gereçlerin.»

«Tamam Harry. Şey... Harry? Sağol dostum.»

Yüzünde gülümseme gibi birı şey dolaşıyor. Dört kez müebbet yediği için pek gülmez. Ben onu gülümsetebildim.

***

Duştan çıktığım zaman Gus yüzü asık ve soluk, orada bekliyordu.

«Az önce dövdüğün oldukça iyi bir boksördü.»

«Benim kadar değil.»

«Sandığın kadar da iyi değilsin, evlat.»

«Kim devirdi peki onu? Tanrı mı?»

«Kendi kendini yıktı. Çünkü ahmaktır. Orada çıkmış şov yapıyordu, dövüşmedi.»

«Çenesine indirdiğim zaman kendinden geçti.»

«Kendini bir şey sanıyorsun değil mi?»

«Bazen.»

«Dışarı çıktığında ne yapacaksın?»

«Üç yüz şişe bira, iki düzine de kadın bulacağım.»

«Yanılmamışım.»

«Ne demek oluyor bu?»

«Daha önce rastladığım tüm İrlandalılar kadar salaksın.»

Buruşuk pantolonundan bir cüzdan çıkarıp içinden bir kartvizit çekerek bana uzattı. Kartın üzerinde: IMPERIAL SALONU ... BOKS DERSLERİ. GUS CAPUTO ... MENECER VE ANTRENÖR. On Dördüncü Caddede bir adres ve telefon numarası vardı,

«Boksör olmak istiyorsan beni ara,» dedi. «Pek insana benzemiyorsun ama, kimbilir?»

Son bir kez daha bana bakıp yanımdan uzaklaştı, hoşçakal filan demeden.

***

O gece sırtüstü yatıyordun. Hapishane nedense boşalmış gibiydi; amatörler gitmiş, sokaklarda geziyorlar, bahislerde ödemeler yapılmış, açılan yaralar dikilmiş... Cezaevinin gece kokusu, günün birikmiş ter ve tütün kokusunu bastırıyor... Kirk uyumuş. Düşlerin havada, öylesine gerçek ve olası geziniyor ki, neredeyse uzanıp dokunacaksın: Anneni düşünüyorsun.

Orada olsun isterdin. Cezaevine gireli on dört ay olmuştu ve son üç aydır tek bir haber alamamıştın. Suçun sende olduğunu biliyordun. O salak mektubu sen yazmıştın. Yazmamasını sen söylemiştin ona. Mektup yazmanın zor olduğunu bildiğini, onun için boşverip gerçekten duyurmaya değer bir şey olduğunda yazmasını söylemiştin. Son derece soğuk bir mektup yazmıştın, neredeyse kaba denebilir, çünkü ondan sürekli mektup almamaya dayanamıyordun, her gün acaba mektup var mı diye gerilmeye katlanamıyordun. Hiç yazmayacağını bilmek daha iyiydi. Sanki yokmuş gibi. Dışardaki her şey gibi o da ölüymüşçesine.

Ama o gece orada olsun isterdin. O zıpçıktı herifi tepelerken görsün diye. Sokakların Muhammed Ali'sini. Yumruğu yediğin zaman seni görsün isterdin. O zaman elinde olmadan, «Hey, sende bayağı yürek varmış çocuk,» derdi.

Elleri hünerli.

Şu Bobby Fallon.

İyi de yürek var.

***

İçeri girdiğimde salon oldukça dolu ama Thompson görünürlerde yok.

«Patron nerelerde?»

Kirk, «Telefonu varmış,» diyor. «Döner şimdi.»

Thompson geldiğinde ben ısınıyorum. Elleri cebinde doğru bize geliyor.

«Haberlerim var.»

«Kirk'ü cezaevi müdürü mü yapıyorlar?»

«Hayır, sizi salıyorlar.»

Dışarı mı?

Kirk, «Şu işe bak be,» diyor.

Thompson, «Tahliye kurulu başvurunuzu uygun görmüş,» diyor. «Her ikiniz de.»

Dışarı.

«Inanamıyorum. Ulan inanamıyorum be,» diyor Kirk.

«Birkaç gün sürer yalnız.»

Kirk, «Şu işe bak be,» diyor. «Şu işe bak yahu.»

Thompson, «Artık bugün çalışmasanız da olur,» diye açıklıyor. «Gidip yatın.»

Kirk, «Olacak şey değil,» diyor. «Ulan olacak şey değil bu.»

Bu denli kolaymış. Hiç ön hazırlık filan olmadan. Hiç beklemeden. İşte, neredeyse bitti. Sokaklara. Kentlere. Çiçeklere. Telefon kulübelerine ve metrolara. Nehirlere, feribotlara, benzin istasyonlarına. Kadınlara.

Bu kadar işte.

Dışarı.

***

İkinci Bölüm

8

İçerde geçirdiğim aylar boyu hep salıverilme günümü bol güneşli bir yaz sabahı olarak düşlemiştim. İki yıl bitmiş olacaktı. Borcum ödenmiş. Ve annem orada bekliyor olacaktı, üstünde o yeşil giysi, güneş saçlarındaki kızıllıkları parlatırken. Bir otomobil kiralamış, yanında benim için yeni bir takım giysi getirmiş ve gülümsüyor. Ben duvarlardan ona doğru koşuyorum, geride demir parmaklıkları ve yalnızlığımı bırakarak. Yanına oturup otomobili sürüyorum, cam açık, yaz günü kırların kokusu ciğerlerime doluyor. Otomobilin radyosunda müzik dinliyorum, sonra bir yerde durup karides ve biftek yiyoruz, buzlu birayla. Konuşacak fazla bir şeyimiz yok. Saçma sapan espriler yapıyoruz.

İşte, Thompson bize haberi ilettiği zaman, ben de hemen ne zaman ve nerede salıverileceğimi bildiren bir şeyler yazdım ve en son adresine gönderdim. Brooklyn'deki ev. Prospecf Avenue'de. En üst kat, sağ yandaki daire. Aceleyle bir şeyler karalamış, gelebilirse, beni karşılamasını istemiştim. Yaz çoktan geçmiş, sonbahar içindeysek de, yine güneşin saçlarındaki kızıllıkları parlatacağını umuyorum.

Çıktığımız gün güneş yoktu. Dağlardan gelen bir sis bulutu vardı. Cezaevinin duvarları nemli ve soğuktu. Thompson bizimle ana kapıya kadar geldi. C Blokundan bize bağırıyorlardı. Kayıt işlemleri yapılan taze balıkların yanından geçtik. Bizimle birlikte sekiz kişi daha çıkıyordu. Kirk ile ben sırada sonuncuyduk. Ana kapıya vardığımızda Thompson yanımızda biraz durdu.

«Buraya kadar,» dedi. «Umarım, sizi burada bir daha görmem.»

Kirk, «Yapma be, Ernie,» dedi. «Tüm hapishane filmlerinde söylenen sözler bunlar. Yeni bir şeyler söyle bize. Özlü, güzel şeyler.»

Thompson, «Sizinle birlikte fazla bulunduğum için,» dedi. «Siz benim için o tip filmlerdensiniz.»

Kirk güldü, Thompson da biraz gülümsedi. Kapının aralığından şöyle bir baktım ama bir şey göremedim: Ne caddeyi, ne de çimenlik bir yer.

Yalnız koyu bir sis.

«Eh,» dedi Thompson. «İyi yolculuklar.»

«Oldu,» dedi Kirk.

«Başınızı belaya sokmayın artık.»

«Elimizden geldiğince,» dedim.

Thompson, Kirk'ün elini sıktı, sonra benimkini.

«Hoşçakal Ernie,» dedim ve özgürlüğümüz yönüne dönüp yürüdük.

⁂

Kapının öbür yanında, on metrelik tel örgülü iki sıra çit var. Tutuklular bu çitlerin elektrik yüklü olduğunu söylerlerdi. Ama şimdi onlara bakınca, normal tel örgüden farklı olmadığını görüyorum.

Sabahın yedisi, ikinci çite varıncaya dek üç yüz metrelik bir sisli alanı yürümemiz gerekiyor.

«Kirk, şunu bir kokla. Özgürlük havası.»

«Haydi bir an önce şu çiti de geçelim, bu herifler caymadan.»

Bense ağırdan alıyorum. Annem geldi mi acaba? Mektubu aldı mı? Yoksa yolda birisi bizi durdurup belgelerde bir yanlışlık olduğunu mu söyleyecek? Başka iki kişinin kâğıtları karışmış, aslında salıverilecek olan biz değiliz, o yüzden dönüp giysilerimizi değiştirmemiz gerek, yine resimler çekilecek, parmak izleri vb, Adımlarım hızlanıyor. Sonra daha hızlı. Sonra deli gibi koşmaya başlıyorum, Kirk de benimle. Son kapıya vardığımızda yüzü mutluluktan deli gibi, gözlerinden yaşlar akıyor.

Her taraf sis içinde, kâğıtlarımızı verdiğimizde nöbetçi hortlak gibi görünüyor. Eğer bizi durduracaklarsa, son yer burası. Nöbetçi kâğıtlara bakıyor, sonra bona. Ve gülümsüyor.

«Hey, Fallon. İyi şanslar ahbap.»

«Sağol.»

«Profesyonel olacak mısın?»

«Kimbilir?»

Sis bulutunun içine bakıyorum. Park edilmiş otomobiller var. Çocuğun biri bisikletine atlıyor. Orada bekleyen otobüse ellerinde çantalarıyla birkaç tutuklu biniyor. Ama annem yok.

Kirk bir yirmi metre daha koşup çimenlerin içine balıklama atlıyor. Daha önce söylediği gibi. Yüzünün üstüne. Islak çimenlerin içine. Kollarını iki yana açmış, parmakları toprağın içinde gömülü, boğazı yırtılacak gibi bağırıyor.

«Öf be,» diyor. «Öf be. Öf be. Öf be.»

Bir tıslama sesi duyuyoruz; otobüsün kapıları kapanıyor ve kalkıyor.

Sisin içinde yalnız kalıyoruz.

Bir korna sesi duyuyorum. Cezaevinin içinden zil sesleri geliyor ama artık içini göremiyorum. Kirk ağır ağır doğruluyor. Ben de çömelip kolumu omzuna atıyorum.

«Tamam artık,» diyorum. «Bitirdik. Hepsi bitti artık, dostum.»

Gözündeki yaşları koluyla silerken başını sallıyor. Otomobil kornası yine ötüyor. Sarı sis lambalarını seçebiliyorum ama otomobilin tümü görünmüyor.

Kirk, «Kim ulan bu?» diyor.

Kalkıp sarı ışıklara doğru hızla gidiyorum. Mavi, eski bir Şevrole. Ön camı açık. Direksiyonun başında Gus Caputo oturuyor.

Annem değil. Fermuarını boynuna kadar çekmiş montgomeri ceketiyle Gus Caputo.

«İyi günler,» diyor.

«Ne demezsin.»

«Ekim için bayağı sıcak bir gün,» diyor, sanki zamanının büyük bölümünü cezaevinin önünde beklemekle geçirirmiş gibi. «Sis nedeni de bu zaten. Toprak soğuk, kış geldi ama hava sıcak. Onun için de sis oluyor.»

«Evet, öyle.»

«Selam Kirk,» diyor.

«Bak şu işe,» diye söyleniyor, Kirk, sisin arasından bize doğru gelirken. Gözleri kurumuş. «Bu Mr. Caputo.»

«Size bir araç gerekir diye düşünmüştüm.»

«Kirk,» diyorum. «Bize araç gerekiyor mu?»

«Fazla paranız olmayabilir diye düşündüm.»

Ona, «Doksan dolar nakit param var,» diyorum. «Burada adama para da veriyorlar, biliyor musun. Saati otuz sent.»

«Her neyse, yine de bir araç gerekebilir.»

Kirk, «Nereye gittiğinize bağlı,» diye dudak büküyor.

«Ben Brooklyn'e gidiyorum,» diyorum. «Tabii eğer hâlâ annem oradaysa. Bir yerlere kaçmamışsa.»

Kirk, «Ben de,» diyor.

Gus konuşmadan dinliyor yaptığımız numarayı. Yavaş yavaş sabrının tükendiğini farkediyorum.

Sonunda, «Haydi girin içeri,» diyor ön kapıyı açarak.

Kirk arka kapıyı açıp içeri dalıyor.

Ben biraz duraksıyorum.

«Bakın Mr. Caputo, Ben...»

«Ağır ol bakalım,» diyor biraz öfkeyle. «Buraya bir şeyin pazarlığını yapmak için gelmedim. İkinizi yeniden tutuklanmadan New York'a götürmek için geldim. Bir şey mi sormak istiyorsunuz? Tamam. Bir, polis değilim. İki, o biçim de değilim. Üç, ben... Yok, üçüncüsü filan yok.»

«Eğer polis değilseniz, o biçim de değilseniz, nesiniz o zaman?» diye soruyorum.

Gözünü dikip bakıyor bana. «Kan içerim,» diyor. «Sol eliyle yumruk atabilen çocukların kanını içerim.»

Bunun üzerine otomobile giriyorum.

9

Yolun büyük bölümünde Gus konuşmadı, ben de bir şey söylemedim. Kirk etrafı seyrederek oyalandı. Jersey'i ve George Washington Köprüsünü geçtik. Gus felaket araba kullanıyordu. Yaptığı işten nefret eder gibi, bir şeritten diğerine atlayıp duruyordu. Batı Yakası Yolundan indik. Brooklyn Tüneline girmeden az önce şoförün biri bize bağırdı. «Neden şu aleti kullanmasını öğrenmedin?» Bu sözleri duyunca eve geldiğimi anladım.

Gus, «Hiç okula gittin mi?» diye sordu tünelin içinden geçerken.

«Lisede üç yıl okudum.»

«Neden bitirmedin?»

«Hoşuma gitmiyordu.»

«Ne demek hoşuna gitmiyordu?»

«Öğretmencilik oynayan bir sürü hıyar vardı.»

«Sen de daha büyük bir hıyar olmaya karar verdin.»

«Öyle de diyebilirsin.»

Ekspres yola girerken Gus turnike ödemesini yaptı. Sonra Kirk'ün semti olan Bed - Stuy yönüne saptı.

Kirk, «Hey, buraları bayağı iyi biliyorsun,» dedi.

«Yıllar önce taksi şoförlüğü yapmıştım. Arada parasız kalınca yine yapıyorum. Epey yer tanırım.»

«New York çok değişti, değil mi?»

«Her şey değişiyor Kirk. Yavru Ruth artık Yankee takımında oynamıyor, Fiorella La Guardia belediye başkanlığını bıraktı. Ebbets Field ya da Brooklyn Kartalı gibi şeyler yok artık. A. B. D. Başkanları nicedir kimse tarafından sevilmiyor. Her şey değişiyor. Genellikle kötüye ama.»

Atlantic'ten Flatbush'a giderken yolda bir büyük mağaza görüp Gus'dan durmasını istedim.

«Hayrola?»

«Bir şey almak istiyorum.»

«Nasıl bir şey?»

«Armağan. Annem için.»

Bir otobüs durağının yanında durunca arabadan indim.

Mağaza kalabalık ve tuhaf geldi bana. Her yerde kadınlar vardı, şişman, sıska, genç, yaşlı, masa örtülerini, iç çamaşırları, gömlekleri inceliyorlar, parfümleri, tenleri ve yumuşaklıkları burnumu sızlatıyordu. Kendimi kaba ve hoyrat hissettim. Hayvanat bahçesinden kaçmış bir öküz gibi. Anneme bir şey almak istiyordum ama ne alacağımı kestirememiştim. Altmış dolarlık parfümlere baktım, sonra giysileri gözden geçirdim ama beden ölçülerini bilmiyordum. Bir kutu şeker almak da çok saçma olurdu. Daha saçması, bir şişe içki alıp gitmekti. Birkaç yürüyen merdiven çıkıp kitap bölümüne girdim. Bir kitap alsam hoşuna gideceğini, mutlu görünüp güleceğini biliyordum ama bir daha o kitabın kapağını bile açmayacaktı. Dolaşa dolaşa kürk bölümüne girdim. Burada üstlerinden kürkler sarkan pembe plastikten yapılmış kadın mankenler vardı. Aralarından geçip

elimle kürklere dokundum. Yakasında etiket olan bir kadın geldi.

«Buyurun?»

«Merhaba.»

On yedi aydır konuştuğum ilk kadındı. Yumuşak gri saçları ve kötü pişmiş kahve renginde gözleri vardı.

«Bir şey mi istediniz?» diye kibirle sordu.

«Evet. Seni.»

«Ne?»

«Seni şu kürklerden birinin içine sokmak istiyorum, sonra da sana...»

«NEE?»

Dönüp hemen oradan uzaklaştım. Polis çağırıp benden şikâyetçi olacağından kuşkum yoktu. Hakaret, sözle saldırı filan. Telaşla yürüyen merdivenlerden indim ama bir şey olmadı.

Birinci katta, yeniden parfüm bölümüne geldim. Değişik mavi tonlarında bir sürü şişe vardı, üzerlerinde 'Paris'te Akşam' yazıyordu. Takımı kırk dolardı. Tezgâhın başındaki kadın, bana acır gibi üzgün üzgün baktı. Parasını ödeyip armağan paketi yapmalarını söyledim. Kadın derin bir iç çekip dediğimi yaptı.

Otomobile döndüğümde hava kararmıştı. Gus bana şöyle bir baktı ama bir şey demedi. Kirk arka koltukta yayılmış, düşüncelere dalmıştı.

«Uzun sürdü, kusura bakma.»

«Boşver.»

«Alışmak kolay olmuyor.»

«Neye alışmak?»

«Dışarda olmaya. İnsanlara. Kadınlara.»

«Çok fazla da alışma.»

Kirk'ün mahallesine vardığımızda, onun neden öyle suskun olduğunu anladım. Cadde batakhaneyi andırıyordu. Binaların çoğu yıkılmış, ayakta kalanların duvarlarıysa yanık lekeleriyle doluydu. On beş kişi kadar bir grup sokak lambasının altında zar atıyordu. Her yerde çocuklar vardı. Çöplerin arasında oynaşıyorlardı. Küçük, pasaklı siyah çocuklar, gözlerini Gus'la bana dikmiş, yanımızdan geçiyorlardı. Geride bıraktığımız adamların küçük kardeşleri gibiydiler.

«Tanrım,» dedim.

Kirk, «Acıklı, değil mi?» diye mırıldandı.

Zar atan adamlar başlarını kaldırıp doğruldular. Kirk eliyle onlara bir işaret çaktı, bunun üzerine rahatladılar. Büyük Küp'ün Batı Duvarı önünde dikilen tutuklulardan hiç farkları yoktu.

Gus, «Burada mı oturuyorsun?» diye sordu.

«Kız kardeşim burada.»

Rodney's adında bir barın önünden geçtik. Korkunç görünüşlü bir yer.

Kirk, «Buralarda bir yerde insem olur,» dedi.

Gus kenarda durunca, Kirk'ün içine derin bir soluk çektiğini duydum.

Gus, «Sana bir yer bulabilirim istersen,» dedi. «New York'ta.»

«Yok, sağol, Gus. Burada...»

«Anlıyorum.»

Kirk elinde küçük çantası arabadan indi, ben de ön kapıyı açıp çıktım. Rodney barın içinden birkaç tane siyah çıktı. Bol paçalı pantolonlar, kara gözlükler, yüksek topuklu kunduralar giymiş saçlarını bandla toplanmışlardı. Kirk'ün kazınmış kafası sokak lambasının altında parlıyordu.

Rodney'den çıkan adamlara başıyla bir işaret verdi, sonra elimi sıktı.

«Bobby, bir an önce buradan gitsen iyi olacak.»

«Haklısın, eh, görüşürüz Kirk. Birkaç güne kalmaz. Burada telefonun var mı?»

«Yok. Ya senin?»

«Numarayı bilmiyorum. Çok...»

Güldü. «Biliyorum. Çok taşındığınız için.»

«Fallon diye rehberden bulabilirsin sanırım.»

«Tamam.»

Kirk çevreye şöyle bir bakındı, sonra Gus'a, sonra da bana baktı. Yüzünde bir şeyler kıpırdar gibi olmuştu.

«Belki de seni o spor salonundan ararım. Neydi adı?»

«Imperial. Ama Kirk, bak... daha bilmiyorum... yani o işe girer miyim?»

Çabucak, biraz da sıkılganca bana sarıldı.

«Bana bak, ne yaparsan yap ama büyük düşler kur, tamam mı?»

Sonra dönüp binalardan birine doğru yürümeye başladı.

Otomobile döndüm.

***

Gus, Prospect Parkın içinden ağır ağır geçerken konuşmuyor, benim konuşmamı ister gibi. Bense istemiyorum. Prospect Park çocukluğumun geçtiği yer, taşınmadığımız zamanlar okul sonrası ve yazları sürekli gelip oynadığım yer. Buraları görmek istiyorum.

«Çevreyi dolaşabilir misin?»

«Tabii.»

«Coney Island yoluna açılan çıkışa doğru.»

Mezarlığın önünde yaprakların içinde oynayan çocukların yanından geçiyoruz. Anımsıyorum, ben çok küçükken bir kez bir aktör ölmüştü ve bu mezarlığa gömmüşlerdi; adamın soyunda Bağımsızlık Savaşında savaşmış biri varmış, o yüzden hepsi burada gömülüyorlarmış. Cenazeye gelen büyük siyah otomobilleri görmeye gitmiştik. O kalabalık içinde tabutu el üstünde taşımak zorunda kalmışlardı.

O zaman daha babam evdeydi.

Evet, Yedinci Caddedeki eve gelip gördüklerimi ona anlattığımı anımsıyorum. O da, «Bak,» demişti. «İstediğin kadar zengin ol, ünlü ol sinemalardaki gibi, yine de sonunda ölüm var.»

Jack Fallon.

Yine de ölüm var.

Gus, Seeley Sokağı çocuk bahçesinin önünde trafik ışığıyla duruyor. Genç bir oğlan kolunu kız arkadaşına dolamış, bahçenin içinden geçiyorlar. Bahçe duvarının dışında bir kadın telaşla bebek arabasını sürüyor. Çocukken bu mevsimi çok severdim. Park görevlileri kurumuş yaprakları büyük yığınlar halinde toplar sonra ateşe verirlerdi, kokusu tüm parkı kaplardı. Biz de ya tepelerin üstüne çıkar ya da Kızılderili Savaş Yolu denen köşeye gidip, kar yağdığında ne yapacağımızı konuşurduk. Öbür çocukların kim olduğunu şimdi hiç anımsamıyorum ama yalnız değildim.

Geç ışığıyla birlikte Gus hareket ediyor ve Büyük Göl'ün önündeki dönemeçi geçiyoruz. İlk kez burada ölmüş bir adam görmüştüm. Bir ilkbahardı, okuldan çıkıp parka koşmuştuk, gölün ucunda polis otomobilleri yer almış; tüm po-

lisler yeşil bir yığına bakıyorlardı. Biz yaklaştığımız zaman gitmemizi işaret ettiler. Gölün başında birkaç tane yaşlı adam duruyordu, sonra yeni polis otomobilleri geldi. Biz gidiyormuşuz gibi yaparken ben birden fırlayıp ne olduğunu görmeye koşmuştum. Bir adamdı.

Yemyeşil, küflü. Sümük gibi.

Başının arkası yoktu.

Ertesi gün Daily News gazetesi Prospect Parkta bulunan cesedin öyküsünü anlatıyor, polislerin henüz saptayamadığını fakat büyük olasılıkla her zamanki 'gangster dünyası' cinayetlerinden biri olduğunu yazıyordu. O zaman çocuktum ve 'gangster dünyası'nın nerede olduğunu öğrenmek istiyordum. Bu değişik yerin coğrafya kitaplarında adı yoktu.

Ama babam o zamanlar gitmişti. Jack Fallon. Olsaydı, kesinlikle bilirdi ama yoktu, ben de anneme nasıl soracağımı bilemiyordum.

Tam çıkış yerindeyiz, Gus'a burada inmek istediğimi söylesem mi, diye düşünüyorum. İnip parka koşayım, çimenlerin üstünde Kirk'ün yaptığı gibi uzanayım, göle gidip cesedi buldukları yerde dolaşayım. Belki sonra tepelerden birinde yıldızlara baka baka uyurum.

Ama bir şey söylemiyorum. Gus'un beni eve doğru, Onuncu Cadde yönüne götürüşünü ses çıkarmadan izliyorum. Ne denli uzaklara gidersek gidelim, yine aynı mahallemize dönüyoruz. Değişik bir ev oluyor ya da değişik mobilya fakat hep aynı çevreye dönüyoruz.

Cadde oldukça karanlık görünüyor ve eskisinden daha az dükkân oluşu gözüme çarpıyor. Daha yaşlı kimselerin mahallenin nasıl değiştiği, eskiden nasıl olduğu hakkında konuşmalarını anımsıyorum.

Nasıl eskiden yedi sinema vardı, her birinde iki film, üç çizgi film, bir de haber filmi olurdu. Cumartesi öğleden önce gidersen on iki sente, gece gidersen bedava bir yemek verirlerdi. Caddeler bakkallar, balıkçılar, kasaplar, pastacılar ve eczanelerle doluydu. Bilardo salonları, berberler ve barlar... Düzinelerle bar vardı. Bazen aynı köşede karşı karşıya iki bar bile olurdu. Demir işçilerinin, liman işçilerinin gelip içtikleri barlar, İrlandalıların, İtalyanların barları, kadınların giremediği barlar, müzik dolabı olan barlar, cumartesi geceleri arka odasında kadınların dansettiği barlar. İşte, öyle bir mahalleydi. Cumartesi sabahları maymunu ve orguyla bir İtalyan gelir, iki haftada bir bir kamyon gelip herkesin bıçaklarını bilerdi. On Dördüncü Caddenin kabadayı çocukları 'Kaplanlar' diye bir çete kurmuşlardı. Çetelerinde kızlar ve küçük çocuklar da vardı.

Jack Fallon'un ünlü olduğu çevre.

Ve her gelişimizde değişmiş olduğunu gördüğümüz çevre. Hep daha küçülmüş, hep daha boşalmış. Dükkânlar, sinemalar kapanmış, eski günleri yaşayanlar artık ortalıkta görünmüyor, evlerinde televizyon izliyorlar. Çocukları da buralardan taşınmış, ya Island'a, ya Jersey'e ya da California'ya gitmişler. Bu yüzden her dönüşümüzde tutabileceğimiz bir ev oluyordu. Geride kalmış olanlar taşınıyorlardı. Evlerin önünde kamyonlar duruyor, veda partilerinde herkes kafayı bulup ağlaşıyor, bu arada tüm mobilyaları, giysileri kamyonlara dolduruluyor ve çekip gidiyorlardı. Benimle parkta oynayan çocuklar da böylece gitmiş oluyorlardı. Adlarını hiç anımsayamadığım çocuklar.

Jack Fallon da taşınanlardandı, ama ailesiyle birlikte değil.

Gus, «Lulu Perez buralarda otururdu,» diyor.

Başka bir trafik ışığında duruyoruz. Bizim eve bir sokak kaldı. Son evimize. Katey Fallon'un son olarak kullandığı ev.

«Lulu Perez kim?»

«Bir zamanların yaman bir hafif siklet boksörü,» diyor. «Elli altılarda amatörlerin içinden yetişmişti. Buralarda çok dövüşmüştü.»

«Sekizinci Caddedeki Loew Center'de mi?»

«Tamam, orada işte.»

«Şimdi kapalı artık orası.»

«Her neyse, Lulu çok iyi boksördü, Altın Eldivenlerden. İyi yumruk atardı. Profesyonel olduktan sonra ard arda yaptığı yirmi maçı da kazanmıştı. Ara sıra nakavt yaptığı bile olurdu. Sonra onu Willie Pep ile dövüştürdüler. İkinci raund oynanırken Willie tam üç kez yere düştü. O anda birisi bana dövüşü nasıl bulduğumu sormuştu, ben de çok iyi, dedim, oskar ödülü verilecek kadar.»

«Tamam, şurası işte,» diyorum.

«Şu üç katlı bina mı?»

«Evet, manavın bitişiğindeki.»

«Ne diyordum... evet, Lulu maçı kazanıp kendine iyi bir ad yaptı o gece, ama onun da sonu olmuştu. İyi bir delikanlıydı aslında ,sanırım güçlü bir boksörü yendiği için de gururluydu. Ama birkaç gün sonra Kurul, Willie Pep'e ömür boyu boykot cezası verdi. Sağlık nedeni öne sürmüşlerdi. Dediklerine göre, Willie Pep bir rahibeyi bile etkilemeyecek yumruklarla devriliyordu. Bu boykot kararı Willie Pep'ten çok Lulu'ya dokunmuştu. Çocuk kendine güvenini yitirdi. İnancı kalmadı. Willie buna karşın dövüşmeye devam etti,

şurada burada yıllarca ringe çıktı. Ama Lulu bir daha kendine gelemedi.»

Üst kat pencerelerine bakıyorum ama hiç ışık yok.

«Anlattığın, bayağı acıklı bir öykü.»

«Gerçekten öyle.»

«Willie Pep kimdi?»

Bir an bana bakıyor. «Sen bayağı gençsin daha, değil mi?»

Manav çok değişik geliyor bana, pencereleri kirli, içi boş ve karanlık. Kapıda KİRALIK ilanı var.

Gus, «Eh, geldik,» diyor.

«Getirdiğin için sağol.»

«Yine görüşürüz, evlat.»

«Olabilir.»

«Ne yapmayı düşünüyorsun?»

«Bilmiyorum. Son işimden atılmıştım.»

«Çalışmak istersen her zaman iş bulunur.»

«Nasıl iş?»

«Demir işçiliği. Limanlarda. Benim gibi taksi şoförlüğü de yapabilirsin.»

«Boksör olmamı istiyorsun sanmıştım.»

«Önemli olan benim değil senin istemen.»

Yüzünde tuhaf, ölçülü bir anlam var, her şeyi bilen bir papazın yüzü gibi. Farları ve motoru kapatıyor. Daha konuşmak istiyor anlaşılan.

«Neden geldin bizi karşılamaya?» diyorum. «Amacın neydi?»

«Amacım filan yoktu.»

Gülüyorum. «Dalga geçiyorsun benimle. Bir sigaran var mı?»

«Sigara içmem.»

«Hiç kötü alışkanlığın yok herhalde.»

«Yoo, sadece akıllıyım.»

Armağan paketi yapılmış parfümü alıp kucağıma koyuyorum. «Gerçekten, benden ne istiyorsun?»

«Bu soruyu sormana gerek yok, çünkü biliyorsun.»

«Boksör olmamı mı istiyorsun? Zaten boksör değil miyim?»

Birden ses tonu değişip yüzü kızarıyor. Bana dönüp, «Boksör değilsin. Sen bir serserisin,» diyor. «İrlandalı bir serseri.» Söylediklerini sindireyim diye bir an susuyor. «Barlarda dövüşenlere serseri denir, senin de yüzünde bar dövüşçüsü yazıyor, tamam mı ukala herif? Neden seninle bu denli ilgilendiğimi de anlayamıyorum, çünkü eminim bir gün beni düş kırıklığına uğratacaksın.» Yine susuyor. «Ama seni iyi bir boksör yapabilirim. Eğer iyi bir kişiliğin, iyi bir yüreğin varsa. Seni ilerde şampiyon bile yapabilirim. Orası daha belli değil gerçi. Çok değersiz bir herif olabilirsin. Sol göğsün çok zayıf olabilir. Değiştiremeyeceğim kadar serseri bir herif olabilirsin. Ama bütün bunlar değilsen, seni şampiyon yapabilirim.»

Uzanıp yanımdaki kapının kolunu açıyor. «İyi geceler, evlat.»

Çıkıp kapıyı kapatıyorum, sonra pencereye doğru eğiliyorum. Motoru çalıştırıp farları yakıyor. «Seni ararım. Cezaevinde verdiğin kart yanımda.»

«Bana iyilik olsun diye yapma bunu, evlat.»

Sonra otomobili hızla sürüp uzaklaşıyor.

10

EVDEYİM.

Merdivenleri önce ikişer üçer çıkıyorum, sonra yavaş yavaş. Bu çevredeki tüm apartmanlara özgü çöp-lağım-bebek ve bira kokusu sıcak bir dost gibi geliyor. İçinde oturanları anımsamaya çalışarak kapıların yanından geçiyorum. İkinci kat soldaki dairede ev hayvanları satan Aggie adında bir kadın vardı. Evinde on köpek, on yedi tane de kedi besliyordu. Sonra Kings County'e gitmişti. Koridorun öbür yanında tam on bir yıl birbirlerini yedikten sonra evlenip mutlu bir yaşam süren Green'ler otururdu. Apartmanın kokusu en üst kata çıkıncaya dek beni izliyor. Yerdeki muşamba hâlâ yapışkan, Aydınlatma hâlâ yirmi vatlık ampullerle yapılıyor. Nedense her şey daha küçük, daha kirli, daha eski görünüyor. Kokulara zaten alışığım.

Üst kata vardığımda anahtarı bulmak için ceplerimi yokluyorum.

Anahtarı sokuyorum.

Uymuyor.

Bir adım geri çekilip bir daha bakıyorum. Koridorun ucuna, çatıdan gelen gün ışığına. Acaba yanlış eve mi geldim?

Belki de yanlış kapı. Yok, doğru kapı ama kilidi değiştirilmiş olmalı.

Allah kahretsin.

Yoksa taşındı mı?

Belki mektubumu aldı, hani artık yazmamasını söylediğim mektubu, benim düşündüğümden daha çok koydu ona ve buralarda sürtmesinin anlamsız olduğunu, doğru dürüst işi bile bulunmadığını düşünerek oğlu delikte, kocası yok, ulan hepsinin canı cehenneme deyip çekip gitti mi acaba? Belki de...

Zile basıyorum.

Dairenin içinde kıpırtılar duyuluyor ama kapıya gelen yok.

Zile bir kez daha basıyorum ama bu kez elimle kapıya da vuruyorum... güm güm güm.

Kilidin dönme sesiyle kapı on on beş santim kadar açılıyor. Kapının dar aralığında gergin bir zincir var. Arkasındaysa daha önce hiç görmediğim, üzerinde sabahlık olan bir adam. **Taşınmış.** Yüzü etli, kızarmış ve yarısı tıraşlı. Gözleri sarı. İçeri doğru baktığımda mobilyaları görüyorum. Bizim mobilyamız.

«Kimsin ulan sen?» diye tıslıyorum.

O da, «Sen kimsin ulan?» diye tıslayarak karşılık veriyor. Sert görünmeye çalışıyor ama başarısız.

Sarı gözlerini kırpıştırıyor, zincir gergin, kapıyı kırıp girmem gerekecek, diye düşünüyorum. Tam o sırada içerden bir ses geliyor. Boğuk, yorgun. Annem.

«Hay Allah! Olur şey değil!» Sonra adama, «Çabuk aç kapıyı sersem, oğlum o benim!»

Sarı gözleri oynaşıyor, sonra mırıldanıyor, «Öyle mi! Oldu o zaman, tabii Kate, tabii.»

Kapı açılıyor ve işte karşımda, tam karşımda duruyor.

«Tanrım.»

Karşılıklı durup birbirimize bakıyoruz. Saçlarında bigudiler var, ince pamuklu bir sabahlık giymiş.

«Anne...»

Sonra kollarıma atılıyor kendine çekiyor, yüzümü, boynumu, gözlerimi özlemle öpüyor. Ve elimde olmadan onun bir dişi olduğunu algılıyorum. Bütün bunlar olup biterken sarı gözlü adam da durmuş bizi izliyor.

«Neden geleceğini bildirmedin?» diyor annem, «Neden iki satır bir şey yazmadın?»

«Yazdım anne, ben...»

«Bunu bana mı aldın?»

«Evet. Umarım beğenirsin, sana...»

Çekilip armağan paketinin kâğıdını yırtıyor ve Paris'te Akşam takımını görüyor. Önce biraz yüzü burulur gibi olup sonra hemen canlanıyor. «Nefis bir şey bu, Bobby.» Ama pek hoşlanmadığını anlıyorum. Onun kullandığı marka olmadığını ya da ucuz bir şey sandığını anlıyorum. Gözümden kaçmıyor. Kutuyu göğsüne bastırıyor ama inanmıyorum.

«Otursana,» diyerek elimden tutup beni bir koltuğa oturtuyor. Parfümü masanın üstüne koyup oradaki bir kutunun içinden bir Malboro çıkarıyor. Sarı gözlü adam uzanıp sigarasını yakıyor. «Biraz konuşmak istiyoruz, Charlie,» diyor. Adam gazeteyi alıp başka bir odaya gidiyor. Odadan çıkarken onu izliyorum, anneme bakmamak için. Sabahlığının önü çok açık. Dairenin iç bölümünden açık olan televizyonun ışıltısı görünüyor. Sesi kısılmış. Adam oraya gelip sesini biraz açıyor ve karanlıkta bir yere oturuyor.

«Charlie'ye aldırma,» diyor, bir yandan dolabın altında sahan ararken. «Geceleri Harry Dillon'da çalışır, Sekizinci Caddede. Kimseye zararı dokunmaz, ben dahil.» Adamın olduğu yere doğru bakıyor. «Yarım saat sonra işe gidecek zaten.»

Ocağın kenarına tereyağı, yumurta ve salam koyuyor, ağzında Marlboro, sırtı bana dönük. Masaya oturuyorum. «Burada ne arıyor?»

«Bana âşık, bütün aradığı bu işte,» diyor. «Dişlerime âşık. Pirinç gibi dişleri olan bir sürü İrlandalı kadın görmüş. Benim Kızılderili kazmaları görünce hemen kapılmış. Ona kısmen İrlandalı olduğumu, ilerde dişlerimin bozulabileceğini söyledim ama aldırmadı. Âşık bana.»

«Sen de onu seviyor musun?»

«Saçmalama. Yağda kırılmış mı istersin, yoksa çırpılmış mı?»

«Çırpılmış olsun. Ne zaman bulaşık yıkıyor?»

«Cumaları. O yıkıyor, ben kuruluyorum.»

Gülüyor. Ben küçükken bulaşık yıkamayla ilgili bir esprimiz vardı. Annem yıkar, ben kurulardım.

«Yetenekli bir adamdır,» diyor. «Dünyada ne kadar şarkı varsa hepsinin ilk satırını bilir. Bazen iki satır da bildiği çıkıyor. Ama sonrası yok işte. Hemen diddle-de - diddle - de diddle, bozuk bir gayda gibi ötmeye başlıyor.»

«Belki televizyona çıkarabiliriz onu.»

Salamı sıcak sahanın içine koyuyor. «Çok dinç görünüyorsun, Bobby.»

«İçerde epey çalıştım.»

Salam cızırdarken yumurtaları bir kâse içinde çırpıyor. Yüzüme bakmak için dönüyor. «Yüzüne ne oldu?»

«Ne var yüzümde?»

«Ne bileyim... Farklı görünüyor.»

«Boks yapıyordum.»

«Boks mu?»

«Evet.»

«Demek öyle? Boks...» Çatalla salamları yokluyor.

Buzdolabının üstünde mektuplar var. Gidip bir bakıyorum. «Çıktığımı sana gerçekten yazmıştım, anne.»

«Elime geçmedi, Bobby. Yemin ederim.»

«Öbürünü almış mıydın, bir daha yazma dediğim mektubu?»

Salam kızarmış. Sahandan çıkarıp yağını bırakması için kâğıt havlunun üzerine koyuyor. Sesi kısık. «Evet aldım. Ne demek istediğini anlamıştım.»

Mektupların arasında üzerinde adım yazılı olan bir zarf var. Ondan başka iki tane de askerlik şubesinden gelen. Şubeden gelenleri çöp kutusuna atıp üzerinde Bobby yazılı olanı tutuyorum. «Bu benim mi?»

«Ne? Ha, o mu? Evet, senin.»

Açıp bakıyorum, içinde para var.

«Sen yokken çalıştığın fabrikadan bir çek gönderdiler. Çalıştığın son hafta için sanırım, o olay olmadan. Çeki bozdurdum. Yüz kırk üç dolar ve biraz da bozuk para. Bozuk parayı kullandım.»

Paraları şöyle bir karıştırıyorum. Hepsi beşlik ve birlik. Böylece para rulosu daha da şişkin duruyor.

«Bunu avukata verseydin...»

«Bizi duruşmada öylece bırakıp gittikten sonra ağzına bir yumruk indirmediğime şükretsin.»

Yumurtaları sahana boşaltır boşaltmaz fokur fokur ses geliyor.

«Bütün bunları sana bir gün ödeyeceğim, anne. Söz.»

«Boşver. Şimdi sana para gerek. Yeter ki hepsini savurma.»

Bir öksürük sesinin ardından Charlie görünüyor, gömlek ve pantolon giymiş. Banyoya gidip kapısını kapatıyor. Annem yumurtayı alıp tabağıma koyuyor. Banyodan gelen su sesini ve yinelenen öksürüğü duyuyorum. **O gün babam ikimizin de yüzünü köpüklemişti.** Annem yumurtaların yanına üzerine yağ sürülmüş kızarmış ekmek koyuyor. Sonra kendisine bir şişe viski açıp bardağını dolduruyor.

«Geceleri kanapede yatar,» diye kulağıma fısıldıyor.

«Sormadım ki, anne.»

«Bilmeni istiyorum.» Susuyor. «Salt yalnızlık yüzünden aldım onu eve.»

«Önemli değil, anne. Sormadım zaten.»

Geniş bir gülümsemeyle kadehini kaldırıyor. «Evine hoş geldin.»

Gözleri sulanıp sanki bir şeyler diyecekmiş gibi oluyor. Sonra bir sifon sesi, onu izleyen bir öksürükle Charlie banyodan çıkıyor. Yüzü parlamış. Mutfağın aydınlık ışığı altında sarı gözleri daha çok açık kahverengi ve sevecen. Fakat huzursuz.

«Sonra görüşürüz, Kate,» diyor. «Biliyorsun işe gitmem gerek.»

«Kendine iyi bak, Charlie,» diyor annem, gözleri kurumuş.

Yumurtalar enfes. Bu Charlie belki fena adam değildir, diye düşünüyorum.

«Tanıştığımıza sevindim, Bobby,» diyor elimi sıkarken.

Ben de onun elini sıkıyorum ama kalkmadan.

«Adını çok duydum,» diyor.

«Tanıştığımıza ben de sevindim, Charlie.»

Çıktıktan sonra kapıyı kilitlemek için kalkıyorum.

Annem viskisini yudumlarken, «Zinciri takma,» diyor. «Kapı zincirlenirse sonra giremez.»

Mutfağın ötesindeki odada bir iskemleyle katlanan metal masa üzerinde bir daktilo görüyorum. Yatağım eskiden oradaydı.

«Bu nedir?»

«Ne olacak daktilo. Sen yokkan yine gece okuluna gittim. Fena para kazanmadım bu arada.»

«Keşke mektup yazsaydın bana, anne.»

«Yazmamamı istemiştin.»

«Biliyorum. Ama keşke yazsaydın.»

Kahve fincanımı bir kez daha dolduruyor. «Eğer yazsaydım daha kötü olurdu. Sana sürekli olarak anımsatmış olurdum ve dışarısını çok özlerdin. Eve dönmek isteğiyle yanmanı istemedim.»

Masanın öbür ucunda dirseğini dayamış karşımda duruyor. Geceliğinin önü hafif aralık. Kımıldadığı zaman göğüslerini görüyorum, esmer ve diri.

«Beni düşündün mü hiç?» diye soruyor.

«Çok.»

«Nasıl düşündün?»

«Hiiç, ne yapıyor olduğunu, nasıl geçindiğini filan.»

«Birlikte olduğumuz günleri düşündün mü?»

«Tabii.»

«Ne çok yere gittik, değil mi?»

«Evet.»

«Sonra döndük ama hep.»

«Mahallemize.»

«Her şey hızla değişiyor, Bobby. Eskisinden daha çabuk.»

«Evet, yavru Ruth artık Yankee takımında oynamıyor.»

«O da ne demek?»

«Bugün biri söyledi bunu.. Beni otomobiliyle getiren adam.»

«Otomobille mi geldin?»

«Evet, bu adam gelip bizi karşıladı. Boksör olmamı istiyor.»

«Profesyonel mi?»

Kuşkuyla bakıyor. Bardağını tam ağzına götürmüşken indirip buzlarını karıştırıyor.

«Şampiyon olabilirmişim.»

«Ama Bobby...»

«Gerçekten, anne. Bu adam bir antrenör, bana söylediği de bu işte.»

«Kim bu adam?»

«Gus Caputo. New York'ta bir jimnastik salonu işletiyor.»

«Adını hiç duymamıştım.»

Son yudumu da aldıktan sonra kalkıp buzdolabına gidiyor, birkaç parça buz çıkarıp bardağına bırakıyor. Üzerine biraz daha viski. Sabahlığını örtüyor, düğmelerini iliklleyerek. Sonra arkama geçip saçlarıma dokunuyor ve başımın tepesini öpüyor. Göğüslerinin hafifçe sırtıma dokunduğunu hissediyorum.

«Seni bir yıkayalım,» diyor.

«Tamam, anne. Bu işi artık sen yapmak zorunda değilsin.»

«Şaka mı ediyorsun? Sen benim bebeğimsin hep. Üstelik eve daha yeni geldin, oğlum.»

Oturduğum yerde ellerime bakıyorum. Bir boksör eli için çok küçük. Küvete boşalan suyun sesi duyuluyor. Su yükseldikçe ses kalınlaşıyor.

«Haydi,» diyor.

Kalkıp banyoya doğru yürüyorum. Annem bir elinde bardak, kapıya dayanmış beni bekliyor.

«Banyonuz hazır efendim,» diyor ağzı yayılarak.

«Sağolun hanımefendi.»

Yanından geçerken omzuma dokunuyor. Gülümsemesi gitmiş.

«Seni özledim,» diyor. «Çok özledim.» Bardağından bir yudum alıyor. «Sen her şeyimsin.»

***

İçeri girdikten sonra kapıyı çektim ve küvetin musluğunu kapattım. Daracık yerde soyunmaya başladım. Lavabonun üstünde temiz bir havluyla yüz kurulamak için bez vardı. Su köpük içindeydi. Lavabonun üstündeki ecza dolabını açıp içine baktım. Charlie'nin tıraş takımı düzenle yerleştirilmişti. Yanında bir sürü yarı dolu hap şişeleri, kullanılmış farlar, deodoran ve esmerler için saç boyası duruyor. Belki saçı ağarıyor da ben bilmiyorum, diye düşündüm. Farlardan birini alıp incelemeye başladım. Benim olmadığım onca ay boyunca kimbilir kaç kez kullanmıştı. Deodoran kutularından birini alıp havaya püskürttüm. Duvarlar buhar damlalarıyla dolmuştu. Sırtımda tatlı bir ürperme oldu. Burada bile, sabun ve kadın deodorantı kokusuna karşın bu odada bile, hapisane kokusunu duyduğumdan emindim.

Bir ayağımı soktum küvetin içine. Suyun içinde haşlandı. Biraz alışıncaya kadar durdum. Sonra öbür ayağımı da

içeri alıp çömeldim. Köpüklü sıcak su iliklerime kadar işledi. Sadece başım suyun üstünde kalacak biçimde boylu boyunca uzanıp kımıldamadan yattım. Buharlar içinde bir sürü gövde ve ıslak betonlarıyla cezaevi duşları aklıma geldi. Hapishanede bir an bile yalnız değildim. Şimdiyse bambaşka bir yerde hareketsiz yatıyordum. Yalnızca musluktan damlayan suyun sesi, mutfakta annem ve dışarda soluyan rüzgâr. Banyoda bulunan tüm nesnelere birar birer baktım: Mavi yüz havlusu, bembeyaz bir kalıp sabun, küvetle duvar arasına sıkıştırılmış bebek şampuanı. Şampuan yumuşak altın gibiydi. Elimi saçlarımda gezdirip düşündüm: Bu saçlar babamdan geçmiş olmalı. Onunkilerden. İrlandalılardan, Kızılderililerden olamaz.

Başımın üstünde, havlu askısında bir sütyen gördüm. Yıkayıp, kuruması için astığı beyaz bir sütyen. Naylondan. Saydam. Uzun süre baktıktan sonra uzanıp elimi sürdüm. Hapishane, duşlar, hücreler, maçlar, hepsi yok oldu. Bu iç çamaşırını avucumda sımsıkı tutarken kendimi yeniden sıcacak ve güvenli hissettim. Çengelini çözüp askıdan çıkardım ve yüzüme bastırdım.

***

Gecenin yarısı. Sokaktan gelen seslere bakılırsa ikiyi geçiyor. Nerede olduğumu bilmiyorum. Ama kesin olan, hapishanede olmayışım. Sonra ev kokusu geliyor burnuma. Yatak odası kokusu. Evdeyim.

Yatağın içinde birisi bana sokuluyor.

Banyo yaptığımı anımsıyorum. Kendimi çok yorgun hissettiğimi. İyi geceler deyişim. Televizyonu kapayışım. Karanlıkta soyunup bana gösterdiği büyük yatağa serilişim.

Bobby kanapede yatacak değil ya. Hele bu gece. Hele hapishaneden çıktığı gece. Uyumadan önce mutfak ışığında onu görüşüm. İçki bardağını tutmam. Sonra mavi şişeyi ışığa doğru tutup parrfüme bakışı. Gülerek. Başını sallayarak. O gülüş. Beğenmiyor. Onun markası değil. Ucuz bir şey sanmış olmalı. N'olur beğen, anne. Lütfen. N'olur öyle gülme.

Yatmadan önce odalara şöyle bir göz atmıştım, mutfakta yalnızdı. Ben doğduğum zaman benim şimdiki yaşımdaymış. Işık saçlarındaki kızıllıkları parlatıyor. Birbiri üstüne konan tabakların ve çatalların çıkardığı ses. Su akıyor. Sen yıka ben kurularım.

Birisi yatakta bana iyice sokuluyor.

Annem.

Üstündeki ipek gecelik tüm yumuşaklığıyla tenime değiyor. Derin uykudayım. Soluğu ensemde. Sıcak, yoğun ve misk kokulu.

Ben yan yatmışım, bacaklarımı biraz karnıma doğru çekerek. Ana rahmindeki gibi. O da tüm bedeniyle bu kıvrımı izliyor. Sırtımda göğüslerinin değdiği yer oldukça nemlenmiş. Kalçalarıma gelen bacakları o kadar sıcak değil. Vücudu neredeyse benim kadar iri.

Uyanmaya başlıyorum. Başka şeyler düşün. Trafik gürültüsü: Dokuzuncu Caddeye doğru tek başına giden bir otomobil, bir Yedinci Cadde otobüsünün yorgun homurtusu... Munoz nasıl ıskalıyor... ben de kroşeyi indiriyorum.

Hareket ediyor ve kolu oynuyor, eliyle omuz başımı kavrıyor. İyice sokulmuş. Tam korkacak gibi olurken, bir daha kıpırdamıyor. Derin bir uykuda. Bir süre sonra rahatla-

yıp uzunlamasına yatıyorum. Onun bedeni de benimkini izliyor. Çok eskiden olduğu gibi, kendimi uykunun tatlı kucağına bırakıyorum, kendimi güvenli ve seviliyor hissettiğim zamanlarda olduğu gibi. Ancak bu kez benim değil onun başı omzumda.

11

Sabah olunca çekip gitmiştin. Bir şey yapmamış olmana karşın suçluluk duygusuna kapılarak ve sıkılarak. Uyandığında korku içindeydin. Sen: Korku torbası, korkaklığını saran derinin içinde, kemiklerine kadar sızmış korkunla. Charlie kanapede giyinik olarak yüzükoyun yatıyordu, eli muşamba kaplı döşemenin üstünde bükülmüş. Solumasını duydun: Hırıltılı, içki sonrası soluğu, balgam, sigara ve meyhane palavralarıyla dolu.

Sen de karnının üstüne yatmıştın. Şilte ile karnın arasında dimdik duruyordu. Sert. Onca kadınsızlıktan sonra boşalmak için çılgına dönmüştü. Başın yastığın içine saklanmıştı. Elinle yokladın yanını, biraz korkarak. Yoktu.

Öbür yanına dönüp sırtını Charlie'ye çevirdin. Trafik gürültüsünü dinlemeye koyuldun. Çeşitli hareket biçimleri düşledin: Otomobiller otobüslerin çevresinde dönüyor, otobüsler kamyonların, kamyonlar da sokağın karşısındaki fabrikanın önüne halı boşaltıyorlar. Kış görüntüleri gözüne geldi: Buğulu pencereler, kalın bir kar örtüsü, giysilerin yakaları soğuktan sertleşmiş, Prospect Park bembeyaz. Kar tepeleri içinde tünel kazıyorsun. Kaldırımların üstündeki

karları temizliyorsun. Sağa sola haber koşuşturuyorsun. Ve sonunda yataktan çıkabilecek duruma gelmiştin.

Pantolonunu, çoraplarını ve kunduralarını giyip odadan çıktın.

Üzerinde bir gömlek, bir etek ve düz ayakkabılarıyla musluğun başında duruyordu. İşte o anda Charlie'yi kovmasını istediğini, burada kalmak istediğini, başka her şeye kapıyı kapamasını istediğini söyleyebilirdin. Eskisi gibi yalnız annen olmasını isteyebilirdin. Ama dilin tutulmuştu.

Gülümsedi, makyajsız yüzü parlak ve pürüzsüz.

Sen de gülümseyip banyoya girdin. İşedin, yüzünü sabunlayıp tıraş oldun, sonra dolaba gidip temiz bir gömlek aldın. Yemek yedin. Sonra çantanı topladın.

«Kalabilirsin,» dedi. «Gitmek zorunda değilsin.»

«Böylesi daha iyi, anne.»

«Sen bilirsin.»

Kalman için ısrar etsin istedin, yalvarsın istedin. Charlie'yi sarsarak uyandırsın, sokağa fırlatsın istedin. Ama kapıda durmuş, giysilerin çantada, kendi başına kalmak istediğin palavrasını atıyor, gözlerini yumuşak kıpırdayan göğüslerinden kaçırmaya çalışıyordun.

Yanağından öperken, sessizce veda ettin.

Dokuzuncu Caddenin köşesindeki Diamond meyhanesine gittin. Maun baramerikanı önünde yaşlı adamlar tüneklere yapışır gibi oturuyorlardı. Birkaç bira içip çantanı tezgâhın arkasına bırakarak kalacak bir oda aramaya başladın.

Sinagogun yanında bir yer buldun. Kavruk, iki büklüm kadına haftalık ücret olan yirmi iki doları verip yeniden meyhaneye döndün. Altı bira daha içtin.

«Yoktun buralarda,» demişti barmen.

«Evet, California'daydım.»

«Çok güzelmiş oraları.»

«Ya, öyle. Hep güneşli. Her yerde portakal var.»

«Buraları artık eskisi gibi değil. Bir sürü o biçim ve zenciden geçilmiyor.»

«Evet, duymuştum.»

Barmene bir çeyrek bahşiş bırakıp odana döndün.

Her şey gri görünüyordu. Yağlı perdeleri sonuna kadar açtın ama camlar da kirliydi. Tüm ışıkları yakmana karşın, oda yine de karanlıktı. Daha öğlendi oysa. Bavulunu açıp iki spor ceketini, üç pantolonunu çıkardın ve kapıları aynalı dolabın içine yerleştirdin. Askılar teldi. Çoktan kapanmış olan iki kuru temizleyicinin adresleri asılmıştı uçlarına.

Şimdi Gus'i aramanın zamanı, diye düşündün. Sokağın başında metro istasyonuna gidip New York'a gideyim, salonu bulup hemen çalışmaya başlayım.

Ama yapmadın ve nedenini biliyordun. Korkuyordun. Tek başına, korkudan çatlayacak gibiydin. Kendi başına bir şey yapmak zorunda kalacağın korkusu, dövüşmesini bilenlerle dövüşmek gereğinin korkusu, sonradan utanacağın bir şey yapma korkusu içini kemiriyordu. Daha hazır olmadığın halde, Gus seni adam edecek diye korkuyordun.

Sonunda hiçbir şey düşünemeyecek duruma geldin. Kalkıp paranı saydın, yaklaşık 180 doların vardı. Çıkıp içmeye gittin.

Geçen günler ve gittiğin barlar birbirine karışıyordu. Umurunda değildi. Bira içecek paran oldukça, gerisi havaydı. İki kez telefonla Kirk'ü aradın. Nelson Kirk diye kimse yoktu çevirdiğin numaralarda. Bir keresinde taksiye binip onu son gördüğün yere gittin. Şoför de, sen de kork-

muştunuz, taksiden inemedin bile. Hatta bir kez jimnastik salonuna bile telefon ettin, hiç uğramış mı diye.

Önceleri Kate Fallon'u günde iki kez arıyordun. Bazen iyi karşılıyor, bazen soğukça, bazen de daktilo işleriyle çok meşgul oluyordu. Gelip kalmanı istememişti. Bir keresinde sarhoş kafayla aradın. O zaman öfkelenip seni haşlamış, artık bir iş tutma zamanının geldiğini söylemişti. Genellikle yemeklerine dikkat edip etmediğini ya da nasıl bir odada kaldığını sorardı. Ama çoğu kez iş bulmanı söylüyordu. Telefonu kapar kapamaz yine içmeye gider, sonra bir yerde bir şeyler atıştırırdın. Sonra da kasvetli boş sokakları yürüyüp, cüce evsahibesinin perde aralarından gelişini dikizlediği gri odana dönerdin.

Baban gibi olmadığını anlamıştın.

***

Broadway'deki Metropolis barında tezgâha dayanmış, iki dolarlık Heineken şişesi önümde, dans eden kızları izliyordum. Üç kız vardı. Bir tanesi parlak siyah saçlı, dolgun kalçalı bir İspanyoldu. Başının iki yanından gür saçları dalgalar yaparak göbeğine kadar düşüyordu. Ike ve Tina Turner'in bir parçası çalıyor, kızın göğüsleri müzikle birlikte sallanıyordu. Yanında ritmik bir biçimde sakız çiğneyen beyaz bir kız vardı. İnce bacakları ve küçük göğüsleriyle ilginç değildi. Üçüncü kız Lana'ydı.

Lana zenciydi. Örgü simlerden oluşan bir başlık giymişti. Uzun ince bacakları, çalan şarkının sözlerini mırıldanırken gerilen etli dudakları ve yan yana duran iki yastık gibi poposu vardı. Gözleri salonun içinde, dumanı delip dolaşıyordu. Bana gelince, üzerimde kaldı. O sırada müzik

değişti ve 'Body and Soul' çalmaya başladı. Gözleri bu süre içinde benden ayrıldı. Değişen parçayla yeniden bana bakmaya başladı. Tanrının cezası sarı saçlarıma ve mavi gözlerime. Yumuşak hareketlerle sürdürdüğü dans boyunca gözlerini ayırmadı. Derisi öylesine siyahtı ki, salon ışığı altında mavi gibi görünüyordu. Helanın bulunduğu yerden dört denizciyle üniversite öğrencileri arasında çıkan bir tartışmanın gürültüsü geliyordu kulağıma. Dışarı çıkıp birlikte Scott Oteline giderken, hâlâ bana bakıyordu. Yatacağı ilk beyaz erkek benmişim gibi davranıyordu. Yüksek tavanlı, florasan ışıklı lobiye girdik, masada oturan İspanyola 12 doları peşin olarak ödedim. Dördüncü kattaki odaya çıktık.

Buranın yabancısı değildi. Odaya önce girip hiç aranmadan elektrik düğmesini çevirdi, kapıyı kapatıp soyunmamı söyledi. Komodinin üstüne bir şişe Carstairs koydum. Üzerindeki giysinin fermuarını açıp çıkardı, ayakkabılarını fırlatıp yatağa oturdu. Sonra beni uyarmaya koyuldu.

Giyinirken ona bir yirmi dolar uzattım. Gülümsedi. Metropoliş'te bir seansı daha olduğunu, sonra belki buraya gelebileceğini söyledi.

Gözlerin kemik renki, diye düşündüm.

Kapı kapanınca, sırtüstü uzanıp uzun süre öylece kaldım. İçkiyi yudumlayıp hapishaneyi düşünüyordum. Düşümde şahane kadınlar canlandırdığım yalnız geceleri.

Ve şimdi, hapisten çıktıktan sonra ilk kez bir kadınla yatmıştım, o da gitmişti. Musluğu damlayan, duvarlarında parmak izi dolu, pis bir odanın içinde yapayalnız kalmıştım. Ağlamaya başladım.

Rosie Towbell'i düşündüm. Ben on beş, o ise benden bir yaş büyüktü. Ovington Avenue'da bir bodrum katında,

kanapenin üstünde oturuyorduk. Annesi ve babası evde yoktu. Elimle bacaklarının arasını yokluyordum, ıslaktı. O anda ben de korku içindeydim. Hata yapacağımdan korkuyordum. Çünkü mahallede çocuklar, bu konuda değişik şeyler anlatmışlardı. Islaklığı beni daha da istekli yapmıştı. O da pantolonumun fermuarıyla uğraşıyordu. Fermuar canımı acıtacak diye bekledim ama çok dikkatliydi. Ben okşamaya başladı.

Birden boşalacağımdan korkmuştum. Her şeyi berbat etmiş olurdum. Sonra o da külotunu çıkarmıştı.

O geceyi anımsadım. Islaklığını, ergenlik tüylerini. İlk deneyimi.

«Rosie,» diye bağırdım. Carstairs şişesini yudumlarken.

Senden son haber aldığımda birkaç tane çocuğun, bir tane de yolda vardı.

Rosie.

Sana yirmi dolar da vermemiştim. Bittikten sonra da ağlamamıştım.

Tanrım beni bağışla.

12

Dışarı çıktığımda bir sürü sokak serserisi kapıların önünde dikilmiş duruyorlardı. Önlerinden geçip Xochtl lokantasına girdim. Meksika işi acı biberli böreğin yanında üç şişe bira yuvarladıktan sonra yine dışarı çıktım. Cebimde altmış dolarım kalmıştı. Artık, Brooklyn'e giden metroya binmenin zamanıydı.

Trenin içinde yürüyerek oturacak bir yer aradım. Kimsenin bana baktığı yoktu. Birine çarpıp özür diledim, sonra başka birine çarptım. Orada olduğumu bilsinler istiyordum. Ama birkaç kişiye çarpmam bile kayıtsızlıklarını değiştirmedi. Beni görmüyorlardı bile. Çoğu Porto Rikolu ya da siyah olan yolcular nehrin karşısından geliyorlar, orada ya hayvanat bahçesini gezmişler ya da bir akraba ziyareti yapmışlardı. Köşede tek kişilik bir yer bulup oturdum. Brooklyn'e yaklaştıkça tren boşalıyordu. Karşımda, üzerinde hemşire üniforması olan iri bir zenci kadın, bacaklarını açmış oturuyordu. Günün yorgunluğuyla bacaklarını kapatacak gücü bile kalmamıştı. Siyah memelerini ve cinsel organını gözümün önüne getirmeye çalıştım. Acaba bu kadının eve gelmesini açlıkla beklemiş, horoz gibi her an hazır

bir kocası var mı, diye düşündüm.

Sonra uyuyakalmışım. Düşümde korkulukları olmayan bir iskele, ve üzerinde dörtnala at koşturan bir adam vardı. İskelenin bitiminde at durmayarak binicisiyle birlikte sulara gömüldü. Ben de dalgaların içinde ağır ağır onlara yaklaşmaya çalışıyordum. Biniciyi kurtarmak için. Ama yakına geldiğim zaman binicinin kendim olduğunu gördüm.

Uyandığımda karşımdaki hemşire gitmiş, bana en yakın kapıya dayanan bir polis duruyordu. Gözleri üzerimde, kürk yakalı deri bir ceket giymiş siyah bir polis. Copu, belinin yanında sallanıyordu. Rozeti parıltılı.

O beni izlerken, ben de tetikte, bir hareket yapmasını bekledim. İki durak arasında epey zaman geçmiş olduğunu farkettim. Neredeydim? Belli etmeden baktığımda, polisin deri ceketinin düğmelerini açtığını gördüm. Belinde tabancası vardı. Hazırlanıyordu. Gözlerimi yere çevirdim.

«Hey,» dedi. «Gazetene bakabilir miyim ahbap?»

Ağzında tamamlanmamış bir gülücük kaldı. Gazeteyi uzattım. «Tabii, alın,» dedim. «Benim işim bitti.»

Hemen spor sayfasını açıp yarış sonuçlarını aradı. «Tüh be,» dedi. «Bazı adamlar yılda altı kez altılı ganyanı buluyorlar. Ben daha bir kez bile bulamadım.»

«Ben de,» dedim.

Tren yavaşlarken midemde bir çözülme oldu. İstasyon duvarında 15 SOKAK - PROSPECT PARK BATI yazısını gördüm. Benim ineceğim yeri iki durak aşmıştım. Bu duraksa Katey Fallon'u görmek için ineceğim duraktı. Gri döşemeli odayı değil.

Ayağa kalkıp başımla polise veda ederek çıktım. İçimde ne varsa çözülüyor gibiydi. Midem, bağırsaklarım. Platformun üstünde, ayakta dururken kendimi öyle bir güven-

siz, öyle korku içinde buldum ki, neredeyse altıma edecektim. İçimden orada, durduğum yerde altıma bırakmak geldi.

Çabuk adımlarla merdivenleri tırmanıp Bartel Pritchard Alanına çıktım. Burasını herkes 'Çember' adıyla bilir. Çember'i geçip yokuşu çıkarsan, Farrel'in yerini, Brooklyn berberini ve fırını geçtikten sonra kiliseye varırsın. Eğer kiliseden sağa saparak Prospect Avenue'ye giden yokuşu inersen, Katen Fallon'a varabilirsin. Benim de yapmak istediğim buydu, eve gitmek. Ama korkuyordum.

Lewnes'in yerine girdim. Günün son Coca Colalarını içen gençlerin yanından sıyrılarak bara doğru yürüdüm. Oradan da doğru helaya gittim. Çok sıcaktı. Yağmurluğumu çıkarıp kancaya astım. Spor ceketimin eteklerini kaldırıp oturdum. Büyük bir basınçla, tüm korkularımı, tüm iğrentimi kubura boşalttım. Sonra uzun süre oturduğum yerde kaldım. Rahatlamıştım. Lana'dan belsoğukluğu kapmış olabileceğimi düşündüm. Eğer öyle olduysa, o andan itibaren başkalarına da bulaştırıyordum. Sonra lavaboda ellerimi yıkarken, iyice temizlenmek için tırnaklarımla derimi yırtarcasına kazıdım.

Barda futbol maçını izleyen bir düzineye yakın adam vardı. Bir şişe Schiltz ısmarlayıp bardağımı doldurdum. Bira güzeldi. Televizyondaki maça baktım. Müşteriler Joe Namath'a (*) bağırıyorlar, beceremediği birtakım şeyleri yapmasını istiyorlardı. Pek ilginç gelmiyordu bana. Futboldan anlamazdım. Bir sürü takım, bir sürü oyuncu, üstelik gerek

(*) Joe Namath : A.B.D.'nin ünlü bir futbol oyuncusu

maç spikerlerinin, gerekse spor yazarlarının kendilerine özgü bir dili vardı. Buffalo'da ilk ve son kez top oynadığımda on yaşındaydım. O zamanlar bu dil çok sadeydi. «Sen şu herife -ben şuna saldıralım- ondan sonra tam takım bastırırız.» Şimdiyse dil çok karmaşık olmuştu. Benim anladığım şey, direktlerin arasından sağ çıkarmak, direktten sonra kroşe atmak, yumruk göstermek filan. Bunlardan başka her şey bana karmaşık geliyordu.

Bardaki adamlar beni tanımıyorlardı ama onlara yabancı da değildim. Tanıdık bir yüz, o kadar. Zaman zaman gelip giden ama tam olarak tanınmamış bir yüz. Düşmanısı değildiler ama aldırdıkları da yoktu. Önceki gecem hakkında ne düşünürlerdi acaba? Metropolis, Scott Oteli, Lana. Bu adamlar genellikle zenci kadınlarla yatmaktan söz ederlerdi. Aslında konuşmalarının tümü zenci yosmalar hakkında olurdu. Bu çevredeki tüm barlarda. Polislerin, itfaiye görevlilerinin Harlem'de, South Bronx'da ve Bed Stuy'da yattıkları zenci kadınlarla nasıl seviştiklerini ballandıra ballandıra anlattıklarını çok duymuştum. Artık benim de böyle bir deneyimim olmuştu ama işim bittikten sonra oturup ağlamıştım.

Balık sırtı bir ceket, boyasız kunduralarıyla saçı dökülmüş kırmızı yüzlü bir adam girdi içeri ve herkesin selamıyla karşılandı. «Hey Harry, n'aber dost? Seninkiler nasıl?» «Maç nasıl gidiyor?» «Bırak allasen, bu herifler yaramaz... Tek başına Joe ile yürümüyor takım.» Barmen adama hiç sormadan bira çıkarıp önüne koydu. Adı Harry. Birden onu çok kıskandım. Burada onu tanıyorlardı, nasıl olduğunu, ailesini soracak kimselerin olduğu bir yeri vardı. Çocuklarını da kıskandım. Bir gazete almak için evden çıkıp bara uğrayan, orada bir bira içip dostlarıyla söyleşen, maçı

izleyen bir babaları vardı. Şerefine Harry. Harry, adı Harry Shaw olan birini tanır mıydın? Çok kral çocuktur. Dört müebbet yemiş. Biraz dövüşmesini öğretmişti bana...

Üçüncü biramın yarısındayken Kate Fallon'u aramayı düşündüm. Elimde telefon parasıyla oyalanırken aklıma sımsıcak bedeniyle sırtıma sokulması geldi. Acaba Charlie de büyük yatakta yatıyor muydu, yoksa mobilyanın bir parçası gibi sadece kanapeye mi aitti? Bunu öğrenebilirdim. Yokuşun tepesine çıktım mı Charlie'nin çalıştığı yere gider, onu dışarı çekip artık balayının bittiğini, sabaha evi terketmesini söyleyebilirdim. Eğer dediğimi yapmazsa bacaklarını kırmakla korkuturdum. Ama yapılacak iş değildi bu tabii. Adamı düşündüğümden değil. Annem için.

Bir an ikisi yatağın içinde gözümün önüne geldi ama hemen bu görüntüyü sildim. Bu, annemin bileceği işti, beni ilgilendirmez. Bunu kendime en azından bir on kez söyledim: Onun işi, benim değil, onun işi benim değil... Saçlarındaki su damlacıkları aklıma geldi. Charlie dilini değdirdiği zaman meme başları sertleşiyor muydu acaba?

Bozuk paralarımı sayıp barmene verdikten sonra bardağımın dibinde kalan birayı da yuvarladım. Dışarı çıkınca park boyunca yürümeye başladım. Yolda gazeteler uçuşuyor, orada burada devrilmiş çöp tenekeleri görünüyordu. Binalardaki tüm ışıklar söndürülmüştü. Bu mahallede herkes erken kalkar, ya işe, ya okula ya da alışverişe giderdi. Bardaki adamlar bile erken kalkanlardandı. Başımı kaldırıp karanlık, boş pencerelere baktım. Buralarda oturanlar acaba hiç adımı duymuşlar mıydı? Belki bazıları Jack Fallon'u tanıyorlardı ama herhalde benim adımı hiç duymamışlardı.

Dokuzuncu caddeye dönüp Marquis Lafayette heykelinin önünden geçtim. Heykelin bacakları arasına birisi kü-

çük bir dal parçası yerleştirmişti. Üzerinde çeşitli renkte boyalarla bir sürü adlar yazılıydı. Bir tanesi, Murphy'nin ablasının iyi seviştiğini yazıyordu. Bunların arasında benim adım yoktu.

Gri odama giden yokuşu hızla çıktım. Işığı açtım, soyundum, dişlerimi fırçalayıp yatağa girdim.

«Yarın,» dedim kendime. «Jimnastik salonuna gidiyorum.»

13

On Dördüncü Sokağın köşesinde bir dükkânın önünde duruyorum. Kaldırımlar Noel alışverişi yapmak için koşuşan insanlarla dolu. Kar yüklü hava karanlık. Cebimde yedi dolar kalmış. **Imperial Gym** yazılı bir ilan arıyorum. Bir et lokantası var, Müzik Akademisi, bir sürü kundura mağazası var ama jimnastik salonu görmüyorum bir türlü.

White Rose barının önünden geçerken iki eşcinsel pencereden dışarı bakıyor. Yüzleri içkili, gözleri kızarmış, alışveriş edenleri ve Noel süslemelerini izliyorlar. Sonunda salonu buluyorum. Giriş kapısı görünürde yok, herhalde arkada bir yerdedir diyorum. Ama karşıya geçmiyorum. Önce White Rose barına dalıyorum.

O biçimler kıpırdamıyor bile. Tezgâhın üstüne bir dolar koyup bira istiyorum. Barmen kalın boyunlu bir adam, güneş görmemiş bir teni var. Biranın tadıysa berbat.

Bir tane daha içip caddeyi geçmek için cesaret toplıyorum. Cadde birden New York'un en geniş caddesi oldu. Otobüsler büyüdü, trafik de en korkunç trafik haline geldi. Dur lambası da çalışmıyor. Aslında kendi kendimi oyalıyorum tabii, ama gerçekten bir boksör olmak için yeteneğim

var mı, ya da o yaşamı sürebilir miyim, hiç bilmiyorum. Benim için İrlandalı bir serseri diyen Gus ile çalışabilecek miyim, belli değil. Belki de öyleyim. Bilmiyorum.

Bir yarım saat sonra, üçüncü birayı da bitirip, parayı ödüyorum. Sonra da ne olacağını öğrenmek için caddenin karşısına geçiyorum.

İlan tam şekerci dükkânının yanında duruyor. IMPERIAL GYM, BOKS DERSLERİ VERİLİR. Bu yazı çok ciddi geliyor bana. Şortlarıyla bir sürü İngiliz çocuğu, asker gibi sıraya dizilmiş hepsinin bir eli yukarda, gardlarını almış durumda gözümün önüne geliyor. Kapıyı açıp içeri giriyorum.

Kapıdan girer girmez merdivenler var. Dik ve karanlık. Tırmanmaya başlamadan durup düşünüyorum, istersem çekip giderim, kimse de bir şey diyemez. Ama yukarı çıkıyorum. Yirmi vatlık ampulleri ve tozlu duvarları geçerken küçük siyah bir çocuk elinde spor çantasıyla yanımdan geçiyor.

Kapıyı bulmakta zorluk çekmiyorum. İp atlayanların, yumruk torbalarının gürültüsü uzaktan duyulabiliyor. Zil sesi, soluk sesleri. Heyecansız görünmeye çalışarak içeri giriyorum.

Salon üçüncü katın tümünü kaplıyor ve oldukça kalabalık.

Ufak tefek bir İspanyol, seri yumruklarla hız torbasında çalışıyor. Siyah bir ağır siklet üç kum torbasından birine nişan alarak yumruk atıyor. Çivi çakar gibi. Boksörlerin çoğu olsa olsa on dört yaşında var. Sağ yandaysa pencerenin önünde yükseltilmiş bir platform ve dizili sandalyeler var. İki Porto Rikolu kadın put gibi oturuyorlar. Mahkemelerde oturan kadınlar gibi. Arkalarında da siyah pardösü giymiş,

puro içen iki adam ayakta duruyor. Kadınların gözü ringde. Puro içen adamların da.

Ringde başında koruyucu, uzun boylu, siyah bir ağır sikletle dövüşen Munoz var. Gus ipin üzerine yaslanmış, yüzü gergin boksörlere uyarı yağdırıyor.

Duvara yanaşarak yürüyorum, hız torbalarını geçip puro içen adamların arkasında ringi izlemeye başlıyorum. Salonun diğer ucunda ip atlayan, çatlak bir ayna önünde gölge boksu ya da bacak çalışması yapan bir düzineye yakın boksör var. Dört boksör de ringin arkasında bir tabureye oturmuşlar, dövüşmek için sıralarını bekliyorlar. Gus tüm gürültüyü bastıracak biçimde bağırıyor.

«Şimdi eğileceksin işte, Willie! Vurduktan sonra hemen eğileceksin!»

Munoz vuruyor, ama eğilmeden. Cezaevinde dövüştüğü gün gibi yine aynı biçimde, belki biraz daha fazla dans ediyor, sağa sola kayıyor.

«Eğilsene!»

Munoz korkulu gözlerle Gus'a bakıp vuruyor ve eğilmeye çalışıyor. Ama stili eskisi gibi direktlerle karşısındakini çekip güçlü yumruğu vurmak. Siyah boksör bastırmaya başlayınca Munoz çekiliyor ve rakibi kombinesini bitirmeden sıyrılıyor, sonra siyah boksör yine bastırıp omzuna sert bir sağ vuruyor ve Munoz'un ritmini bozuyor. İki purolu birbirlerine bakıyorlar. Kadınlar heyecandan kasılmış. Munoz sinirlenip bir sağ yumruk çıkarıyor. Rakibinin şaşkınlığı üzerine yumruklarını yağmur gibi indiriyor. Elleri çok çabuk, ama sol kroşesi olan bir adama aynı biçimde sağ yumrukla çıkış yaparsa ölmüş demektir.

«Alttan!» diye haykırıyor Gus. «Alttan ulan alttan, Tanrının belası! Dur ama... şimdi değil, Willie! Şimdi değil be!»

Purolulardan biri, «Şu bizim Gus'da iyi sabır var değil mi?» diyor.

Öbür purolu, «Eğer karşısındaki boksörü duvara çivilesen bu çocuk yine isabet ettiremez,» diye karşılık veriyor.

Ringin arkasında, bekleyen boksörlerin yanıbaşında kapısı açık küçük bir oda görünüyor. İçinde küçük bir yatak, bir koltuk, kitapla dolu bir raf, bir televizyon ve uyuklamakta olan bir Shepherd köpek görüyorum.

Raundu bitiren zil çalıyor. Gus ipin arasından geçip ringe giriyor ve Munoz'a hızlı hızlı bir şeyler söylüyor. Porto Rikolu iki kadın Ispanyolca konuşuyorlar. Bir tanesi beğeni dolu, gülüyor, öbürüyse hâlâ gergin. Gergin olanı Munoz'un sevgilisi herhalde.

İlk purolu diğerine, «Bu çocuğa ne oldu böyle?» diye soruyor.

«Kimbilir?»

«Bir ara geleceğin yıldızı diye bakılıyordu. Eğer Gus da onu adam edemezse kim eder bilmiyorum.»

«Bu işde sıkı popo ister.»

«Öyle görünüyor.»

«Yürek yok herifte.»

«Herhalde.»

Gus hâlâ Munoz ile uğraşıyor, direkt atıp karşı yumruk yememek için dizlerini bükmesini söylüyor. Belden eğilirse rakibini göremeyeceğini, sadece yeri göreceğini anlatıyor. Sonra zil çalınca Gus ringi terkediyor.

O sırada beni görüyor.

Arkasında Munoz dövüşürken, durduğu yerde gözlerini bana dikiyor. Öyle sert bakıyor ki, gözleriyle delip geçecek sanıyorum. Yine Munoz'a bir göz atıp yanında duran

yassı burunlu ufak tefek bir adama bir şeyler söylüyor. Yassı burunlu başıyla tamam deyip onun yerini alınca, Gus bana doğru yürümeye başlıyor.

«Ne istiyorsun?» diyor Gus buz gibi bir sesle.

«Boksör olmak istiyorum.»

«Defol git burdan.»

«Ne?»

«Söylediğimi duydun. Toz ol. Burda istemiyorum seni.»

«Şu işe bak.»

«Dört hafta önce sana bir öneri yaptım. Üç hafta altı gün geç kaldın kabul etmek için.»

«Görülecek işlerim vardı.»

«Tabii vardı ya. Helaya benziyorsun şu halinle, yalnız daha kötü kokuyorsun. Haydi, al voltanı serseri.»

«İş bulmaya çalışıyordum.»

«Ne işi? Fil avcılığı mı?»

«Özür dilerim. Ben...»

«Bak, dinle Fallon, birak bu özür dileme ayaklarını. Üzgün filan değilsin. Zaten bana hiçbir yükümlülüğün de yok. Sana bir öneri yapmıştım, kendini ağırdan sattın. Haydi şimdi yine ağır ağır voltanı al bakalım.»

Dönüp yürümeye başlıyor, ringe gidip yine Munoz'a ne yapacağını bağırıyor. Harcadı beni. Eminim, salonda kim varsa bana söylediklerinin tümünü duydu. Purolu adamlara ve Porto Rikolu kadınlara bakıyorum. Gözlerim dolmuş, doğru dürüst göremiyorum bile. Gus, seni orospu çocuğu. Adi orospu çocuğu. Başkalarının önünde kimse ağlatamamıştı beni bugüne dek. Ne bir polis, ne gardiyan, ne de annem. Hiç kimse. Senden başka. Seni orospu çocuğu.

Tam çıkacakken dönüyorum, bacaklarım beni salonun öbür yanına, ringe götürüyor. Uzanıp Gus'un kolunu tutu-

yorum. «Hey, Gus!» diyorum. «Bak buraya!»

Önce yüzüme bakıyor, gözleri tetikte, sonra kolunu tutan elime bakıyor. Elimi çekinceye kadar gözlerini ayırmıyor. Sonra ağır ağır ringden iniyor. Zil sesi. Arkamda kavgaya hazır, biriken adamları hissediyorum. Yassı burunlu adam elindeki kovayı bırakıp pozisyon alıyor.

Gus, «Ne var?» diyor.

Sözcükler ağzımdan saçılıyor. «Buraya boksör olmaya geldim. Ya bırakırsın boksör olurum ya da beni buradan taşıyarak çıkarmak zorunda kalırsın.»

Gus gözlerini dikiyor yüzüme. Bok ye Gus. Gözlerimi kaçıracak değilim. Ben de ona bakıyorum, gözümü kırpmadan: Yirmi, otuz, hatta kırk saniye, gözlerim acıyor. Bu arada öbür raundu başlatan zilin sesine karşın yine gözümü kırpmıyorum. Brooklyn'deki barda Kingsize'a yaptığım gibi yapmak istiyorum. Bakışımla onu devirip canını yakmak.

Üçüncü raund dövüşen Munoz'un uflayıp puflamalarını duyunca, başını çevirip onu izlemeye başlıyor. Gördüğü şey hiç de hoşuna gitmemişe benzer. Munoz'un yüzünü koruyuş biçimini, titreyen bacaklarını hoşnutsuzlukla gözlüyor. Sonra tam aradığını bulmuş bir adam gibi yeniden bana bakıyor.

«Gel bakalım.»

Peşinden soyunma odasına gidiyorum. Duvar boyunca dizili yirmi dört yeşil metal soyunma dolabı ve önlerinde sıralar var. İki de duş, lavabolar ve tıraş olmak için aynalar görünüyor. Burada bir kapı, benim daha önce dışardan gördüğüm odaya açılıyor. Alman Shepherd köpeği köşeden başını uzatmış bakıyor. Daha yaşlıca siyah bir boksör, duşun altında yorgun, üstüne boşalan suyun tadını çıkarıyor.

Gus giysilerimi göstererek, «Çıkar onları,» diyor.

«Malzemem yok.»

«Sana çıkar üstündekileri dedik, değil mi?»

Ben soyunmaya başladığımda duş yapan adama sesleniyor. «Smitty, temiz malzeme var mı hiç?»

«En üst rafta. Otuz bir. Kilitli değil.»

Gus dolaba gidip bir şort, eskimiş bir çift boks ayakkabısı ve temiz beyaz çorap çıkarıyor. «Şimdilik bunlar idare eder.»

«Sağol.»

«Şunu da çıkar, gidip bir duş yap.»

«Nasıl olsa idman yapacağım, duşa sonra girsem olmaz mı?»

«Şimdi.» Sesi biraz yumuşuyor. «İş bulmuş muydun?»

«Demin dediğim gibi, denedim ama...»

«Pazartesi günü işin hazır, Cortelyou Otelinde. Dört sokak ötededir. Irving Place. Tam caddenin karşısında. Haftada altmış dolar ve bahşiş, ve de bir oda.»

«Ne iş yapacağım orada?»

«Sana ne yapmanı söylerlerse onu.»

Duşa girmek üzereyken koluma dokunuyor. «Bir daha buraya geldiğinde böyle kokarsan, bu işi bitmiş bil. Sonun olur.»

Topukları üzerinde dönüp çıkıyor.

«Bok ye,» diye mırıldanıyorum.

Ama ciddi değilim.

14

Ağır kum torbalarından birinin yanında Gus beni bekliyordu. Munoz ring çalışmasını bitirmiş, uzak köşede ip atlamakta. Kız arkadaşıysa yanındaki kızla hâlâ oturdukları yerdeydi. Purolu iki adam da ayrılmamışlardı. Beni spor giysileri içinde görünce, biri öteki arkadaşını dürterek dikkatini çekti. Gus'un boynundan el bandları sarkıyordu. Bandları çabuk bir hareketle eline alıp yanıma yaklaştı.

«Bunları sarmasını biliyor musun?»

«Tabii.»

Hapishanede öğrendiğim biçimde bandı sararken, elleri belinde beni izlemeye başladı. Birden yüzü buruşup durmamı söyledi ve sardığım bandı çözdü. «Birinci ders,» dedi. «Eğer bir şeyi yapmasını bilmiyorsan biliyorum deme. Bu bandı böyle sararsan bir gün bileğini kırarsın.. Eğer nasıl yapılacağını bilmiyorsan bana sor. Benim işim bu.»

Elimi sarmaya başladı, üstten, alttan, parmaklar arasından, bileğe dolayarak. Bitirdiğinde sol elimi şöyle bir kastım, yumruğum dantel işi gibi olmuştu. Gülmem geldi.

«Haydi şimdi sağ elini dene.»

Denedim ama beceremedim. Gus çözüp yeniden bağ-

ladı. Sonra her iki elimi de çözdürüp yeniden sarmamı istedi. Bir kez. İki. Üç kez. Bir santim kadar şaşsam, yeniden sardırıyordu.

«Bu salonda, bir şeyi doğru dürüst yapıncaya dek tekrar tekrar yaparsın.»

«Okul mu burası?»

«Evet, sen de anaokulu sınıfındasın. Haydi şimdi şu idman eldivenlerini giyip kum torbasında üç raund çalış.»

«Şu çocuklardan biriyle dövüşmek istiyorum.»

«Öyle mi?»

«İdmana hep boks yaparak başlarım.»

«Bir süre boks yapmayacaksın.»

«Nedenmiş o?» dedim.

«Çünkü koşmaya başlamadan yürümesini öğreneceksin de ondan, serseri. İşte bunun için. Boksu biraz bildiğini sanıyorsun ama herhangi bir şey öğrenebilmen için önce bildiklerini unutman gerekecek.»

«Pekâlâ.»

Bu kadar kolay kabullenmem onu şaşırtır gibi oldu. Çenesini kaşıyıp, «Haydi, vur bakalım kum torbasına,» dedi.

Bunun üzerine kum torbasına yumruklarımı savurmaya başladım, birbiri ardına sollarla torbayı döverken, kalın bir meşenin gövdesine inen balta sesi gibi bir ses çıkıyordu. Gus'un beni izlediğini ve başkalarının da şöyle bir göz atmak için yakına geldiklerini hisseder gibi oluyordum. Pozisyonumu değiştirdiğimde aynalardan birinde kendimi gördüm: Çocuk gibi, Tanrının belası iç oğlanı yüzüm, her yumruk atışımda hoplayan sarı saçım, bembeyaz tenim ve ince bacaklarımla. Torbaya sanki nefret ediyormuşum gibi vuruyordum, mide yerine aparkütlerimi gömüyor, sonra kafa ye-

rine indiriyor, sağ elimle geri itip üzerime geldiğinde solumu patlatıyordum. Elinde kova olan ufak tefek adamın gözlerindeki onaylayıcı bakışı yakaladım. Ama Gus'un yüzü anlamsızdı.

«Yeter,» dedi. «Şimdi, karalamayla başlayabiliriz.»

«Nasıl yani?»

«Önce seni değiştireceğiz.»

Pardesülü adamlar purolarını ağızlarından çıkarmış, ilgiyle bize bakıyorlar, hiçbir şey söylemeden öylece duruyorlardı, pencerenin önünde siluet gibi.

Gus, «Sen solaksın,» dedi. «Kimse solaklarla dövüşmek istemez, onun için, salonun en iyi dövüşçüsü olabilirsin ama kimseyle eldiven giyemezsin. Bir de sağ elin olduğunu öğrenmek zorundasın. Freddie, şu flasterden biraz versene.»

Elinde kova tutan adam flaster ve makas getirdi. Gus makasla biraz band kesip sol elimi kalçama yapıştırdı. Kolumu kurtarmak istediğimde kıllarımı yoluyordu.

«Bu ne?»

Freddie, «Ellerin senin tabancalarındır,» dedi. «Gus iki tane tabancan olsun istiyor.»

Gus, «Önümüzdeki birkaç hafta,» dedi. «İki elin olduğunu unutacaksın. Kum torbasına yalnız, ama yalnız sağ elinle vurmanı istiyorum. O elinle tek el şınavları yapacaksın. Yolda yürürken o elinle lastik top yoğuracaksın.»

Zil sesi üzerine iki boksör ringde dövüşmeye başladılar. Gus onlara aldırmadı.

«Et keserken, kapı zillerini çalarken, burnunu karıştırırken hep o elini kullanacaksın. Şimdi yüzüme bak.»

Dönüp yüzüne baktım, sol kolum ölü gibi yanımda.

«Sol ayağınla öne doğru bir adım çık. Tamam öyle. İki

ayağın üzerinde yaylan. Nasıl, yapabiliyor musun? İyi. Şimdi sağ elini başının yanına kaldır. Oldu. Şimdi, tam kulağının altına, çenenin kıvrıldığı yere dokun. Bu da oldu. Yok, yumruk sıkma. Yumruk atmadığın sürece yumruk sıkma yoksa kolundaki tüm kasları yorarsın.»

Yüzü bana dönük olarak boks pozisyonu aldı ve sol elini açtı. «Şimdi sağınla elime vur.»

Kavisli bir sağ yumruk çıkardım. Gus iğrenmiş gibi yüzünü buruşturdu.

«Olmadı, düzgün vuracaksın. Bak böyle.»

Havaya bir sağ yumruk attı, sağ omzundan dümdüz çıkan bir yumruk, gövdesi belden kıvrılmış, sol bacağını dayanak olarak öne uzamış biçimde. Bir kez daha denedim, vuruşum daha düz olmuştu ama Gus'un eline yine hafif geldi. Bir daha denediğim zaman daha iyi oldu, sonra vururken hareket etmeye başladım, sol ayağımla önde yuvarlak çiziyor, sağımla vuruyor, Gus'un yaptığını benzetmeye çalışıyordum. Bu arada Gus hep konuşuyordu, bazen sert bazen kızgın, bazen yumuşak, hatta bir keresinde hoşnut. Sürekli konuştu: «Tamam, böyle işte. Düzgün olmalı, hep düzgün. Yumruk inmeden elini çevir ki, elinin tümüyle vurmuş olasın. Freddie, bürodaki büyük eldiveni getirsene. Düzgün, düzgün. Tamam, böyle işte, haydi bir daha. Şimdi belini kıvır ki omzunu sokasın. Şimdi hemen çeneni koru da yumruğunun ardından bir kroşe yemeyesin. Daha hızlı. Oluyor. Daha hızlı. Düzgün, biraz kıvır, çeneni koru hemen.»

Yine zil çaldı.

«Şimdi şöyle bir yürü bakalım, elini beline daya, derin soluk al.»

Derin soluklar alarak yürümeye başladım. Yüzümden terler boşanıyordu. Munoz'un da aynı şeyi yaptığını gördüm.

Yanımdan geçerken başımla selam verdim fakat onun da selam verip vermediğine bakmadan yürümemi sürdürdüm. Gus beyzbol eldivenine benzeyen deri bir eldiven giyiyordu. Freddie de geldi. Burun kemiği kırık değildi. Aslında hiç kemik yoktu. Temiz bir havluyla yüzümü kurularken, «Fena değilsin,» dedi.

Zil çalınca yanımdan uzaklaştı. Gus gelip eldivenli elini havada tuttu. «Haydi, bir kez daha yapalım.»

Sağımı vurdum.

Böylece Gus bana sıkı, bitmeyecek gibi görünen korkunç bir idman yaptırdı. Kum torbasına vurma. İp atlama. İdman masasında mekik dokuma. İdmanın yarısı dolmadan ayakkabılarım su içinde kalmıştı. Boğazım acıyordu. İp atlarken yan tarafıma sancı girdi. Sonunda Gus sol elimin flasterlerini çıkarıp gölge boksu yapmamı söyledi. Çatlak ayna karşısında yumruk sallarken ellerim zor hareket ediyor ve kendimi beceriksiz hissediyordum. Yorulduğum için çok öfkeleniyordum. Bunun üzerine bir raund da hafif siklet bir boksörün yanında durup yaptığı hareketleri taklit etmeye çalıştım. Öfkem ve yorgunluğum daha da arttı. Gus yanıma geldiği zaman yürüyemeyecek durumdaydım.

«Tamam, şimdi git duş yap,» dedi. «Gitmeden önce beni gör.»

Soyunma odasına girip oradaki sıranın üstüne yığıldım. Ağır ağır ayakkabıların bağlarını çözmeye başladım. Çalıştığım üç dakikalık raundların sayısını düşündüm. Yaklaşık yirmi. İşe bak. Aylarca salon yüzü görme, sonra ilk gününde yirmi raund çalış. Olacak şey değil.

Sonra birden önümde koyu lacivert boyalı bir çift kundura ve solmuş renkte blucin içinde iki bacak gördüm. Başımı kaldırdığımda, Munoz karşımda dikilmişti. Ah, şimdi ay-

vayı yedik işte. Bir bu eksikti. Bırak dövüşmeyi, soluk alışım bile binbir güçlükle. Ya bir de bıçağı varsa, ya bir de...

Munoz elini uzatıp gülümsedi. Ben de ayağa kalktım ve el sıkıştık.

«Bir şeye ihtiyacın olursa benden iste.»

«Sağol. Sağol dost.»

«Burada bana Willie derler.»

«Ben de Bobby. Yeniden görüştüğümüze sevindim, Willie.»

«Yarın koşacakmışsın, su deposunun önünde altı buçukta buluşuyoruz. Clancy'nin salonundan da gelen çocuklar var.»

«Su deposu mu?»

«Parkta. Central Park, bilirsin.»

«Ha, tamam. Altı buçuk ha? Tamam, sanırım orada görüşürüz. Hoşcakal, Willie.»

Omzumu sıvazlayıp çıktı.

Yeniden oturdum ve ayakkabılarımı çözüp çoraplarımı çıkardım: Şortumu da çıkardıktan sonra duşun altına girdim. Dayanabildiğim kadar sıcağa ayarlayıp sızlayan bedenimi haşladım.

Yanına gittiğimde, Gus büro dediği odasında küçük ve eski koltuğunda oturuyordu. Oda küçük ve tıklım tıklımdı: Üzerinde yastıklar olan bir kanape, koltuk, gazete yığını altında bir masa, kitaplarla tıka basa dolu bir raf, S harfi işlenmiş bir halı ve bir televizyon. Duvarlar resimlerle kaplıydı ama hepsi boksör resmi değil; an azından bir tanesi İç Savaştan kalma bir adama benziyordu.

Kanapeyi göstererek, «Otursana,» dedi. Sonra hemen, «Koşuya başlamanı istiyorum.»

«Willie Munoz ile konuştum. Yarın su deposunun orada koşuyorlarmış.»

«Bir mil koş, bil mil yürü, bir mil koş. Şimdilik. Sonra arttırırız. Ciğerlerindeki pisliği atmanı istiyorum.»

«Sen de geliyor musun?»

«Yok canım. Dövüşecek olan ben değilim. Sensin. Artık içki de yok tabii.»

Gözleri kanapenin dibinde yatan köpeğin üzerindeydi. Köpek başını pençeleri üstüne koymuş, aynen bir yargıç gibi beni süzüyordu.

«Burada mı kalıyorsun?» dedim.

«Bazı zamanlar.»

Artık gitmem gerektiğini hissedip kalkmak için davrandım.

«Bir dakika,.» dedi.

Köpeğin kulakları dikildi.

«Bu işin kolay olmayacağını bilmeni isterim. Rahip gibi yaşaman gerekecek. Kızın var mı?»

«Yok.»

«Ya ailen?»

«Annem Brooklyn'de oturuyor. O gece beni bıraktığın yerde.»

«Ya baban?»

«Bizden ayrıldı. Çok oluyor. O zaman daha altı yaşında olduğumdan onu pek iyi tanımadım.»

«Buraya gelen çocukların çoğu daha kötü durumda. Hiç olmazsa altı yaşına kadar birlikteymişsin. Bazıları hiç baba yüzü görmemişler bile.»

Yanında duran bir şekerliğin kapağını kaldırıp içinden birkaç tane şeker aldı ve ağzına attı. «Nerede kalıyorsun?» dedi.

Kaldığım yeri söyleyince yüzü asıldı.

«Bu hafta sonu hemen oradan ayrıl. Cortelyou'ya gidersin. George MacDonald'ı bul. Geleceğini biliyor. Okuman yazman var mı?»

«Tabii.»

«Ne okursun?»

«Ne bileyim, dergiler filan.»

«Doğru dürüst şeyler oku,» dedi, bir yandan kitaplığına bakarak. Raftan Robert E. Lee ile ilgili bir kitap çekti. «Bunu oku.»

«Kitabın kapağına baktım, duvarda gördüğüm sakallı adamın resmi vardı. «Robert E. Lee ha? Ya, böyle şeyler hiç beni sarmaz.»

«Konusu boksla ilgilidir.»

«Robert E. Lee mi?»

«Birçok şeyin boksla ilgili olduğunu anlayacaksın. Salonda silah ve taktik öğrenirsin. Böyle kitaplar okuyarak da strateji öğreneceksin.»

«Ringde adam tepelemeyi yeğlerdim.»

«Boks maçı tıpkı savaş gibidir. Karşındaki adamın gücünü ve güçsüzlüğünü saptaman gerek. Gücünden kaçınıp, güçsüz yanına saldırırsın. İlerde ne yapacağını bilmen için geçmişte ne yaptığını incelemen gerekir. Her zaman ona saygı duymak zorundasın. İşte bu yüzden saçma sapan şeyleri bir yana atıp bazı boksörleri incelemeni istiyorum.»

Ayağa kalkıp kitabı koltuk altıma sıkıştırdı. Ders bitmişti. «Haftaya sana maç filmleri göstermeye başlayacağım. Bir avukat nasıl hukuk kitaplarını çalışırsa, o filmleri de öyle izlemeni istiyorum. Eskileri taklit etmen için değil. Sadece stillerini bilip senden farklı biçimde dövüşenleri tanıman için.»

«Daha önce sözünü ettiğin Willie Pep, bu Robert E. Lee'yi yenebilir miydi?»

«Sanmam, ama Willie Pep'in ne yaptığını ancak Ho Şi Minh bilebilirdi.»

Boş salonun içinden geçerek benimle kapıya kadar geldi. On Dördüncü Sokağın ışıkları pencereden içeri sızıyordu. Sessizlik insanı ürpertiyordu, sanki yüz kişi birden, bir anda salonu terketmiş gibi.

«Sana söylemeyi unuttum. Kodesteki dostun Kirk birkaç kez aradı.»

«Numara bıraktı mı?»

«Hayır. Newark'a taşındığını söyledi, telefonu da yokmuş.»

«Sen ne dedin ona?»

«Henüz buraya uğramadığını, ama aramaya devam ederse bir gün nasılsa seni burada bulacağını söyledim.»

***

Sokağa çıktığımda kaslarımın biraz sızlamasına karşın kendimi güçlü ve temiz hissediyordum. Soğukta Porto Rikolu kadınlar doğu yönündeki apartmanlarına doğru hızlı hızlı yürüyorlardı. Hava bir telaş, bir gerginlik yüklüydü. Park edilmiş otomobillerden birinin içinden purolu adam çıktı. Pespembe yüzünde öylesine mavi gözleri vardı ki, gözbebekleri bile seçilemiyordu. Çizgi romanlardaki bir tip gibi.

«Delikanlı!» diye bağırdı.

Durup yaklaşmasını bekledim.

«Selam, nasılsın? Adım Irv Pleskes.»

«Demek öyle.»

«Boksör olmak istiyorsun, değil mi?»

«Kime ne?»

«Ben menecerim.»

«Benim menecerim var.»

«Kim? Gus mu?»

«Evet.»

«Boşversene delikanlı. Gus'ın kaçık olduğunu bilmeyen yoktur.»

«Bana kaçık görünmedi.»

«Boksla ilgilenen kime sorarsan söyler sana.»

«Kaçık demekle neyi kastettiğine bağlı herhalde.»

«Nasıl diyim... tuhaf bir adamdır. Eğer Gus maçı beğenmezse, boksörünü çeker. Bana sorarsan kaçıktır işte.»

«Sormadım ki.»

«Her neyse, eğer bir menecer arayacak olursan, beni bulabilirsin.»

Otomobile döndü, içine girerken sinirli sinirli başını sallıyordu. Direksiyonda diğer purolu vardı. Arabanın arka koltuğundaysa sarı siyah ve kırmızı renkli maç afişleri duruyordu. Otomobil kalktı.

Kolumda Robert E. Lee'nin kitabı, Dördüncü Caddeye doğru yürürken yol üstündeki bir satıcıdan biraz ceviz aldım. Metroya inen merdivenleri birer birer atlarken anneme telefon etmeği düşündüm. Ama boksör olma yolundayken, kimseyle konuşup izin almak istemiyordum.

15

Evet, öyle bir şeydi işte. Red Smith'in yazdığı bir roman olsaydı, bundan farklı olmazdı; ya da Dave Anderson seninle röportaj yapıyor olsaydı, mırıltılar çıkararak çalışmakta olan teyp karşısında aynı şeyleri söylerdin herhalde.

Ama o pazar günü salonun kapalı oluşu ve girecek bir yerin olmayışı yüzünden yaptıklarını anlatmazdın kuşkusuz. Yeni yaşamına başlamadan bir gün önce.

Öğleden sonra Kate'e telefon etmiş. kendini akşam yemeğine davet ettirmek istemiştin. İlerisi için tasarılarını, Gus ve yeni işin hakkında düşündüklerini, Central Park'ın gri sabahlarında birkaç gün sonra nasıl koşacağını anlatmak isterdin. Nasıl profesyonel olacağını, kısa zamanda ün kazanacağını, dünya şampiyonu olacağını anlatırdın. Bunları söylerken de Jack Fallon'un anısını silmiş olurdun.

Ama telefonda karşına çıktığı zaman sesi soğuktu. Naledi. «Charlie nasıl,» diye sordun. İyi olduğunu söyledi. Her ikiniz de iyiydiniz. Sinemaya gitmek için hazırlandığını söyledi. «Charlie nasıl,» diye sordun. İyi oldğunu söyledi. Her şey iyiydi işte, yalanlar bile. Ve o anda, Sheridan Square'-ledi. «Charlie nasıl,» diye sordun. İyi olduğunu söyledi. Her

fazla üstelememeye karar vermiştin. Yemekten filan söz etmeyecektin. Bir şey istemeyecektin. «Paran var mı,» diye sordu. İdare edebileceğini söyledikten sonra, «Hoşçakal,» diyip ağır ağır alıcıyı yerine koydu ve bir süre orada kaldın.

Küçük bir parka girip oradaki bankın üstüne oturdun. Çıkış kapılarından birinin yanında iki sarhoş ağır çekim gibi görünen, dansa benzer bir hareket yapıyorlardı. Kolları tembel tembel havayı pençeliyor, bacakları sanki altlarından kayacak gibi görünüyor fakat ayakta durmaya devam ediyorlardı. Birinin üstünde eski bir asker paltosu vardı. Diğerinin elindeyse bir şarap şişesi. Birden bu adamların dans etmeyip dövüştüklerini, birbirlerine vurmaya çalıştıklarını farkettin. Bir atak ve çarpışma sonucu şarap şişesi yere düşüp paramparça oldu. Şişeyi elinde tutmuş olan adam dönüp nereye düşürdüğüne bakmak istedi ama o sırada bir yumruk yedi; aslında yumruktan çok iteleme gibi bir şey. Yere düştü. Kıçüstü, kırık şişe parçalarının üstüne. Ses çıkarmadı. Yana doğru yuvarlandı. Pantolonunun arkasında toplanan kanı görmüştün.

Peşinde hayaletlerle parktan çıktın. Bir yerlerde, Amerika'nın bir yerinde Jack Fallon yaşıyordu. Küçük, kasvetli parklardan birinde, ölmüş bronz generallerin gözleri önünde o da dövüşüyor olabilirdi. Böyle düşünmüştün, yavrum. Tıpatıp bu sözcüklerle değil belki. Ama benzeri görüntüler vardı kafanda. Bu görüntülerin bazılarındaysa, asker paltosu içindeki sarhoş sendin, elinde boş şarap şişesiyle.

Caddenin karşısında Lion's Head denen bir bar vardı, giriş kapısı önündeki üç küçük basamağı inerek oraya girdin. İçerisi sıcak, loş ve havasızdı. Pencerelerin köşeleri buğulanmış, birkaç kişi dart oynuyor, altı yedi kişi de baramerikanın önünde duruyorlardı.

Duvarlarda tek tük Noel süslemeleri görülüyordu. Barın üstüne bir onluk koydun. Bir bira içecektin. Belki iki. Pazar ödülü. Sonra Riker'in lokantasına gidip yemeğini yer, sonra da odana gidip bavulunu toplardın.

Parkı görmemek için sırtını pencereye çevirip barın içindeki insanları incelemek istedin. Kolay değildi. Adamlardan bazıları kalın yün kazaklar giymişler, içkili yüzleri başlarındaki keple gizlenmiş, ütüsüz pantolonlarıyla liman işçilerine benziyorlardı, ama elleri pembe, tırnaklarıysa temizdi. Onların yanında duran birkaç adam derin bir söyleşiye dalmışlar, spor ceketleri ve kravatları olmasına karşın eleri sertleşmiş ve yıpranmıştı. Pahalı giysileri ve yelekleri içinde işadamı olduğu belli birkaç kişi de aralarında konuşuyorlardı. Sarışın, şişman bir kadın, barda konuşan grubun odağıydı. Bir bacağı aksayan zayıf bir kız girdi içeri, kimseye selam filan vermeden barın önündeki bir tüneğe oturdu. Sek viski ısmarlayıp bir dikişte yuvarladı. Bir bira daha ısmarladın. Kimsenin seninle konuştuğu yoktu ama yine de yabancılık çekmiyordun. Tuhaf insanların geldiği iyi bir bardı bu doğrusu. İyi bir sığınma yeri. Nehirden gelen soğuk rüzgârın uçuşturduğu gazetelerle dolu sokaktan kaçmak için sığınacak bir yer.

Tuvaletin duvarları çeşitli renk kalemlerle çeşitli dillerde yazılmış hela edebiyatıyle doluydu. İngilizce, İspanyolca, Yunanca, Latince. Yazılanları okuyunca gülmekten alamadın kendini. Hapishanede mahkûmların geceleri birbirlerine yağdırdığı sözlere benziyordu.

Heladan çıkıp bara döndüğünde, senin yerinde bir kız oturuyordu. Yirmi beş yaşlarında, uzun kahverengi saçları deri ceketinin arkasına sarkan bir kız. Uzun bacaklarından biri, tüneğin altına doğru kıvrılmış, diğeriyse öne doğru ge-

rilmişti. Omzunda kayışla asılı duran bir ses alma aygıtı duruyordu. İçkini almak için yaklaşırken aynada kızın yüzüne baktın. Oval bir baş, koyu renk düzeltilmiş kaşlar, biraz uzunca bir burun, büyük kahverengi gözler ve güzel dudaklar.

Yanında şık mavi bir kostüm giymiş, beyaz saçlı bir adam vardı. Gözleri aktörlerinki gibi kırışık. Kızla konuşmuyordu. Kızın gözleri barın içinde oturanları inceliyor, çevresinde konuşulanlardan bir şeyler kapmaya çalışıyordu.

Uzanıp biranı aldın ve tezgâhın üstünde duran bozuk paranı biraz kenara çektin.»

«Oh, yerinizi mi aldım?»

«Önemli değil, oturun.»

«Ya, yo, sizin yeriniz, üstelik...»

«Önemli değil. Ayakta dursam da olur.»

Ona gülümsedin. Hoşlanmayacağın bir yanıtı göze alarak cesaret ettin buna. Beyaz saçlı adam sıkılmış görünüyordu.

Birden, «Neden buraya gelirsiniz?» diye sordu.

Şaşırdın. «Neden mi, bira içmeye,» dedin. «Ya da zaman öldürmeye.»

Umduğu yanıt değildi.

«Ya siz?»

«Benim ilk gelişim. Yeni açılan barlarla ilgili bir program yapıyoruz, listemizde burası da var.»

«Program mı?»

«Evet, ben Michelle Gordon'um, Beşinci kanal haber bölümünden.»

Yine gülümsedin, biraz sersemlemiş olarak. Adını bilmen gerekiyormuş gibi kendini tanıtmıştı ama sen televizyon haberlerini izlemeyeli neredeyse iki yıl oluyordu.

«Selam,» dedin. «Adım Bobby Fallon.»

«Selam, Bobby. Ne iş yaparsın?»

Ne diyeceğini şaşırmıştın. Kim olduğunu bir yana bırakıp ne iş yaptığını sormuştu. Belki de, diye düşündün, ikisi de aynı kapıya çıkıyor.

«Ben... boks yaparım.»

«Boksör müsün?»

«Evet, öyle.»

«**Müthiş** bir şey bu!»

«Eh...»

«Ama **içki** içiyorsun!»

«Şu sıralar maçım yok da. Onun için...»

«Paul, bak **boksörmüş!** Paul Stuart, Bobby Fallon.»

«Merhaba, Bobby Fallon.»

Sesi derinden geliyordu. Elini sıkarken, ilerde çok nefret edeceğin, 'n'aber - aslanım - ben de - senin kadar - sıkıyım' gibisinden tokalaşmıştı.

Michelle, «Ne **müthiş!**» diye yineledi. «Boksörler, gazeteciler, ozanlar, marangozlar ve gemiciler! Tümü aynı yerde. Duyduğuma göre Bob Dylan buradaymış dün, Clancy Kardeşlerle birlikte şarkı söylemiş.»

«Öyle mi? Duymamıştım.»

«İçine kapanık birine benziyorsun.»

«Eh, öyle denebilir.»

«İzninle,» dedi.

Ayağa kalkıp içeri girmekte olan uzun boylu, başında bir Anzak şapkası, uzun gri sakalı ve çerçevesiz gözlükleri olan bir adamın yanına gitti. Adam sırılsıklam olmuştu. Kasvetli hava demek yağmur biriktiriyordu.

Kız «Siz ozan Joel Oppenheimer misiniz?» diye sordu.

Adam tanınmış olmaktan hoşnut, «Evet,» dedi. Güler-

ken tütünden sararmış dişleri görünüyordu. Bir eliyle adamın koluna girip, diğeriyle ses aygıtını düzelterek arka odaya geçtiler. Kızın beyaz tulumu içinde oynaşan kaslarını görmüştün. Üzerinde sanki dövme gibi duruyordu.

Tam o sırada çekip gidebilirdin değil mi, yavrum? Paranın üstünü alıp bavulunu toplamak için evine gidebilirdin. Ama beyaz tulumun içinde oynaşan kaslarını görmüştün kızın. Ve de o soğuk pazar gününü geçirecek sıcak bir yer bulmuştun.

Stuart sana döndü. «Bir bira daha içer misin?» dedi.

«Yok, başka içmeyim.»

«Adın ne demiştin?»

«Fallon. Bobby Fallon.»

«Biliyor musun, bizim kanaldaki tüm spor yayınlarını ben yönetirim ama senin maçını gördüğümü hiç anımsamıyorum.»

«Daha profesyonel olmadım.»

«Ahaa...»

«Yakında olacağım. Menecerime bağlı.»

«Kim o?»

«Gus Caputo.»

«Aa, tamam, Gus'ı tanırım. Kaçık bir heriftir ama dürüsttür. Yani, dediklerine bakılırsa böyle.»

«Ne bileyim, biraz tuhaf işte. O salonda yatıp kalkıyor değil mi? Köpeğiyle.»

«Evet.»

«Yıllar önce ben gazetede çalışırken birkaç tane iyi boksörü vardı. Ama sonra hep terkettiler onu.»

«Kendilerine yazık etmişler.»

«O salondan bayağı iyi boksörler geçmiştir. Floyd Patterson, Jose Torres. Yıllar var uğramayalı.»

«Ara sıra gelseniz iyi olur.»

«Biliyor musun, Fallon? Haklısın. Müthiş bir program yapabiliriz. Genç Yıldız'ın ilk maçı. Buna benzer bir şey işte. Ve de, kimbilir, ringe çıkan iki üç beyaz boksörden birisindir sen herhalde.»

«Boksörüm sadece.»

«Öyle ama, şimdi hep siyahlar ve Porto Rikolular var değil mi? İrlandalı mısın?»

«Evet.»

«Son İrlandalı Boksör. Bayağı iyi bir program olur be. Son İrlandalı Boksör...»

***

Anımsıyor musun, yavrum? Nasıl da dinlediğini? Kartvizitini verdiğinde nasıl hemen aldığını? Adı televizyon şirketininkinden daha büyük harflerle yazılmıştı. Can kulağıyla dinlemiştin. Sonra arkalardan bir yerden şarkı sesleri gelince, biranı ve bozuk paranı alıp o yana gitmiştin, kartvizit cebinde. Michelle mutfak kapısının yanında bir masada Oppenheimer ile olan işini bitirmek üzereydi. Dumanlı kalabalığın içinden ona baktın, bir keresinde göz göze gelecek oldunuz ama seni gördüğü söylenemezdi. Şarkı son bulunca bir tane daha içip gitmeye karar verdin. Barın yanına gittiğinde, barmen bira bardağını doldurup önüne koydu ve eliyle kasaya tıklatarak bu biranın salonun ikramı olduğunu belirtti. İkram içkinin üstüne kalkıp gitmek olmayacağı için, bir biralık daha içerde kalmak zorundaydın. Yağmur hâlâ yağıyordu ve biraların etkisiyle kafan dumanlanmaya başlamıştı. Bir gitar eşliğinde yeni bir şarkı başladı.

Şu dula bakın dula,
Ne kadın, değil mi?
Değmez mi çocuklar söyleyin,
Onun için mezar olmaya...

Baramerikanda oturanlar birer ikişer salonun arkasına gidiyorlardı. Michelle'in gözlerine baktın, artık Oppenheimer'den ayrılmış gerilerde oturuyordu.

Burun çekip durmayalım
Doğru dürüst ağlayalım...

Ayağa kalktı, duvara yaslanmış bir eli teyp kayışıyla oyalanıyordu.

Ve hiç aklından çıkarma,
Ne denli uzun yaşarsan,
O denli çabuk ve güzel ölürsün...

Salon daha da tuhaf gelmeye başlamıştı sana ve kendini ilk kez böylesine yalnız hissetmiştin. Duvarda asılı duran telefona gidip santrala Neawark'ı aradığını söyledin ve çeyreklerini birer birer jeton deliğine attın. Nelson Kirk'ün numarasını sordun ama böyle bir numara yoktu. Kirk diye biri yoktu. Arkalardan gelen şarkı sesleri, uzun kahverengi saçlı, bacakları kaslı kız vardı. Salonun sıcaklığı vardı, havadaki ıslaklık, kalın yün kazaklar, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun sesi vardı.

Stuart bir bacağı seken kızla konuşuyordu. Barın önüne gidip biranı yuvarladın ve bir tane daha istedin. Bir tanecik daha. Michelle salonun arkasında pasta tezgâhına dayanmış şarkı söyleyenleri dinliyordu. Yeni bir şarkı:

Beni üzen şey
Liverpool'dan ayrılmak değil.
Seni düşünmek sevgilim,
Bunu böyle bil...

Oppenheimer saçları dökülen genç bir adamın yanına geldi. Adını hemen tanıdı ve gülümseyerek el sıkıştılar. Pasta tezgâhının yanından ayrılıp palto askılarının önüne gittiler. Sen de pasta tezgâhına gittin. Şarkı söyleyenler, üstü bira bardaklarıyla dolmuş büyük bir masa başında toplanmışlar, sırtlarını yalın tuğla duvara dayamışlardı. Çevredeki küçük masalarda oturanlar da, bu kırmızı yüzlü, başlarında kepler, kalın kazaklar giymiş şarkıcıları izliyorlardı. Uzun boylu zayıf bir adam da pasta tezgâhına dayanmış onlara bakarken, kim olduklarını sordun.

«Clancy Kardeşler. Tanınmış İrlandalı grup. Çok güzel söylüyorlar, değil mi?»

İçinden, bu herif İngiliz olmalı, diye geçirdin.

«Hep burada mı çalarlar?» diye sordun.

«Hep burada çalarlar,» dedi. «Carnegie Hall'da, ona benzer yerlerde para karşılığı çalarlar. İyi para alırlar. Çok iyi bir topluluktur. Geçen gece Bob Dylan da buradaydı, birlikte söylediler.»

Sen de dinlemeye başladın. En genç olanı Eileen Aroon adında bir kıza ağıt yakıyordu. Bir de, eski şatoların nasıl savaşta yağma edildiğini ama gerçeğin durağan bir yıldız olduğunu söylüyordu. Nedense sana dokunmuştu şarkının sözleri. İrlandalı olduğunu hiç hissetmemiştin o güne dek. Birayla, göbekleri şişmiş adamların Üçüncü Caddede dolaştıkları St. Patrick Bayramından nefret ederdin. Brooklyn barlarında dinlediğin İrlandalı palavralarından da hiç hoşlanmazdın. Evindeyse İrlanda'ya özgü tek söz duymamıştın. Kate'den bile. İrlandalıydı ya da yarı İrlandalı, ama Kızılderili yanı da vardı, biraz da Güneyli ve belki birkaç yerin özelliği daha. Gece yarısı tutup Danny Boy şarkısını söylemezdi. Ama şimdi duyduğun farklıydı. Ağlar gibi çalan armoni-

ka, gitar sesi, hepsi birden sanki daha önce çok duyduğun, aklından çıkmayan tuhaf bir şeydi. Hapishanedeki gecelerini anımsadın, her şeyden soyutlanmış, parmaklıklı pencereden göğün sonsuzluğuna bakışını.

Sonra hafif bir parfüm kokusu geldi burnuna. Ve Michelle'i gördün. Elinde pembe bir içki, yanıbaşında duruyordu.

«Çok güzelsin,» dedin.

Soğuk bir gülüçükle karşılık verip yanından geçmek için davrandı. Sen kimsin de ona güzel olduğunu söylüyordun? Hiç kimse değildin daha, yavrum. Adı olmayan bir boksör. Ünsüz bir genç. Koluna yapıştın.

«Sana çok güzelsin dedim.»

Bedeni gerildi, bir an için tokat yemeği bekleyen küçük bir kız gibi baktı. Sonra hoşnutsuzluğunu gösterdi.

«Kolumu acıtıyorsun,» dedi.

Kolunu bıraktın utanarak. Gus'ın koluna yapıştığın gibi kavramıştın kızı ama, karşındaki bir kadındı, üstelik karşılık veremezdi. Gus sana serseri demişti. Bar serserisi.

Ona, «Özür dilerim,» dedin.

Bir süre yüzüne baktı. Gözlerinde bir şeyler görmüş olmalıydı.

«Hasta mısın?» dedi.

«Bir şeyim yok.»

«Artık içmesen iyi olacak.»

«Galiba öyle.»

«Belki boks yapmasını öğrendiğin gibi içmesini de öğrenmen gerekiyor.»

Bu kez gülüşü biraz daha sıcaktı. Sonra arka odaya gitmek için davrandı. Müzik değişmiş, daha gürültülü bir parça başlamıştı. Yanından ayrılmadın.

«Ne olur, benimle konuşsana,» dedin.

O an içindeki tüm kırgınlıkla söylemiştin bunu; içindeki yalnız hayaletler kıpırdıyor, bir ilişki kurmak, bir ses duymak, bir el tutmak için can atıyordun.

Kısa kesti. «Şimdi çalışıyorum, Fallon. Tanıştığımıza sevindim. Yumruk mu atıyorsun, her neyse yaptığın, devam et.»

Hemen senden ayrılıp yuvarlak masanın yanındaki şömineye gitti. Clancy Kardeşlerden biri ona gülümseyip masasına doğru çekti. Adamın kucağına oturdu.

Önündeki kalabalığı yarıp bardan çıktın, yağmurun içine daldın.

Birkaç bara daha uğradıktan sonra Yirmi Üçüncü Sokakta bir yere girdin. Bir kadın plastik tünek üzerine oturmuş, baramerikana dayanıyordu. O tatlı sıcaklık burada yoktu. Şarkı da yoktu. Bir müzik dolabı ve televizyon aynı anda bağırışıyor, yerdeki döşemeden hafif bir ilaç kokusu yükseliyordu.

Kadını alıp Sekizinci Caddede bir otelin duvarları kirli odasına götürdün. Soyunurken ciklet çiğniyordu. Derisi fildişi renginde, kızışmış gözlerle bakıyordu sana. Elli yaşlarında olmalıydı. Göğüsleri siyah sütyeni üzerinden sarkıyordu. Siyah külotunu çıkarırken ürperdi. Derisi ıslaktı.

«Ne yapmamı istiyorsun?» diye sordu.

«Sev beni,» dedin.

«Seveyim mi?» dedi, çarpık ağzı yana doğru kıvrılarak.

«Üzerine gelip ıslak gövdesini tüm ağırlığıyla bastırdı.

«Seni seveyim ha? Peki, yavrum. Seni seveyim. Seni darmadağın edeyim, küçük çapkın.»

Dudaklarıyla şapur şupur sesler çıkarıyordu. Sonra seni alıp yatağa götürdü.

Bu olanların hiç sözünü etmedin sonraları. İçinde sakladın, zehir olarak, gerekli bir yakıt gibi. Çünkü epey bir zaman için bu yaptığın son kez oluyordu, değil mi? Barlar ve içki. Ardından duyulan pişmanlık. İçki ertesi sabahlar ve soğuk odalarda karşında gördüğün yabancı kadınlar. Bitiyordu artık hepsi. O öğleden sonrası, seni boksör yapmıştı.

16

Noel öncesi haftalar çok güzel geçti. Otelin dördüncü katındaki küçük odamda erkenden kalkar, dışarısı hâlâ karanlıkken giyinip parka gitmek için çıkardım. Diğer boksörler tertemiz, soğuk parkta bekliyor olurlar, soluklarıyla küçük buhar bulutları çıkararak ayaklarını yere vurup ya da gölge boksu yapıp ısınmaya çalışırlardı.

Çoğu sokak giysilerinin içine eşofman ve fanila giyerler, ringde ayakları güçlü olsun diye koşuya postallarla çıkarlardı. Mola verdiklerinde yemek için ceplerinde elma ya da portakal olurdu. İriyarı bir yarı ağır siklet boksör kauçuk bir giysi içinde gelecek ay yapacağı maç için kilo vermeye çalışıyordu. Çoğu Porto Rikolu olan daha kısa boylu boksörlerse tatilden sonra başlayacak olan Altın Eldiven turnuvası için kondisyon çalışması yapıyorlardı. Bana bu yıl katılıp katılmayacağımı, kaç kilo olduğumu soruyorlar, ben de onlara daha belli olmadığını, her şeye Gus'ın karar vereceğini söylüyordum.

Tüm kararları Gus'a bıraktığım için hiçbir şeyi aklıma takmadan koşabiliyordum. Tempomuz yavaşladığında ya da yürürken maçlardan konuşuyor, boks yapıyorduk. Su

deposunun çevresinde önce hız koşusu yapıyor, sonra ağır ağır giderken havaya yumruk sallıyor, sonra da geri geri koşuyorduk. Kimseye öfkelenmeden, ister orada olsun isterse tüm dünyada olsun, kimseden korku duymadan demir gibi soğuk toprak üzerinde tepiniyorduk.

Sonunda koşu bitince, sabah güneşinin aydınlattığı kente girip Elli Dokuzuncu Sokakta jambonlu ya da sosisli yumurta yiyerek gazetelerin spor sayfalarında maç sonuçlarını okurduk. Muhammed Ali, dünya yarı ağır siklet şampiyonu Mantequilla Napoles gibi boksörler hakkında konuşup, dördüncü sayfada yazılı ırza geçme, yangın ve benzeri gecenin iç açıcı olmayan haberlerini gözden geçirirdik.

İspanyol çocuklar kendi aralarında hep İspanyolca konuşurlar, gayret etmeme karşın tek bir şey anlamazdım. Sesleri makineli tüfek gibi geliyordu. Bazı zamanlar durup konuştuklarını İngilizceye çevirirler, sonra yine İspanyolca atışa geçerlerdi. Porto Rikolular, Kübalılara İspanyolcayı maymun gibi konuştuklarını söylerler, Dominikliler de her iki grubu da ahmak olmakla suçlarlar, zencilerse bana iri gözlerle bakıp kendi kendilerine bu kaçık heriflerin nereden geldiklerini sorar gibi homurdanırlardı. Sonra Porto Rikolular bana gelip, bu serseri zencileri dinlemememi söylerler, «Sakın zencilerin kafasına vurma yoksa elini kırarsın dostum,» derlerdi.

«Bu heriflerin kafası kaya gibi serttir,» demişti bir sabah Munoz. Bunu duyan Smitty de gülüp, «Sakın Portolu birinin orasına vurmayasın, ha,» demişti. «Her zaman serttir.»

Bu konuşmalar bir saate yakın sürer, bu arada kahvaltıyı bitirirdik. Sonra herkesin dağılma zamanı gelirdi. Eğer şampiyon değilsen ya da elinde şampiyon olan bir mene-

cer yakının yoksa, New York'ta boks maçı yapamazdın, bu yüzden de aramızda yaşamını boks yaparak kazanan kimse yoktu. Çocukların çoğu depolarda hamallık, hastanelerde müstahdem ya da ulak olarak çalışır, bazıları da liseye devam ederlerdi. Hepsinin de düşünde yıldız olmak, bunun için neler gerekeceği, sıralamalara girmek ve sonunda onları tüm dünyaya tanıtacak o şahane, eksiksiz ve kusursuz maç yatıyordu.

Dağıldıktan sonra metroyla kent merkezine inip, George MacDonald'ın beni beklediği Cortelyou Oteline giderdim. Gus'ı ve boksörlerini çok seven, soluk yüzlü, elleri titreyen bir adamdı ve otelin yöneticisiydi.

Bir gün bana, «Burada üç şampiyon çalıştı senin gibi,» demişti. «Üç şampiyon ve şampiyonluk için maç yapan yedi başka boksör. Onları da Gus göndermişti senin gibi.»

«Gus'ın şampiyonlara menecerlik yaptığını bilmiyordum.»

«Aslında,» dedi MacDonald ağır ağır. «Şampiyon olduklarında menecerleri Gus değildi. Başkaları gelip çaldılar Gus'tan. Ama onları boksör yapan Gus olmuştur. Şampiyon yapan da odur. Eğer Gus'ın yanından ayrılmasalardı daha uzun zaman şampiyon kalabilirlerdi.»

«Kimdi bunlar?»

«Boşver. Boşver.»

Sonra beni Mr. Schiele'yi çıkarıp gezdirmem için beşinci kata gönderir, ya da Mrs. Collins' ile alışverişe gitmemi söyler, ya da Birinci Dünya Savaşında savaşmış Harry Rose'un odasına temizlik yapmaya gönderirdi.

Kahvede yemekleri ücretsiz yiyordum. Mac Donald haftalığımı pazartesi günleri veriyordu, daha önce Gus'ın boksörlerine verdiği gibi. Ona göre pazartesi günü cebinde

parası olan bir boksörün cuma günü paralı olandan daha az başı derde girerdi. MacDonald'ın en üst katta bir dairesi vardı ama otelde çalışanlardan kimse, Litvanyalı temizlikçi kadın Bess dışında, bu daireyi görmemişti. Sorduğumuzda, Bess burasının çok temiz ve düzenli, fakat bomboş olduğunu söylerdi.

Yemeklerden sonra bir saatliğine maç filmleri koleksiyonu olan Jerry Jensen'in Kırk Sekizinci Sokaktaki küçük perdeli sinema odasına gider, Gus ile birlikte eski boksörleri izlerdik. «Bir saati aşmamalı,» derdi. Gus. «Bir saat sonra insan hareketleri incelemez, sinema izler gibi olur.» Tüm ağır siklet şampiyonlarını izledim, önce Jack Johnson, ki şimdi dövüşecek olsa ancak antrenman maçı verebilir, diye düşündüm. Ali'ye kadar tüm şampiyonları gördüm. Louis çok iyiydi, metodik, devirici bir boksör ama sert bir sağ yumrukla devrilmesi kolay olurdu. «Stillerine bak, stillerine,» derdi Gus. Ben de tüm dikkatimle stillerini incelerdim, her hareketi belleğime yerleştirerek. Bir gün Louis ile Max Baer'in maçını izlerken Gus, «Haydi şimdi bu adama nasıl yumruk atarsın?» diye sormuştu. «Direğin ardından bir sağ,» demiştim. Gus kaşlarını kaldırıp Jensen'den, Schmeling maçını göstermesini istedi. «Birincisini.» Sonra perdede sert görünüşlü Alman Schmeling belirdi. Louis'e sol direkt ardından sağ vuruyordu, Louis'i direktle açıp, karşı kroşe yemeden sağıyla vurdu. Gus ikinci Louis - Schmeling maçını birkaç ay göstermedi bana.

Salonda öğleden sonraları Gus beni yavaş yavaş yetiştiriyordu. Çenemi çok yüksekte tutuyormuşum. Bunun için bir idman eldivenini çenemin altına sokup, onu düşürmeden birkaç raund kum torbasına sağ yumruk atmamı söyledi. Önce her yumruk atışımda eldiveni düşürdüm. Ama

bir hafta sonra daha iyi yapmaya başlamıştım. Daha az düşürüyor, bazen de hiç düşürmediğim oluyordu. Hazır olduğuma karar verince, Gus sol elimi bağlayan flasteri çıkarıp iki yumruğumla vurmamı söyledi. Kendimi coşmuş ve mutlu hissederek, kum torbasına düzinelerle yumruk atıp, Louis'in yaptığı hareketlere benzetmeye çalıştım. Jensen'in yerindeyse hâlâ ağır siklet maçlarını izliyorduk. Willie Pep'i daha görmemiştim.

Noelden birkaç gün önce Gus eliyle işaret ederek beni ringin yanına çağırdı. Elinde bir başlık vardı.

«İyi Noeller,» dedi. «Valdez ile eldiven giyeceksin.»

Valdez, Brezilya'dan geldiğinden İspanyolca değil Portekizce konuşurdu. Dolayısıyla hemen hep yalnız kalıyordu. Geniş elmacık kemikleri ve kanca burnuyla Kızılderili tipinde bir siyahtı. Rio doklarında onu bulup buraya getirmiş olan meneceri, Gus'tan göz kulak olmasını rica etmişti. Baktığımda ringin köşesinde durmuş, pencereden dışarısını görmeye çalışıyordu. Elmacık kemikleri garip bir biçimde annemi anımsattı.

Gus dişliği ağzıma sokup yüzümü vazelinle ovdu, başlığı giydirerek çenemin altından bağladı, sonra da eldivenlerimin sarkan bağcıklarını bandla tutturdu. Freddie, Valdes'i yanına çağırıp onun da bağcıklarını bandla yapıştırdı.

«Bunlardan birisi çözülecek olursa,» dedi Gus. «Ampul gibi şişersin.»

Zil çalınca Valdes ile eldiven tokuşturup boks yapmaya başladık. Düz ve uzun direktlerle sopa gibi geliyor, elleri yukarda çenesini koruyordu. Döne döne direktler atıp durduk ama pek bir şey olmadı. «Bırak o gelsin üstüne!» diye bağırdı Gus, ben de öyle yaptım. Direkt atıp bekledim. Valdes de direkt atıp bekledi. Eğer gerçek bir maçta böyle

olsaydı, diye düşündüm, müşteriler tabureleri fırlatmaya başlamışlardı çoktan. Biraz daha direkt atışıp bekledik, sonra da gong çaldı ve Gus'un yanına gittim.

«Bu herif ürkek be,» dedim. «Bu kalıba göre çok ürkek.»

«Hayır, sadece kontr yumruk atan bir boksör. Üstüne gelmeni istiyor, sen gelirken de indirecek bir tane. İyi düşün.»

Gong çalınça, bu kez daha atak olarak başladım. Ard arda iki direkt atıp kalbine doğru bir sağ savurdum ve birden **pat!** Valdes'in sağı yakalamıştı beni. Gerçi yumruğu biraz yüksektendi ve ancak başlığımın üst kısmına gelmişti ama ne olursa olsun, orospu çocuğu bana vurabilmişti. Ben bir direkt daha attım ve Valdes'ten bir sağ daha yedim. Yumruğu ses çıkarıyordu, devirecek yumruk değildi ama sersemletmişti. İki kez üstelik.

Geri çekilip bir kolumu öne uzattım ve düşünmeye başladım: Bu herif sürekli sağ yanıma sokulup güçlü vuruşum olan sol kroşemden kaçıyor, öyleyse stil değiştirmeliyim. Bir direktle başlayıp hemen yana eğilerek böbreklerine bir kroşe attım. Valdes vızıldar gibi bir ses çıkararak sağını gönderdi ama gelinceye dek ben kaçmıştım, Sonra aynı şeyi öbür yandan denedim. Önce direkt, sonra bir sağ gösterip Valdes'i çenesini korumaya zorladım. Eğilip sağımı böbreklerine indirdim. Tüm bu hareketleri elimden geldiğince hızlı yaptım. Sonra çenem aşağıda sokularak midesine ard arda yumruk yağdırdım. Son olarak bir kroşeyle çenesini bulduğumda gong çaldı. Ağzım kulaklarımda köşeme gittiğim zaman Gus dişliği çıkarıp yıkadı. «Gördün mü Gus?» dedim. «Ne yaptığımı gördün mü?»

«Evet,» dedi. «Fena değildi. Ama kroşe atarken çeneni öyle kaldırırsan yamyassı olursun.» Eldivenlerimi çözüp Munoz'a döndü. «Haydi Willie, Valdes ile üç raund da sen yap.»

«Gus, bırak bir raund daha yapayım,» dedim.

«Belki yarın.» Eldivenlerimi çıkarmak için çekiyordu.

«Haydi be Gus.»

«İki raund yeter dedim. Git şimdi kum torbasında çalış. Çenene de dikkat et.»

Dönüp Munoz ile ilgilendi, işitemediğim bir şeyler söylüyordu. Gidip kum torbasına vurmaya başladım, Valdes'e karşı denediğim hareketleri yineliyor, daha iyi yapmaya çalışıyordum. O sırada Larry Barker adında bir orta siklet hız torbasında terliyor, Smitty ip atlıyor, Munoz ise ringde direktler atarak dans ediyordu. Orada, ter kokulu sıcak salonda bulunmaktan, dostlar arasında, kim olduğumu, nereden geldiğimi düşünmeyen insanlarla birlikte olmaktan mutluluk duydum. On Dördüncü Sokağın yalnız insanlarına, hapishanelerde çelik ranzalar üstünde yatanlara ya da meyhanelerde bira yuvarlayanlara acıyordum. Neredeyse Noel gelmişti ve sonunda benim de yapacak bir işim vardı.

Birden başımı kaldırıp ringe baktığımda Valdes'in gözlerinin büyüdüğünü farkettim. Ringin ötesinde, hatta salonun ötesinde bir şeyi izliyordu. Sonra dövüşmeği bırakıp elini kolunu sallamaya başladı.

Gördüğü şey, pencereden lapa lapa yağan kardı. Valdes ringden dışarı fırlayıp Portekizce bir şeyler haykırarak koşuyor, Munoz ise ellerini kalçasına dayamış ringde bekliyordu. Gus köşesinden inip Valdes'in yanına giderken be-

nim önümden geçti. «Kaçık herif, bugüne dek hiç kar görmemiş,» dedi.

Artık Valdes elinde büyük idman eldivenleriyle pencereyi açmaya çalışıyor, kum torbasını, ip atlamayı ya da idman masasını bırakan diğer boksörler de ona katılıyorlardı.

Gus, «Hey, ne oluyor burada?» diye bağırdı.

Barker eliyle dışarısını gösterip Valdes'e, «Kar,» diyordu. «Kar de bakayım.»

Valdes, «Kar,» dedi, Barker'in göğsüne dokunarak. «Kar.»

«Haydi gençler, çalışmaya devam!»

«Sıktın be, Caputo,» dedi Barker.

«Kar,» diye yineledi Valdes.

***

On Dördüncü Sokağın kalabalığı arasında dolanıyorum, bedenimde tatlı sızılar var. Yağan kar park etmiş otomobillerin ve gelip geçen kızların saçlarında birikmiş. Kar beyazlığında, kızarmış İspanyolların yüzünü görmek hoşuma gidiyor. Tarçın gibi.

Annem için bir Noel armağanı almam gerek.

Ama parfüm değil. Paris Akşamı'nı bir daha almayı düşünmüyorum. Bu kez beğeneceğin bir şey olmalı, anne. Bayağı seveceğin bir şey. N'olur seni hoşnut edebileyim.

Klein mağazasının birinci katı tıklım tıklım, kardan ıslanmış insanlarla dolu. Dışarda gördüğüm kırmızı yüzler, floresan lambaların aydınlığında mavimsi olmuş. Annem için bir şey bulmaya çalışıyorum. Son konuşmamızdan bu yana haftalar geçti. Ne diyeceğimi, ne söyleyeceğimi bir

türlü kestiremiyorum. Ya telefonu Charlie açarsa diyorum. Yok ama. Bundan değil. Charlie umurumda değil. Niye umurumda olsun ki? Charlie de kim oluyor? Bardan gelmiş garip bir ihtiyar. Kapı eşiğinde titreşirken görüp acıdığı bir yaşlı köpek. Ne olacak. Acaba bir bornoz mu alsam? Şöyle güzel bir bornoz. Beden ölçüsü uyar mı? Yoksa bir gecelik mi alsam? Yumuşak ve rahat birşey. O gece yanımda yatarken kalbim nasıl atmıştı. Yok, iyi bir kitap alayım. Şu kalın yemek kitaplarından bir tane. Betty Crocker mi, Fanny Farmer mı, her kimse, onun yazdığı bir yemek kitabı. Ama o zaman da yemeklerini beğenmediğimi, kitap armağan ederek bir şeyler demek istediğimi sanabilir. Öyleyse içinde çok güzel resimler olan bir kitap almalı. Gerçek bir sanat kitabı. Yok be. Boşver. Annem okumayı sevmez ki. Annem sinemalara gidip acıklı yerlerinde ağlamayı sever. Filmin sonunda John Wayne tek başına çekip giderken. Jack Fallon tek başına çekip giderken. Güzel bir çift eldiven mi alsam. Hepsi de küçük gibi görünüyor. Elleri daha mı büyüktü acaba? Aslında tümüyle sandığımdan daha iriydi. Bacakları benimkilere dayandığı zaman bayağı uzundu. Hah, naylon çorap. Bir düzine naylon çorap almalı. Satıcı kızlardan birine ölçüsünü sorarım. Şu kıvırcık Afro saçlı etli dudaklı kömür gözlü kıza. Salondaki Larry Barker'a benziyor. Larry Barker kız olaydı ve saçını Afro yaptırsaydı böyle olurdu. Sütyenler, donlar, çoraplar. Yumuşak. İpek gibi. Giydiği zaman tenine değecek. Teni ıslak. Yok. Bornoz en iyisi. Büyük, kalın, Prospect Avenue'nun soğuk gecelerinde ısıtsın. Şu kızlardan birine üstünde denemesini rica ederim.

Kareli desenleri olan bir bornoz alıyorum ve yarım saat

armağan paketi yapılmasını bekliyorum. Sonra dışarı çıkıp otelin yolunu tutuyorum.

Lapa lapa kar yağıyor. Yarım dolar büyüklüğünde taneler. Klein mağazasını geçtikten sonra sokaklar kar örtüsü altında sessiz. Irving Place köşesine gelince bizim salona bir bakıyorum. Arkalardan bir yerden bir ışık sızıntısı var. Gus daha yatmamış, köpeğiyle televizyon izliyor ya da oturmuş kitap okuyarak gününü dolduruyor. Ona bir şey almak gerekir. Ona en iyi armağan kitap olur. İç Savaşla ilgili bir kitap. Seks kitabı olmaz. Gus için olmaz. Çarpık bir ağız. Yok canım. Öyle şeylerle artık işim yok. Bitti. Geride kaldı. Ama tel fırçayla kazısam bile silinmeyecek bazı şeylerin kaldığını hisseder gibi oluyorum. Şu kahverengi saçlı kız. Omzunda teyp taşıyan. Bir gün ben de ünlü olurum. O da benimle konuşmak ister. Yanıma gelip benimle görüşme yapmak isteyecek, o zaman ben de ona, «Neden o gece benimle konuşmamıştın?» diyeceğim. O gece, yapayalnız ve ünsüzken. Sonra da gel popomu öp derim. Tamam. Lion'S Head barında beni görebileceğini söylerim, tabii bütün spor yazarları filan da orada olur, oradaki yuvarlak masada oturup Clancy Kardeşlerle birlikte şarkı söylememi isterler. O zaman o kız gelip benimle görüşme yapmak isteyecek, ben de ona avucunu yalamasını söyleyeceğim. Yok yok, şöyle olacak: Divarda yağmur yağarken ben ağır ağır gazozumu yudumluyorum, o benim yanıma gelince bir an gözlerimi kapayıp anımsamağa çalışır gibi yaparım, o kendini tanıtacak o zaman ben de, «Yaa, tabii tabii şimdi çıkardım, ama yüzünü hepten unutmuşum,» derim. Görüşme sırasında da tüm sorularını 'evet - hayır ya da eh - meh' çekerek yanıtlarım, sonra kayıt yaptığı bandı baktığı zaman işe yarayan tek bir şey olmadığını görür,

Baramerikanda oturanlar benim orada olduğumu öğrenince heyecanlı heyecanlı konuşmaya başlarlar, çünkü ben ne öyle bir şarkıcıyım, ne de sakallı bir ozan, Bobby Fallon'um, dünya ağır siklet şampiyonu.

Irving Place köşesinde yaşlı, gözleri görmeyen bir adam elinde bastonuyla karla örtülü yeri yokluyor. Yanına gidiyorum. «Karşıya mı geçmek istiyorsun, dostum?»

«Oo, evet. Çok iyisiniz. Sağolun.»

Elini tutuyorum. «Haydi gidelim.»

«Kar yağınca böyle oluyor işte. Tüm sesler değişiyor.»

«Gerçekten de öyle.»

«Çok değişiyor. Çok iyisiniz.»

Caddeyi geçince beni tutan eli çözülüyor.

«Yalnız devam edebilecek misin?»

«Evet. Buradan sonrası kolay. Çok iyisiniz, sağolun. İyi Noeller.»

«Sana da.»

Sağ elinde bastonu, sol dirseğiyle yanındaki duvarları yoklayarak yürürken arkasından bakakalıyorum. Jack Fallon şu anda nerelerde acaba?

17

Ertesi gün salon her zamankinden boştu. Porto Rikolulardan çoğu Noel için tatilden yararlanıp ülkelerine gitmişler, küçük platformda da izleyici yoktu. Kaloriferlerin üstündeki buğulu pencerelere boksörlerden biri çeşitli resimler ve yazılar çizmişti. İMDAT. HOŞÇAKAL AMERİKA. Bir de Gus'a benzeyen bir adam resmi. İdman masasında karın kaslarımı çalıştırırken Freddie telefondan beni istediklerini söyledi. Raund zili çalıncaya kadar bekledikten sonra telefona gittim.

«N'aber yavrum?» dedi bir ses.

«Kirk!»

«Sonunda izini buldum eski dost.»

«Neredesin yahu?»

«Caddenin karşısında, Otomat'dayım.»

«Bak şu işe! Haydi hemen gel!»

Birkaç dakika sonra kapıdaydı. Giysisi daha temiz ve şıktı ama yüzü değişmemişti. Birbirimize sarıldık.

«Seni bulmaya çalıştım,» dedim. «Kaç kez aradım. Brooklyn'de, Newark'ta. Hatta bir gece Bed - Stüy'a bile gittim.»

«Orada hiç bir şey kalmamıştı artık be. Tek bir şey bile. İnanılır gibi değil. Evler yanmış. Tanıdığım adamlar ya kodese girmiş ya da kollarında morfin iğnesi, öbür dünyaya taşınmışlar. Hiçbir şey be. Kızkardeşim Newark'a taşınınca, ben de gidip işsizlik sigortası alıncaya dek onunla kaldım.»

Konuşurken, salonun ter ve ilaç kokusunu soluyor, gördüklerini içer gibi süzüyordu. «Yahu, ne biçim yer burası be?»

«Fena sayılmaz, değil mi?»

«İşte, böyle bir yer olmalı,» dedi Kirk. «İnsan burada tüm hapishane kokusunu atabilir.»

«Hapishane kokusu çoktan gitti, Kirk.»

Anlamını bildiğim bir bakış attı bana. Bu bakış, boşversene sen, diyordu. Bir kez içeri girdin mi, bunu kolay kolay atamazsın.

«Şurada sigara içebilirsin,» dedim. «Koltukların olduğu yerde. Benim işim on dakikada biter.»

Geniş, beyaz bir gülüşle, «Birini yere indirirken görmek istiyorum seni,» dedi.

«Boks yaptım, bitti artık bugünlük. Salon da üç gün tatil boyunca kapalı.»

«Yani seni boks yaparken göremeyecek miyim?»

«Birkaç yıl bekle görürsün.»

İdmandan sonra, Kirk'ü Gus ve diğer boksörlerle tanıştırma ve vedalaşma işlerini bitirip On Dördüncü Sokağın erimiş kar ve çamurla kaplı caddesini geçip Otomat'a girdik. Ben kendime bir sıcak çay ve elma aldım. Kirk bir dolar bozdurup ekmek, makarna ve kahve aldı makineden. Üzüntülü bir görünüşü vardı. Pencere yanında bir masaya otururken, «Çalışmıyorsun demek,» dedim.

«Tatillerden sonra işler açılır belki. Bilirsin, Noel ikramiyesi vermemek için şu sıralarda kimse adam almaz. Ya sen?»

Cortelyou'daki işimden söz ettim.

«İyi bir işe benziyor.»

«Karnımızı doyuracak kadar.»

«Ama... baksana sen, ne zaman gerçekten para kazanmaya başlayacaksın?»

«Bilmiyorum.»

«Ne demek?»

«Daha Gus'a sormadım.»

«Ona mı bağlı?»

«Evet.»

«Sanırım evet, ama daha bir şey söylemedi.»

Kirk tabağındaki makarnayı kurt gibi göçürüyordu.

«Altın Eldiven turnuvasına sokacak mı seni?»

«Ona bağlı.»

Makarna tabağını ekmeğiyle iyice sıyırdıktan sonra kahvesinin içine iki tane şeker attı. Yavaş yavaş kararmaya başlayan sokağa bir göz attıktan sonra yüzü canlandı. «Hey, partiye gelmek ister misin?»

«İdmanlarım var, Kirk.»

«Bırak allasen. Salondaki çocuklara üç gün sonra görüşürüz dediğini duydum.»

«Yapacak işlerim var. Gus'a armağan gibi birşey almam gerek.»

«Ne kadar sürer ki bu iş? Yirmi dakika?»

«Partilerden filan bıktım artık ben, Kirk.»

«Peki, içme o zaman. Bir iki tane dost edinirsin.»

Yüksek sesle gülmeye başladı. Ben de ona katıldım.

«Biraz da dinlen Bobby. Noel bu.»

«Böylesi benim için çok daha iyi. Temiz ve iyi.»

Kirk çok şaşırmış görünmeye çalıştı. «Temiz ve iyi mi? Neler işitiyorum. Bunu söyleyen benim tanıdığım ve sevdiğim Bobby Fallon olamaz.»

Biraz utanır gibi oldum, sanki yavrukurt üniformasıyla yakalanmış gibisinden.

Kirk, «Bak, formunu korumak istiyorsun değil mi? Tamam o halde, benimle gelip dans edersin. İp atlama, koşma, dansetme, bunların arasında hiç fark var mı?»

«Partiye gidecek giysim yok, Kirk.»

«Olduğun gibi gel! Hiç kimse bir boksörün, hele İrlandalı bir boksörün, züppe zenciler gibi giyinmesini beklemez.»

«Yaa, boşver be Kirk, hiç...»

«Sizin otelin sendikası yok mu? Sizin tatiliniz filan yok mu? Ne boktan iş bu.»

Sokağa baktım. «Bugün tatilim.»

«İşe gitmeyeceksin yani?»

«Evet.»

«Haydi öyleyse.»

***

Yetmiş Dokuzuncu Sokakta Chez Jose denen bir yere gittiniz ve parti filan yoktu. Evde yapılan özel bir parti değildi. Yalnızca Kirk'ün tanıdığı birkaç kişi, biri siyahların biri İspanyolların iki orkestranın çaldığı kalabalık bir yer, hepsi o. Hemen çıkmak istemiştin. Kendi odanı ve sessizliği arıyordun. Ama çıkacağın yerde doğru piste gitmiştin, yanında Kirk, iki sıska İspanyol kızla dansetmeye. Kızlar

iyi dans ediyorlardı, zemin beş yüz kişinin elleri havada yeri döverek yaptığı mamboyla sarsılıyor, müziğin ritmine göre inliyordu. Sıska kızlarla burun buruna dansederken, o cuma gecelerine özgü kaygısız, umursamaz sarhoşluk tüm benliğini kaplamıştı. Dans sona erince Kirk'le sen kızların önünde iki sabıkalı gibi değil de, sanki iki İngiliz soylusuymuşcasına eğilerek selam vermiştiniz. Orkestra bir ballad çalmaya başlayınca da gidip duvara yaslandınız.

Sahneye şarkı söylemek için bir kız çıkmıştı. Uzun boylu, sağlam yapılı bir Latin kızı. Bembeyaz dişleri ve etkileyici bir yüzü vardı. Gözlerini ayıramamıştın. Beyaz tuvaleti göğüslerini yarıya kadar örtüyor, krem rengi diri memeleri her soluk alışında inip kalkıyordu. Ağzına da uzun süre baktın. Sözcükleri ısırır gibi, çiğnermişcesine fırlatıyor, dili bir içeri bir dışarı giderek dudaklarını okşuyordu.

Kirk, «Hoşuna gitti galiba?» dedi.

«Evet.»

«Onu iyi tanırım. Adı Yolanda Chacon'dur.»

«Nerelidir?»

«Brooklyn'li, benim olduğum yerden. Küçük kızlığından bu yana tanırım. onu.»

«Hiç de küçük kıza benzemiyor şimdi.»

«Küçükken de küçük bir kıza benzemezdi.»

Sonra yeni bir şarkıya başladı ve pist bir anda dans edenlerle doldu. Canın çekmişti. Yolanda Chacon'u fena halde istiyordun. Kirk sana bir Coca Cola verip kendisine viski aldı. Yolanda yine sözcükleri çiğnercesine, kâh hırlayarak, kâh gürleyerek insanı baştan çıkaran bir şarkı söyledi. Dans eden kadınlar da sanki onunla yarışıyorlar; kollarındaki erkeklerin boyunları ve kulakları üstünde dillerini

gezdiriyorlardı. Sonunda Yolanda inleyerek, inleterek şarkısını bitirdi.

Sahne kararttıldı ve dinleyiciler alkışlarla, ıslıklarla beğenilerini duyurdular. Yolanda'yı bitkin ve tükenmiş olarak sahneden indirdiler.

Kirk, «Vay anasına be,» dedi.

Yolanda ile tanışmak istiyordun, yatakta sana öyle şarkı söylesin istedin, koyun koyuna. O beyaz tuvaletiyle, terden sırılsıklam olmuş.

Eğilip ütüsüz pantolonuna baktın, sonra da üstüne dar gelen ceketine, kar ve çamur lekeleriyle kaplı postallarına.

«Gitmem gerek Kirk,» dedin. «Sabah koşacağım.»

«Hey, seni onunla tanıştırmak istiyorum. Dostumdur.»

«Noel'den sonra görüşürüz. Salona gel,» dedin.

Kalabalığı yarıp kendini dışarı atarken kafası kazınmış bir siyah giriş kapısında kasada oturuyordu. Sen çıkarken gözleri giysilerine takılmıştı.

Ertesi gün saat yedide telefonla uyandım. Gus'dı. Yukarı gelmesini söyleyerek kalkıp pantolonumu giydim ve odayı biraz topladım. Tek damla içmemiş olmama karşın akşamdan kalma gibi bir ağırlık vardı üstümde. Kapı tıklatılınca açıp Gus'ı içeri buyur ettim. Elinde büyücek bir zarf vardı.

«Neden koşuda değilsin?»

«Gus, bugün yılbaşı. Çocuklardan hiçbiri koşmuyor ki.»

«Sen öbürleri gibi değilsin.»

«Ne demek oluyor bu?»

«Neyse, boşver. Al şunları. Doldur.» Zarfın içinden başvuru formları çıkardı. «Seni Altın Eldiven'e sokuyorum.»

Hoşuma gitti. «Çok güzel.»

«Biraz boğuşmak zorunda kaldım. Hıyarın biri turnuvaya sabıkalıların katılamıyacağını söyledi ama sonradan bunun aslı olmadığını öğrendim. Derken, başka bir hıyar çıktı, senin hapishanede yaptığın maçların normal maç gibi sayılması gerektiğini söyledi. Öyle olursa senin büyükler sınıfında dövüşmen istenir.»

«Ne farkeder? Kim olsa dövüşürüm.»

«Yok canım?» dedi, ben formları doldururken. «Dinle, bunları doldururken her şey aslına uygun olsun, yoksa seni sahtekârlıktan içeri tıkarlar, sonra yine hırsızlarla boks yaparsın.»

«Neden büyükler sınıfında dövüşmeyim?»

«Çünkü, gençler sınıfında daha önce maç yapmamış gençler dövüşür. Amatör turnuvalarında tek maç bile yapsan, büyükler sınıfına girersin, Öyle olunca da karşına Marciano'dan daha deneyimli, yüz yirmi altı maç yapmış biri çıkabilir. Sen de öyle biriyle karşılaşacak kadar iyi değilsin daha, dostum. İşte, nedeni bu.»

Formu imzalayıp Gus'a verdim. Bir göz geçirdikten sonra onaylarcasına başını salladı ve zarfın içine koydu. Zarfın üstünde **Daily News** gazetesinin adresi yazılıydı. Gus diliyle ıslatıp zarfı yapıştırdı.

«Tamam... bu da oldu. Şimdi bunu postalarım. Sen de birkaç hafta sonra yapacağın ilk maç için hazır olmalısın.» Odanın içine bir göz gezdirdi. «Aman burayı düzenli tut yoksa MacDonald beni duman eder.»

Tam kapıya doğru yönelmişken, «Bir dakika bekle,» dedim. Konsolun alt çekmecesini açıp, bir gece önce Time

Square'de aldığım paketi çıkardım. «Gus, bunu senin için aldım. Yeni yılın kutlu olsun.»

«Bana mı aldın?»

«Evet. İstersen burada açabilirsin.»

Yüzünde kuşkulu bir anlam vardı, düş kırıklığına alışkın biri gibi. Kurdeleyi özenle çözüp kâğıdı açtı. Mareşal Rommel ile ilgili bir kitaptı.

«Vay canına be.»

«Umarım sende yoktu. Salondaki kitaplarının arasında hiç görmemiştim.»

«Hayır. Hayır, bunu hiç okumadım. Biliyor musun, bu Rommel müthiş bir dövüşcüydü. Robinson'un bir eşi. Vurdu mu indiren bir boksör. Önce bir elini gösterip, diğeriyle yapıştırırdı. Ya da bisiklet hareketi yapar, geri geri çekilir, bir feyk atıp yine geri çekilir, parmaklarının ucunda, tamam mı? Sonra bang! kroşe! bang! bir tane sağ! Yazık ki bizden değildi.»

«Bu dediğin Sugar Ray Robinson mu?»

«Evet. Sana Robinson filmlerini göstermemesini söyledim Jensen'e. Öyle dövüşür ki, onu izledikten sonra kendinden utanıp boksu bırakmaya kalkarsın.»

Kitabın sayfalarını karıştırırken rahatlamış görünüyordu.

«Madem öyle, haydi in de bir şeyler ye bari,» dedi bir süre sonra «Yarın koşarsın.»

«Bugün koşsam iyi olacak.»

«Tek başına mı?»

«Ne farkeder? Sonra da yemek yerim.»

Eşofmanımı ve çoraplarımı giydim, postallarımı bağladım. Gus duvarda asılı at resmine bakıyordu.

«Yarın ne yapacaksın?» dedi.

«Sanırım annemlere giderim. Onu aramam gerek. Ya sen ne yapacaksın?»

«Benim işlerim var.»

«Benimle gelsene.»

«Yok, birkaç dostum var. Onlara giderim.»

Yalan söylüyordu ama üstelemedim. Sırtıma parkamı geçirip birlikte çıktık. On Dördüncü Sokağa doğru yürüdük. Kapı eşiklerinde serseriler birikmişti. Yanımızdan bir çöp kamyonu geçti.

Gus, «Bu yıl Gençler Turnuvasını kazanırsan, gelecek yıl Büyükler'e girersin, sonra da belki Olimpiyatlara katılırsın,» dedi. «Olmayacak şey değil. Olimpiyatlara katılman, yani. Yeteneğin var. Kararlı olmana bağlı. Bundan başka...»

Durup kolunu tuttum. «Aman Gus, bırak allasen. Böylesi... ne bileyim, çok uzun geliyor.»

Gus yüzüme baktı, şaşkın. «Ne diyorsun sen? Nasıl olacağına ben karar veririm. Anlaşmamız böyle.»

«Gus, şimdi on dokuz yaşındayım. Senin hesabına göre gidersem yirmi iki, yirmi üç yaşımda profesyonel olabilirim. Bu da, yirmi altı, yirmi yedi yaşıma gelmeden doğru dürüst para kazanamam demektir.»

«Daha iyi işte. İrlandalı ağır sikletler her zaman geç olgunlaşır.»

«Ama ben o denli beklemek istemiyorum.»

Sözlerim soğuk havada asılı kalmıştı. Yüzümün seğirdiğini hissettim. Suskunluğu Gus bozdu. Sesi yumuşaktı.

«Archie Moore doğru dürüst para kazanıncaya dek on yedi yıl dövüştü,» dedi. «Walcott daha da çok beklemişti. Sen de biraz bekleyebilirsin.»

«Ben daha çabuk kazanmak istiyorum.»

Durduğu yerde bana baktı. «Hepiniz de yıldız olmak istersiniz, değil mi?» dedi buruk bir sesle. «Para, otomobiller, giysiler, adınız gazetelerde. Büyük yıldız.» Derin bir soluk alıp önce salona, sonra bana baktı.

«Eee, neden olmasın?» dedim. «Bunları istemek suç mu?»

«Sana bir şey sorayım. Aslında kendi kendine sorman gereken bir soru. Zengin ve ünlü mü olmak istersin, yoksa, bayağı iyi bir boksör mü?» Sustu. «Bunu düşün. Kim bilir? Gelmiş geçmiş en iyi boksör olabilirsin. Şimdi yıldız olanlar, bilmeleri gereken şeylerin daha yarısını bile bilemeden tüm dünyada beğeniyle izleniyorlar. Servet yapıyorlar. Şu Muhammed Ali ya da Cassius Clay'mi her ne haltsa, şampiyon oluncaya dek daha dövüşmesini bile bilmezdi. Şampiyon olduktan sonra bile öğrendikleri yeterli değil. Yakın dövüşü ve tek vuruşta nasıl nakavt yapılır hâlâ bilmez. Eğer düş peşinde dörtnala koşmazsan bunları öğrenebilirsin. Boksör olmak, bir doktor olmaya ya da bir avukat, bir yazar, bir general olmaya benzer. Profesyonel olmalısın. Eksiksiz bir profesyonel. Herkes az çok iyi olabilir, ama herkes dört dörtlük olamaz.»

Hızlı hızlı konuşuyordu, ama içten ve duyguluydu. Yıllardır yapmayı tasarladığı fakat bir türlü başlamak fırsatını bulamadığı bir şaheserden söz eden ressam gibiydi. Ellerimi cebimden çıkardım.

«Ne demek istediğini anlıyorum,» dedim.

«Bundan emin değilim. Anlamış olmanı isterdim. Ama emin değilim.» Omzuma hafifçe vurarak, «İyi Noeller,» dedi. Sonra kitabı gösterdi. «Bunun için teşekkürler.»

«İyi Noeller.»

Caddenin karşısına geçip salona doğru yürüdü. Uzak-

tan bakınca daha yaşlı, daha toplu ve daha sıradan görünüyordu. Şekerci dükkânının yanındaki kapıyı açıp gözden kayboldu.

Su deposunda kimseler yoktu. O güne dek koştuklarımdan daha da sıkı koştum.

18

Noel sabahı koşmamıştın. Otel odanda geç saatlere kadar uyudun. Uyanmana yakın düşünde siyah bir adam vardı, pencereden içeri süzülen. Yüzünde kara gözlükler, elinin bir parçası olarak bir bıçak, çelik bir parmak gibi seni doğruyordu. Ayaklarını çekemiyordun, kunduraların su dolmuştu. Ellerin bağlıydı. Sonra miden boşalıp içindekiler yere döküldü. Elinle onları alıp yerine koymak istiyordun. Sonra uyandın. İçin korku dolu.

Kolunda ormağan paketinle Brooklyn'e gittin. Bahçelerde kömür yığınları üzerinde kar birikmiş, vinçler, yükleme gereçleri o gün için donmuştu. Senin durağına geldiğinde trenden indin. Prospect'e yaklaştıkça eski mahallenin giderek boşaldığını ve donuklaştığını gördün. Buzlu kaldırımın üstünde terk edilmiş bir otomobil duruyordu, motor kapağı ölü bir hayvanın düşmüş çenesi gibi açık, motor olması gereken alt çenesineyse kar birikmişti.

Yaklaştıkça, korkak bir çocuk gibi titremeye başladın. Haftalardır gözükmemiştin. Alacağın yanıtın soğuk, umursamaz ve suçlayıcı olmasından korkup telefon da etmemiştin. Ellerin terden ıslanmıştı, ceketine kurulamak iste-

din. Prospeot Avenue köşesinde genç bir öğrenci okulun bahçesindeki potaya basketbol atıyordu. Top sürüyor, turnike atıyor, huk atışları çalışıyordu. Köşede durup Bed - Stuy'da çöpler içinde oynaşan çocukları düşündün. Hâlâ hücrelerinde oturmuş, konserveden çıkacak Noel hindisini bekleyen tutukluları anımsadın.

Sonra dönüp içeri girdin.

Taze hindi ve çam kokuları apartmanın kendine özgü lağım kokusunu bastırmıştı. Merdivenleri çıkarken kapıların ardından çeşitli sesler geliyordu. Bir yerden Frank Sinatra'nın sesi 'Have Yourself a Merry Christmas' şarkısını söylüyor, diğer kapıdan köpek havlaması, başka birinden tokuşturulan bardak sesleri... Sonra sizin kapınızın önüne vardın. En üst kat, sağdaki ilk daire, yeni kilidi olan. Kapının ötesinde Kate Fallon'un olduğu.

Hafifçe vurdun. Yumuşak bir tak sesi. Çekingen. Tak tak. Muşamba zeminden gelen topuk sesleri. Kilit dönüp zincir açılıyor. Kapı açık.

Annen, «Ooo, kimi görüyorum,» dedi.

«İyi Noeller, anne.»

«İyi Noeller, yabancı. İçeri girsene.»

İçeri adımını atar atmaz, başka birinin kokusu var mı diye arandın. Bulmayınca, elindeki paketi annene verdin. Gülümsedi.

«Şu işe bak,» dedi. «Bir günde iki sürpriz.»

Paketi açarken gözlerini ondan ayıramadın. Saçını başının tepesinde toplamış, küçük ve sık kıvırcıkları, elektrik ampulünün ışığı altında yer yer kızıl parıltılar saçıyordu. Esmer Kızılderili yüzü, makyajıyla krem rengini almış, yanaklarıysa belki mahçup oluşundan, belki de yüzüne sür-

düğü allıktan kızarmıştı. Bel kısmı dar, ten rengi giysi ve modası geçmiş, yüksek topuklu iskarpin giymişti. Sımsıkı gergin çorapları içinde bacakları diriydi.

«Çok güzel!» dedi. «Çok sevdim! Üstelik, kareli! Sen mi seçtin bunu?»

«Tabii.»

«Nefis bir şey bu Bobby. Doğru söyle, sana yardım eden küçük bir kız filan yok muydu?»

«Yoktu, anne. Tek başıma seçtim.»

Katlanmış bornozu açıp aynanın karşısına geçerek üzerinde tuttu.

«Bir dakika bekle,» dedi.

Bornozu bir iskemlenin üzerine asıp odaların içinde aranmaya başladı, yatak odasını geçip oturma odasına girdi. Televizyonun üstünde ışıkları yanıp sönen bir Noel ağacı vardı. Sivri topukları muşamba döşemenin içine gömüle gömüle odanın içinde eğildi ve senin göremediğin bir yerden iki paket çıkardı. Kurdeleyle sarılmıştı paketler.

Kısık bir sesle, «İyi Noeller,» dedi.

Sarıldınız. Üzerindeki saten giysi senin eski ceketinle buluşunca iç çekişi gibi bir ses çıkardı.

«Geleceğinden emin değildim,» dedi. «Ama yine de aldım.»

Bir adım geri çekilip paketleri açmanı izledi. Bir sarı atkı, iki çok renkli gömlek ve bir tane lacivert kazak.

«Bunlar çok güzel, harika,» dedin.

«Umarım üstüne olur,» dedi. «Sen de çok yakışıklı olmuşsun ha.»

«Bak, tam oldu üstüme.»

Kazağı göğsün hizasında tutup ona gülümsedin. O da karşılık verdi. Gerçekten tam olmuştu.

«Öyle koyu bir renk ki, hemen her şeyle giyebilirsin, kahverengiyle bile, hatta kareliyle bile. Çok şık olacaksın, yakışıklı çocuk.»

Gülüp gömlekleri kartona tutturan toplu iğneleri çıkardın, sonra onları da üstünde tuttun. Onların boyları da tamdı. Armağanlarını birer birer eline aldın, üzerine tuttun, gerdin, sana zaman kazandıracak bir beğeni gösterisi yaptın. Böylece bir şeyler sormak zorunda kalmayacak, bir şeyler hissetmen gerekmeyecekti. Nerelerde kaldığını, neden hiç aramadığını sormamıştı. Bu da senin işine geldi. Çünkü henüz senin bile tam anlayamadığın yanıtlar vardı.

«Charlie gitti,» dedi.

«Hayrola, onu yargıç filan mı yaptılar?»

«Yok,» dedi. «Daha da kötüsü oldu.»

Gidip çaydanlığa su doldurup ocağın üstüne koydu.

«İnanmayacaksın ama, Noel'i annesiyle birlikte geçirmek istedi. Bu herif elli bir yaşında! O zaman annesi kaç yaşında olur? Seksen dokuz ya da yetmiş iki, ya da onun gibi bir şey. Ben de ona bunun çok doğal olduğunu, tabii beni de birlikte götürürse, sakıncası olmadığını söyledim. Bunun üzerine, 'Şey, Kate, bak, aa, annem, aa, eski toprak İrlandalılardandır, şey... bilirsin hani her sabah kilise ayinlerine gidenlerden, aa, ilişkimizi pek anlamayabilir, Kate.' Öyle deyince ben de ona, 'Öyle mi?' dedim. 'Öyleyse dinle beni Charlie, artık bundan böyle hiçbir sorunun kalmadı, annenin de anlamak zorunda olduğu bir şey yok. Kilise ayinlerine içi rahat olarak gitsin, çünkü Charlie, artık sokaktasın.' İnan Bobby, aynen böyle söyledim. Sonra tüm giysilerini bir alışveriş torbasına doldurup pencereden kafasına attım. Hey, gülme Bobby! O herifi dışarı atmak az şey değildi.

«Yamansın ,anne.»

«Seni aradım,» dedi. «Sana anlatmak istemiştim.»

Banyoya gidip ceketini çıkardın ve yeni kazağını gömleğinin üstüne giydin. Kapı açıktı. Mutfağın içinde dolaşırken onu gözlüyordun. Lavabonun üstünde ne ustura, ne de tıraş sabunu vardı.

Anlatmaya devam ediyordu: «Tam kapıdan çıkarken bana, 'Anlamıyorsun Katey, seninle evlenmek istiyorum, Katey, seni seviyorum ve evlenmek istiyorum,' diyordu. Ben de ona, 'Haydi çek arabanı aslanım, ananın yanına git, sana ayvalı pasta yapsın, zaten ben evliyim sersem!' dedim.»

Kafana birşey düşmüş gibi oldu. Banyodan çıkıp yanına gittin, Kazağının kıvrılmış yakasını düzeltmeye kalktı.

«Evli misin?» dedin.

«Tabii. Babanla. Kahvene süt ister misin?»

«İstemem,» dedin. «Yani, onunla hiç boşanmadınız mı?»

«Neden boşanacak mışım ki?» dedi. «Yine aynı hatayı yapayım diye mi?»

İçinden, sizi o gece gördüm anne, demek geldi. Toots Shor'un orada buluşup sonra Taft Oteline gidişinizi. O gece görmüştüm sizi. Hâlâ buralarda bir yerde olduğunu biliyorum. Sen koluna girmiştin, o da şapkasını gözlerinin üstüne kadar indirmişti. Heybetli görünüyordu, tütün kokuyor olmalıydı. Ona gülmüştün, anne.

Tabii bunları söylemedin. «İstersen onu mahkeme kararıyla ölmüş ilan edebilirsin,» dedin.

Yumuşak bir sesle, «O serseri ölmedi,» dedi. «Dünya kadar kurşun, bıçak, otomobil kazası, zehir, yılan sokması o orospu çocuğunu öldürmeye yetmez.»

Masada oturmuş kahveni yudumlarken, içerki odadan burnuna çam kokusu geliyordu. Söylediklerinden, özellikle söyleyiş biçiminden anlamıştın ki, Jack Fallon gerçekten yaşıyordu, buralarda bir yerde, üstelik hâlâ onunla görüşüyordu. Onun hakkında bir sürü şey sormak istedin. Kim olduğunu, nereli olduğunu bilmek istiyordun. Nasıl tanışmışlardı, neden terketmişti, o gece mutfakta her yeri dağıtıp buzdolabını ittelediği zaman neler olmuştu? Eğer onun kim olduğunu öğrenebilseydin, kendi kimliğini de çıkarabilirdin. Ama kahveni yudumlayıp hiçbir şey söylemedin.

«Şu senin boks işi nasıl gidiyor?» diye sordu.

«Gelecek ay Altın Eldiven Turnuvasına katılıyorum.»

«Ooo, bak sen.»

«Ne, Ooo'su? Bir yerde başlayacağım nasıl olsa, değil mi?»

«Yani,» dedi. «Bir sürü insanın önünde ringin ortasına mı çıkacaksın?»

«Evet, öyle.»

«Ben de gelebilir miyim?»

«Bilmem ki, anne. Bir düşüneyim. Hele bir başlayım da.»

İlk kez gördüğü biriymişsin gibi bakıyordu sana. Huzursuz olup gözlerini kaçırdın.

«Bir yere mi gidiyordun?» dedin. «Hindi filan almamışsın.»

«Evet,» dedi. «Charlie yok, senin de geleceğinden emin değildim. Çıkar bir yere giderim, diye düşünüyordum.»

«Tek başına mı?»

«Çoğu zaman böyle oldu Bobby,» dedi. «Şimdiden sonra değişmenin bir anlamı yok.»

«Evet,» dedin. «Hâlâ çok güzelsin.»

Kızardığını farkettin. Esmer tenine ve makyajına karşın belli olmuştu. Gülümseyip göz kırptı. Sanki böyle bir şey söylemeni beklemiyormuş gibi, ama yine de hoşnut.

«Öyle mi?» dedi. «Sağol.»

Sonra konuşmaya başladı, sözcükler ağzından fışkırırcasına, hızlı hızlı çıkıyordu:

«Bir güzel giyinmeye karar verdim. Sonra saçımı yaptırıp iyi bir makyaj çektim mi çıkar yürürüm diyordum. Charlie'yi sepetledikten sonra aynaya bir baktım, Bobby, felaket olmuşum. Biriyle birlikte yaşayınca hep böyle oluyor. İlerde görürsün. Tüm o cicili bicili kızlar, saçlarının her bir teli düzenli, yüzleri çiçek gibi. Altı ay birlikte yaşa, sonra görürsün hallerini. Giderek umursamaz oluyor insan, giyinip kuşanmaya ne gerek var diyorsun, kime gösteriş yapacağım diyorsun, bu adam beni seviyor, giysilerimi, makyajımı ya da saçımı değil diyorsun. Her neyse, sonra gidip A and S mağazasından üstümde gördüğün bu giysiyi ve birkaç çift iskarpin aldım. Biliyor musun, artık doğru dürüst bir kadın ayakkabısı bulmana olanak yok. Ya Carmen Miranda ya da Frankenstein gibi olmanı istiyorlar, şu koca kalın topuklularla. Hep bu o biçim modacıların yüzünden. Sonra gidip saçımı yaptırdım. Nasıl buldun?»

«Çok güzel olmuş.»

Yine tuhaf tuhaf bakmağa başladı sana, sanki ilk kez görüyormuşcasına. Sonra kalkıp fincanına kahve koydu. Çıplak kollarına baktın. Çorabın içindeki sımsıkı bacaklarını ve bilek kıvrımını izledin. Elini yumruk yapıp çenesine dayadı. Bir an ikiniz de konuşmadınız.

«Neden bana öyle bakıyorsun,» dedi.

Sen de, «Güzelliğine bakıyorum, hepsi bu işte,» dedin.

Korkarak söylemiştin bunu. Bir anda ağzından çıkıver-

miş, olağan bir şeymiş gibi. Sanki bir armağan verirmişcesine.

«Sen de çok yakışıklısın,» dedi. «Epey kilo vermişsin galiba.»

«Yedi sekiz kilo kadar. Şimdi seksen dokuz kiloyum.»

«Bayağı yakışıklı oldun.»

İçinden, bir daha söyle, dedin. N'olur bir daha söyle.

Ama söylemedi. Kalkıp buzdolabına gitti ve bir tepsi içinde buz çıkardı. «Biraz içki alır mısın?» dedi ama sen maçlara hazırlandığını ve içemeyeceğini söyledin. «Noel günü bile mi?» diyerek güldü ve kendi bardağına viskiyle buz koydu. Senin için de bir bardağa soda ve buz attı. Sonra Noel ağacını görmeni istedi. «Biraz da müzik dinleriz,» dedi. Sen de ardından yürüyerek oturma odasına gittin. Büyük yatağın örtüsü bir yanda toplanmıştı. Noel ağacının ışıkları göz kırpıyordu. Annen gidip pikaba bir Frank Sinatra plağı koydu.

Hâlâ Frank Sinatra'dan bıkamadığını söyledi, şu yeni rock and roll müziğine bir türlü ısınamıyordu. Gayret etmişti ama sözlerini doğru dürüst anlayamadığından içinde duygularını okşayacak bir şey bulamıyordu. Bazılarını sevdiğini söyledin, Dylan, Rolling Stones ve Beatles'ın bazı parçalarını. Sonra babanın ne tip müzikten hoşlandığını sordun. Önce biraz şaşırdı ama sonra söyledi.

Önceleri Bing Crosby'nin müziğini severmiş, çünkü Crosby de İrlandalıymış ve oranın şarkılarını söylermiş hep. Ama sonra Frank'ı da sevmeye başlamış. İlk ortaya çıktığında Frank Sinatra'ya illet olurmuş, gençlerin bu herifin nesine bu denli hayran olduklarını anlamazmış. Denizci üniformaları içinde şarkı söyleye söyleye savaştan nasıl sıyırdığına çok bozulmuş. Ama sonra Frank'ın işleri ters

gidip Ava Gardner'den tekmeyi yediği zaman işler değişmiş. Tam söndü artık denirken, İnsanlar Yaşadıkça filmindeki o asker rolüyle büyük bir dönüş yapmış, ardından çok güzel birkaç plak çıkarmış. Frank'ın bu bocalaması ve yeniden kendini toplaması onun gözünde saygınlık yaratmış. «Bu herif artık adam oldu,» deyip beğenmeye başlamış. Frank için, «Barların havasını, yalnızlığı, çevresindeki insanları ve varlığını yitirmenin tadını biliyor,» dermiş.

Bardağına bir parça daha buz koyup sırtını duvara dayadı ve karşısındaki duvara dikti gözlerini. Söz konusu Frank Sinatra olmasına karşın, o güne dek hiç işitmediğin kadar Jack Fallon'dan söz etmişti. Boks konusunda ciddi olup olmadığını sordu, sen de ciddi olduğunu söyledin. Tonla para sahibi olmanın, istediğin her şeyi alabilmenin, istediğin her yere gidebilmenin güzel bir şey olacağını söyledi, sen de ona hiç de fazla parası olmadan pekâlâ idare ettiğini anımsattın. «Öyle ama,» dedi. «Yine de tonla param olsa iyi olurdu.»

Dönüp perdenin aralığından dışarı baktın. Kar yeniden başlamıştı. «İşte bak,» dedi. «Beyaz bir Noel.» Kalöriferden buhar yükseliyordu. Odanın içi sıcaktı. Bir zamanlar yine birlikte yaşadığınız küçük bir oda, ve bu odayı ısıtan elektrik sobası geldi aklına.

«İşte,» dedi. «Tam Crosby'lik bir şarkı, Beyaz Noel.» Bu plak onda var mı diye sordun. «Yok,» dedi. Crosby'nin hiçbir plağı yokmuş artık evinde. Bacak bacak üstüne atıp kollarını kavuşturdu ve bardağına bakmaya başladı. Sıcak odanın içinde parfüm kokusu yoğunlaşmıştı. «Kendine bir kız buldun mu!» diye sordu. «Hayır,» dedin. «Şu sıra böyle şeylere vaktim yok.» Sonra bir kızla yatıp yatmadığını so-

runca, sen de birkaç kızla yatmış olduğunu söyledin. «Onlara âşık oldun mu?» dedi. Sen de, «O sıra belki biraz tutulmuş olabilirdim,» dedin, güldü. Oda çok sıcak olmuştu artık ve kazağını çıkarıp kanapenin yanına koydun. «Ne biçim bir Noel bu be,» dedi. «Ne sana bir kız var, ne de bana bir erkek.»

Kol kaslarına dokunup, «Ooo, kaya gibi sertmiş,» dedi. Sen de ona günde iki yüz şınav çektiğini söyledin. Yine çok sert olduğunu söylediğinde iyi boksör olmak için güçlü kaslara gerek olmadığını anımsattın. «Öyleyse neye gerek var?» dedi. Sen de, «Denge, çabukluk, yetenek ve yürek gerekli,» dedin. Sen yürek sözünü ettiğin zaman bardağını bırakıp aranızda bir suskunluk başlattı.

Sonra sana eskiden aldığı oyuncak trenleri anımsayıp anımsamadığını sordu. Sen de, «Hiç unutur muyum?» dedin. Çoç beğenmiştin o trenleri. Derken birdenbire onu sevip sevmediğini sordu. «Tabii,» dedin. «Bunu bilmiyor musun, anne?» Artık pek sevildiğini hissetmediğini söyledi, kimse tarafından. Sen de, «Haydi canım,» dedin. Sorduğu zaman hep tabii filan dediğini ama açık açık hiç söylemediğinden yakındı. «Seni seviyorum, anne,» dedin. Sen çocukken söylediği bir âşk şarkısı mırıldanmaya başladı. Viskinin içine biraz daha soda koysa iyi olacağını söyledin ama, «Yok,» dedi. Soda filan istemiyordu, dut gibi sarhoş olacaktı. İçkili durumda onu görmekten nefret ederdin, bunu yüzüne karşı söyledin. «İşte,» dedi. Hakkında neler duyduğunu şimdi kanıtlamıştın, ondan nefret ediyordun. Sen de yalnız çok içki içtiği zamanlar böyle olduğunu söyledin. «Yok yok,» dedi. Ondan nefret ediyordun. «Aman, saçmalama, anne,» dedin. «Bak Noel bugün.»

«Yaa, sahi öyle,» dedi. «Noel gerçekten. Kar yağıyor ve bugün Noel, çocuklar tren takımlarıyla yerde oynuyor, anneleri babaları tertemiz giyinmiş, ellerindeki eggnog'ları (*) yudumluyorlar, her şey yepyeni, dışarda kar yağıyor, dostları da gelmiş, masanın başına geçip eti kesiyorlar, dışarda tatlı tatlı kar yağıyor.»

Onu susturmak istedin ama durmuyordu, sesi alaylı, acılı ve terkedilmiş. Mutlu Günler ve Beyaz Noeller şarkısını söylemeye başladı.

Sonra da ağladı.

Ve sana sokuldu.

Elindeki bardağı alıp pikabın yanına masanın üstüne koydun.

Tüm acılarıyla, yitirdikleriyle ve yalnızlığıyla ağladı. Kolunu arkasından dolayıp yüzünü çevirdin. Yanağını göğsüne dayayıp ayakkabılarını fırlatarak bacaklarını altında topladı. Ayakları küçük bir kız ayağı gibiydi. Uzun süre ağladı.

Neden sonra ağlamayı kesip dünyada onunla ilgilenen tek insanın sen olduğunu söyledi. Başı hâlâ göğsüne gömülmüş, sesi titrek ve toy.

«Senden hoşlanan bir sürü insan vardır,» dedin. «Dert etme, anne. Her şey düzelir bir gün.»

Onu avutabilmek, yalnızlığını unutturabilmek, eski mutlu günlerinize döndürebilmek isteğiyle göğsüne dayadığı başını kollarınla sarıp kendine bastırdın...

(*) Eggnog : Süt, rom, köpürtülmüş yumurta akı ve şekerle yapılan noel içkisi.

Üçüncü Bölüm

19

Noel'i izleyen günlerde kendimi tümüyle idmanlara verdim. Salonda bütün gücümü harcıyor, kafamdaysa uzun, karmaşık ve müthiş maçlar düşlüyordum. Gus sürekli başımda, aklımdan çıkmayacak talimatlar yağdırıyor, sanki beynimi yıkıyordu. «Ellerin silah, bedeninse cephanen. Karşındakini ancak göremeyeceği bir yumrukla devirebilirsin. Graziano, Zale, Pep, Louis, Canzoneri, Conn ve Loughran Kombine. Her şeyi kullan, her şeyi anımsa. Aynı hatayı sakın iki kez yapma. Bırak hataları karşındaki yapsın. Silahlarını al onun elinden. Gücünün yerini ara, etkisiz duruma getir, sonra kendi gücünü kullan.» Bu sözleri öyle sık yineliyordu ki, gece gündüz her an kulaklarımda çınlıyordu. Dişlerimi fırçalarken, parkta koşarken, otelde çalışırken hep Gus'ı işitiyordum. Eski ustalar dediği McLarnin, Ross, Graziano, Zale, Pep, Louis,Canzoneri, Conn ve Loughran gibi boksörlerin filmlerini izlerken de Gus yine başımda aynı şeyleri söylüyordu. «Bak, McLarnin burada ne yapıyor, sağ omzuyla Ross'u şaşırtıp hemen direkt çıkarıyor, ama ardından Ross'un beklediği gibi sağ vurmuyor, direkt attığı elle kroşe çıkarıyor. Hey, Jerr, şu sahneyi bir kez daha gös-

tersene.»

Ben de ne öğrendiysem, hepsini yapmaya çalışıyordum, ringde olsun, ayna karşısında olsun gövdemi ve ellerimi kafamın yönetimine sokmaya uğraşıyordum. Bedenimi tam anlamıyla bir cephanelik yapmak için alabildiğine zorluyor, günde dört yüz mekik, bin kez diz çökme yapıp sekiz raund sağlık topunu mideme vurdurarak kaya gibi sert ve tehlikeli bir şey olmasına çalışıyordum. Üstelik böylece annemi düşünecek halim kalmıyordu.

O hafta pazartesi günü Kirk geldi. Freddie hemen boşalan su şişelerini ve kovaları doldurma işini verdi ona. Birkaç gün sonra kendine yardımcı antrenör demeye başlamıştı Kirk. Bir yardımcısı olmasından hoşlanan Freddie de Kirk'ün bu sıfatını uygun gördü. Bir hafta sonra Gus ona bir dostunun yanında bir iş buldu. Geceleri bir yük asansörünü çalıştıracaktı. Böylece Kirk sabahları biz koşarken yanımızda bulunup koşu sona erdiğinde termosuyla bize sıcak çay verebiliyor, sonra kafeteryada kahvaltımızı yaparken birlikte oturup boksörlerin konuşmalarını dinleyebiliyordu.

Bir keresinde ben ring çalışması yaptıktan sonra onu Freddie ile fısıldaşırken gördüm. Ne konuştuklarını öğrenmek istediğimde, önce söylemeye yanaşmadı ama çok ısrar edince açıkladı.

«Freddie'ye seni nasıl bulduğunu sordum,» dedi. «Salonda gördüğü kadarıyla hayvan gibi olduğunu, yıllardan beri senden daha iyi kondisyonu olan boksör görmediğini söyledi. Sol elinle komalık olduğunu, sağ elinin de giderek düzeldiğini, artık eskisi gibi kolunu savurmayıp biçimli yumruk attığını söyledi. Patterson'un çocukluğundan bu yana gördüğün en iyi kombine yapan boksörmüşsün.»

«Ama?»

«Ama her şey karşındaki adamın dövüşmesine bağlı, diyor Freddie. Ve elini kalbinin üstüne vuruyor. Her şey yürekli olup olmadığına bağlı. Bana, 'Kirk,' diyor. 'Maçı sen, ben ya da Gus yapmayacak, o yapacak. Ne olacağını da bilemeyiz şimdiden. Maçta canı iyicene yanmadan ne yapar kestiremeyiz.'»

Yüzüne baktım. «Peki, sen ne dedin, Kirk?»

Güldü. «'Freddie,' dedim. 'Bu çocuk yürekli mi diye merak ediyorsan, ben sana söyleyim, **yüreklidir,** çünkü daha önce gördüm onu. Dev gibi heriflerle dövüşürken gördüm. Birbirinden beter herifleri tepelerken gördüm. Nesi var nesi yok, ben biliyorum.'»

«Peki, Freddie ne dedi o zaman?»

«Freddie'nin nasıl konuştuğunu bilirsin. Omuzlarını ve kaşlarını şöyle bir kaldırır ve hep aynı şeyi söyler: 'Karşısındaki de ona vuruncaya dek nasıl boksör olduğunu bilemeyiz.'»

«Çok cin bir herif bu Freddie, değil mi?»

«Onun ne söylediği önemli değil. Yapacağın iş, ortaya çıkıp seni yenmeleri için sıkı popo gerektiğini duyurmak.»

«Belki de öyle sıkı olan birileri vardır,» dedim. «Taş gibi bir herif.»

«Daha öylesi anasının karnından doğmadı.»

O gece annemle telefonda konuştum. Bir sonraki pazartesi günü Sunnyside Gardens'da maçım olduğunu, ama gelmesini istemediğimi, çünkü gelirse çok heyecanlanacağımı söyledim. Maç sonrasına kadar da görüşemeyeceğimizi ekledim.

«Ama, gelmek istiyorum,» dedi.

«Bu maça gelme, anne.»

«Orada olmamı istemiyorsun.»

«Hem istiyorum, hem istemiyorum.»

«Yenileceğinden mi korkuyorsun?»

«Tamam artık, anne. İçkili misin sen?»

«Ne yapayım, belki ben de o gece tek başıma çıkarım dışarı.»

Telefonu kapattı. Odamda yatağın ucunda oturup telefona bakakaldım. Sonra numarasını çevirdim. «Özür dilerim,» dedim. «İçmek istiyorsan, senin bileceğin iş.»

«Seni çok özledim,» dedi. «Hepsi bu işte. Burada yapayalnızım ve seni çok özledim.»

«Ben de seni.»

«Beni özlediğini hiç sanmıyorum. Sanırım sen korkuyorsun.»

«Gerçekten seni özlüyorum.»

«Yanına geleyim mi?»

«Anne, maça hazırlanıyorum. Maçtan sonra ben sana gelirim.»

«Gelmene daha dört gün var.»

«Biliyorum ama, söz veriyorum, gelirim.»

«Pekâlâ.»

«Öyleyse, şimdi ikimiz de yatıp uyuyalım.»

«Öyle olsun. İyi geceler. Seviyorum seni.»

Giysilerimi çıkarmadan yatağın üzerinde uzandım. Gözümün önüne bir merdiven geldi. Buharlı, çam ve parfüm kokulu bir karanlığa dalmak için bu merdivenleri çıkıyordum.

Sonra bunu kafamdan silip attım ve gözümün önüne bir ring getirdim. Ringin üstünde yaşam farklıydı. Dövüşmek kolay değildi ama en azından bunun kuralları vardı. Birer dakikalık dinlenme aralarıyla üç dakikalık raundlar...

Tekme atmak, ısırmak, kemer altına vurmak yasaktı. Gong çaldıktan sonra vurmak yoktu. Çevrendeki ipler dünyanı sınırlıyordu, altı metrekarelik alan içinde karşındaki adamla dövüşmek zorundaydın. Bedenini ve kafanı kullanırdın, ama kuralları vardı. Yaşamdan farklı.

Sonra birden ringde biri belirdi. Köşede tribünlerdeki kalabalığın gürültüsüne karşın sessiz ve telaşsız duran biri vardı. Dövüşeceğim adam. Kaslı, ölüm gibi sessiz bir zenci. Tek başına duruyordu, ne yardımcısı, ne meneceri, ne de taraftarı vardı. Başı bir kez kımıldadı, tükürmek için. Beni yenmek için poposunu koymuştu ortaya ve ben korkuyordum. Bir direktle üstüne gittim ama bacaklarım ağırlaşmış, zor hareket ediyordum. Sağımı attığım zaman çoktan uzaklaşmıştı. Öbür köşeden, taş gibi donuk yüzüyle bana bakıyordu. Kolları yeni yağlanmış simsiyah bir makinanın pompaları gibi... yüzünde nefret ve tehditle üzerime geldi. Uykuya daldım.

20

Altın Eldivenlerin ilk maçının birinci boksörü hiç de zenci değil. Kısa boylu, kaslı, uzun kıvırcık saçlı ve göğsü kıllı bir İtalyan. Tüm salonu dolduracak kadar gürültü yapan taraftarı var. Üstümde bornozum, ayağımda Smitty'nin ayak kabıları ve lekeli bir şortla ringin içine girdiğimde kimsenin dikkatini çekmiyorum. Yanıbaşımda Gus, Kirk ve Freddie, iplere yaslanmış duruyorum. Ama rakibim soyunma odasından çıkar çıkmaz salonun arka bölümleri tempo tutmaya başlıyor: **«Car - mine! Car - mine! Car - mine!»** Kıvırcık saçları başının her hareketinde hopluyor, maçı şimdiden kazanmış gibi hayranlarına el sallıyor. Hemen aklıma Graziano ile Zale'in maçı geliyor ve Graziano'nun indirdiği sağ yumruğu düşünüyorum, zincirin ucundaki topuzun çarpması gibi. **«Car - mine! Car - mine! Car - mine!»** Ringin altına geliyorlar, yanındaki adamlar kara gözlükler takmış, şık giyimli, bazılarının elinde pembe yüzükler var. İçlerinden biri bana el işaretleri yapıyor. İzleyicilerin arasında yeni kuaförden çıkmış kadınlar da var. Bu arada ben hâlâ Graziano maçını düşünüyorum. Hızla geriye doğru çekilip onun gücünden kaçıyor ve durdurmak için karnına bir apar-

küt vuruyorum, sonra hemen çekiç gibi sağımı indirip sol kroşeyle kombineyi tamamlıyorum. Bu adamlar Carmine için bağırırlarken ben kafamdaki maç filmlerinde onu nakavt ediyorum.

Carmine sonunda hayranlarının elinden sıyrılıp ringe çıkıyor. Bornoz omuzlarında, ayaklarında yepyeni boks ayakkabıları var. Ben köşemde tabure üstüne oturmuş, içimdeki korkuyu yenmeye çalışıyorum. Freddie arkamda boyun kaslarımı ve sırtımın üst kısmını yumuşatmaya çalışıyor.

Carmine'ı dikkatle süzüyorum. Bornozunu çıkarmış. Omuzları geniş ve güçlü. Mide kasları çamaşır tahtası gibi, kolları ve göğsü sımsıkı duruyor. Isınmak için bir iki çömelip kollarını sallıyor ve kalabalık yine başlıyor: **«Carmine! Car-mine! Car-mine!»** Sağ bacağım sürekli öne doğru seğiriyor. Bir an önce başlamak istiyorum. Ufak tefek bir hakem köşesinde beklerken, sunucu ringin ortasına geliyor. Bacağım sürekli kıpırdıyor. Gus'un yüzü bana dönük, sırtını Carmine'a çevirmiş. Sesi yumuşak ve ölçülü. «Hiçbir şeyi unutma. Telaşsız ol. Önce gör bakalım nasıl hareket ediyor. Sonra kombine atmaya başla.»

Sunucu Carmine'ı tanıtıyor. Gus ağzıma dişliği tıkıştırırken Kirk göz kırpıyor.

«... ve Brooklyn'den, seksen yedi buçuk kiloda, Bobby Fallon!» Eliyle beni gösteriyor. «Fallon!»

Carmine taraftarlarından bir sürü yuh sesi gelirken, geri kalan izleyicilerden dağınık bir alkış topluyorum. Işık parlamasından artık tribünleri görmem olanaksız. Tüm görebildiğim bir duman bulutu.

«Haydi bakalım, iyi dövüş,» diyor Gus.

Hakem kuralları makineli tüfek gibi sıralarken, ringin ortasında Carmine ile yüz yüze duruyoruz. Carmine'ın göz-

lerine bakıp içinden geçenleri okuyorum: Biraz kaygı, biraz çekingenlik. Eldiven tokuşturduktan sonra köşeme gidiyorum. Freddie bornozumu alıp Kirk'e verirken Gus da ringden çıkıyor.

«Car-mine! Car-mine! Car-mine!»

Diz çökmüş, haç çıkarıyor.

Gong çalıyor.

Lokomotif gibi geliyor üstüme, sağ eli geride. Sağını savuruyor. Bir adım yana çekilince beni aşıp iplere kadar gidiyor. Döner dönmez karşısında bitiyorum. Hemen bir kroşe indiriyorum. Gözleri bulanıyor. Kombineye geçiyorum: Gövdesine bir kroşe, çeneye aparküt, yüzüne bir sağ, sonra yine bir kroşe. Çok sert.

Büyük bir gümbürtüyle yüzüstü seriliyor ringin ortasına. Hakem saymaya başlıyor, sonra kollarını açıp sallıyor.

Bitti.

Hakem yüzüme bakıyor, şaşkınlıktan çenesi sarkmış. Sonra birden ringin içi doluyor. Kirk beni kucaklamış havalandırıyor, sonra bornozumu giydiriyor. Carmine'ın başında bir doktor yüzünü çevirip ağzındaki dişliği almaya çalışırken, yardımcıları da yüzüne su serpiyorlar. Tribünler yatıştığı sırada Carmine'in taraftarları ringin çevresinde birikiyorlar. İçlerinden en gür seslisi, kalın boyunlu bir genç, bana bağırıyor. «Serserinin tekisin sen, Fallon! Şanslı gününde olan bir it. Sokakta Carmine'ın kıçını bile silemezsin sen!»

«Sen kendi kıçına bak hıyar!» diye bağırıyorum.

«Gel ulan buraya İrlanda piçi! Gel buraya da suratını dağıtayım!»

«Kes artık, ha?» Gus kulağıma fısıldıyor. «Haydi şimdi o çocuğun yanına git.»

«Bana ne o heriften?»

«Fena hırpalandı.»

«Ben de hırpalamak için çalışıyordum, Gus!»

«O zaman numara yap sen de,» diyor Gus. «İlgilenirmiş gibi görün hiç olmazsa.»

Bunun üzerine ben de oraya gidip eğiliyorum. Carmine gözlerini açmış. Yardımcıları ayağa kaldırmaya uğraşıyorlar.

Doktor, «Önemli bir şey yok,» diyor. «Ama yine de hastaneye gelsin. Beyin kanaması filan olabilir.»

Carmine şimdi ayakta, yardımcılarına dayanıyor. İri gövdesi sanki hiç kemik yokmuş gibi. Gözlerinde korkuyla bana bakıyor.

«Vay anasına be,» diyor hırıltılı bir sesle. «Vay anasına.»

Yardımcılarından biri bornozunu omzuna atarken ben de beline doluyorum kolumu. Sonra onun kolunu havaya kaldırıyorum. Daha önce sinemada ya da televizyonda gördüğüm ucuz bir numara bu ama çok işe yarıyor. Kalabalık alkışlamaya başlıyor. Görmek istedikleri böyle bir şey işte, sportmenlik yaptığımı sanıyorlar. Bir dakika önce Carmine'ın kıçını bile silemeyecek İrlandalı bir serseriydim. Şimdi de alkışlıyorlar.

«İyi dövüşüyorsun evlat,» diyor Carmine'ın yardımcılarından biri. «Bayağı iyisin.»

«Sağol,» diyorum. Sonra yalandan, «Carmine da öyle,» diye ekliyorum.

***

Duştan çıktığımda, sadece Kirk'ün yüzü gülüyordu. Freddie hiç konuşmadan malzeme torbasını dolduruyor,

Gus da bir masada oturuyordu. Salonda iki orta sikletin maçı vardı. Diğer boksörlerin çoğu evlerine gitmişlerdi.

Kirk kollarını sardı bana. «Yirmi yedi saniye be! Resmi kayıt.»

«O kadar sürmüş mü yani?» dedim.

«Deli misin be, herifi geberttin sandım.»

«Orospu çocuğu. Bağıran herifleri gördün mü? Hayvan bu herifler be!»

Gus yavaşça masadan kalktı. «Hepsi bu denli kolay olmayacak.» dedi yavaşça.

Ona bakıp giyinmeme devam ettim. «Olmayabilir.»

«Çok ağırlık çalışması yapmış. Öyle kaslarla ancak buzdolabı hamallığı yapılır, boks değil.»

«Ama maç yapmak için gelmişti oraya değil mi, Gus? Ben de dövüştüm o herifle, değil mi?»

«Evet. Dövüştün.»

«Öyleyse, neden bu kadar mutsuz görünüyorsun?»

«Mutsuz değilim.»

Kirk yüksek sesle gülerek gerginliği yumuşatmak istedi ve ceketimi uzattı. Salonda bir gürültü koptu. Kirk'le ben hemen o yana doğru döndük ama Gus ve Freddie aldırmadı bile. Kirk bana yassı bir kasket uzattı.

Gus, «Altın Eldiven turnuvasında ilk maçlar, hep bu tip adamlarla doludur,» dedi. «Genellikle iyi yapılı olup, mahallenin kabadayısıdırlar. Okulda filan önlerine çıkanı dövebilirler ama, doğru dürüst dövüşemezler.»

«Ya ben nasıldım?»

«Fena değildin. Karşındaki herifin de yürüyen bir kum torbası olduğunu unutmamak gerek.»

«Ya sen ne diyorsun, Freddie?» dedim.

«Sağ elin. Kombine atarken, sağ elin biraz fazla yüksekten gitti.»

Gus başını çevirip güldü.

«Haydi gidip bir şeyler yiyelim,» dedi Kirk.

Salonun içinden geçip dışarı çıktık. Ringde iki biçimsiz ağır siklet kapışmıştı. Carmine taraftarlarından pek kimse kalmamıştı. Sıralardan birinden parlak yüzlü bir siyah uzanıp seslendi bana. «Hey! Fallon! İyi dövüşüyorsun, delikanlı.»

«Sağol.»

«İyi şanslar aslanım.»

Dışarı çıkıncaya dek aynı sözler yinelendi. Bir teşrifatçı, kalın gözlükleri olan bir beyaz, salonun özel polislerinden biri, hepsi kutluyordu beni, uzanıp elimi sıkıyorlar, sırtımı sıvazlıyorlardı. Hoşuma gitmişti. Beni tanıyorlardı. Üç saat önce ekmek kamyonunu süren adamdan ayırt edemezlerdi. Şimdiyse bana şans diliyorlardı. Beni tanıyorlardı. Yirmi yedi dehşet dolu saniye sonra onlarla ilk tanışmamı yapmıştım.

Gus, «El sıkışırken çok dikkat et,» dedi. «Bu heriflerden bazıları el sıkışırken kemik çatırdatmaktan zevk alırlar. Kendilerinin de güçlü olduğunu gösterip saygın görünmek için ya da başka nedenlerden. Dikkat et yoksa ellerin mahvolabilir. Ellerin...»

«...silahlarındır. Biliyorum, Gus. Bunu daha kodesdeyken öğrenmiştim.»

Otomobile binip Queens Bulvarında bir İtalyan lokantasına gittik. Duvarda yağlıboya bir Napoli görüntüsü vardı. Masalarda beyaz örtüler, şamdanlar, ve müzik dolabında Frank Sinatra'nın bir parçası dekoru tamamlıyordu. Masamıza oturup yemeğimizi ısmarladıktan sonra ben helaya git-

mek için kalktım. Dönüşte anneme bir telefon edeyim dedim. Açan olmadı.

Masaya döndüğümde Gus, «Senin neyin var?» diye sordu.

«Hiç,» dedim. «Anneme maçtan sonra ararım diye söz vermiştim de. Şimdi aradım, evde yoktu.»

«Spor Sarayını arayıp seni çıkaramamıştır, sonra da maçını öğrenmek için dışarı gazete almaya çıkmıştır.»

«Herhalde öyle olmuştur,» dedim. «Sonra yine ararım.»

Kirk, «O herifi yanından uçuruşun çok hoşuma gitti.» dedi. «Tıpkı bir boğa güreşçisi gibi.»

Freddie, «Bu halterciler hep böyledir, tren gibi dövüşürler,» dedi.

«Bu tren bu gece raydan çıkmış gibi oldu.»

Garson epey sonra yemeklerimizi getirinceye dek maçtan konuştuk. Yerken hemen hiç kimse bir şey söylemedi. Ben bonfilemi bitirdikten sonra bir kahve ve üzeri dondurmalı elma pastası ısmarladım.

Gus, «Cuma gecesi yine maçın var,» dedi.

«Güzel.»

«Yarın koşmasan da olur, ama salona gel.»

«Nasıl istersen.»

Kate herhalde yerinde duramadı, bir kadeh bir şey atmak için dışarı çıktı, diye düşündüm. Yakın çevrede bir barda, onu bar tezgâhına dayanmış olarak gözümün önüne getirdim. Kafayı bulmuş, kendi kendine acımakla meşgul, sonra yanına bir adam gelip ona bir içki ısmarlıyor, ve birlikte gülüşmeye başlıyorlar. Sonra birkaç kadeh daha içtikten sonra evine gidiyorlar. Topuklu papuçlarının o Noel günü, döşemenin üstünde çıkardığı sesi anımsadım. Kar yağıyor-

du... Sonra bu düşünceleri kafamdan attım. Gus hesabı ödedi, hep birlikte gecenin soğuğuna çıktık.

Otomobilin kapısını açarken Gus sordu. «Bir daha aramak istiyor musun?»

«Yok, artık çoktan yatmıştır.»

«İstersen seni götüreyim oraya. Buradan fazla uzak değil. Sadece Brooklyn - Queens otoyoluna çıkmam gerekir.»

«Sağol, Gus. Otele dönsem daha iyi olur.»

Freddie Elli Dokuzuncu Sokakta indi. Sonra köprüyü geçtik. Işıklar içinde kent çok güzel görünüyordu. İkinci Cadde boyunca inerken, Gus durup bir gazete almak istedi. Kirk koltuktan uzanıp kollarını ön koltuğa sarkıttı. «Hayrola yahu, neden böyle neşesizsin?» dedi bana.

«Bilmem.»

«O herifi çok güzel dövdün.»

«Pek büyük bir maç olmadı doğrusu.»

«Bu senin suçun değil ki. Sen vurdun. O devrildi.»

Gus iki tane **Daily News,** iki tane de **Times** almıştı. Gazeteciye bir dolar verip paranın üstünü dikkatle saydı.

«Cuma günü başka bir herifi tepeleyeceksin,» dedi Kirk.

«Umarım o da bunun gibi kof değildir.»

Gus ağır ağır bize yaklaşırken **Daily** News'un arka sayfasına bakıyordu. Şoför yerine geçmek için otomobilin önünden dolaştı. Her birimize birer gazete verdi. Hemen arka sayfaya baktım ve artık yaşamımın değişmiş olduğunu iyice anladım.

***

Resime uzun süre bakıp iliklerine kadar sindirdin. Carmine'ı yerle bir ederken salonda olmayan binlerce, belki de milyonlarca insanın o resme baktıklarını görür gibi oldun. Gazetenin üst bölümünde boylu boyunca bir başlık vardı: ALTIN ELDİVEN İLK TUR MAÇINDA BİR YILDIZ DOĞDU: FALLON. Başlık altındaki yazı seni, 'İrlandalı Bobby,' 'korkunç yumruk,' 'çabuk, hareketli' olarak nitelendiriyor, rakibini rekor sayılabilecek bir sürede, yirmi yedi saniyede devirdiğini anlatıyordu. Ama yazılanlar resim kadar önemli değildi. Arka sayfanın tümünü kaplayan fotoğraf Carmine'ı yüzü yerde, poposu havada yakalamıştı. Hakem şaşkın, sense köşene giderken saçın bile bozulmamış, en küçük bir yorgunluk belirtisi olmadan, gözlerinde büyük bir vahşetle yerdeki adama bakıyordun.

Gus bunun kötü bir maçtan alınmış iyi bir resim olduğunu söylerken, Kirk kendi kendine, «Vay anasına, Vay anasına, Vay anasına,» diye mırıldanıp duruyordu. Cortelyou Oteline vardığınızda Gus, Kirk'ü otomobilde bırakıp seninle otelin lobisine kadar geldi. Gece resepsiyon nöbetçisi Howard elinde gazete seni bekliyordu. Görür görmez imzanı istedi ve hemen üstüne tarih attı. Gus ertesi gün salonda görüşeceğinizi söyledi fakat yüzünden, bir şeyler daha demek istediği belli oluyordu. Sordun ne olduğunu:

«Nedir Gus?»

«Hiç.»

«Haydi canım, kafana takılan bir şey var senin.»

«Galiba var ya.»

«Söylesene.»

«Tüm bu olanlar başını döndürmesin. Korktuğum şey bu.»

«Merak etme.»

«Çünkü yenildiğin anda bugün sana harikasın diyenler telefonlarına bile karşılık vermezler.»

Güldün. «Kim dedi yenileceğim diye?»

«Yaşamı boyunca herkes yenilgiyi tadar, er ya da geç. Oyunun bir kuralı da bu işte. Alın yazısı gibi bir şey. Kimse kusursuz değildir. Oyunun kuralı bu.»

Beklediğiniz sırada asansör geldi. Parmağıyla omzunu dürterek güldü.

«Fena değildin,» dedi.

«Sağol.»

«Yenilmek de seni fazla korkutmasın. Hem kimbilir? Belki de hiç tatmayabilirsin.»

Elinde resepsiyondan aldığın mesajlarla asansöre binerken hakkın olan bir şeyin senden çalındığını düşünüyordun. Gus'ın kaçıklık derecesine varan dobralığıyla düşündüklerini söylemesi seni altüst etmişti. Ne istiyordu be, bu herif senden? Gidip orada dövüşmüş, üstelik kazanmıştın. Daha ne yapabilirdin ki? Eğer yenilseydin hoşuna mı gidecekti? Ringde dayak yemene karşın dövüşe devam edip yenilseydin daha mı mutlu olacaktı?

Odana girip kapıyı kilitledin ve mesajlarına bir göz gezdirdin. Bir tanesi Munoz'dandı. Açık ve öz: Tebrikler. Diğeri Kate Fallon'dandı. Bir telefon numarası ve lütfen araman ricası. Ev telefonu değildi verdiği numara. Telefonda Howard'ı bulup seni arayan olursa bağlamamasını istedin. Yorgundun ve yatmak istiyordun. «Merak etme, şampiyon,» dedi.

Annen başka bir yerlerde olmalıydı. Barlardan birinde. Ve yanında biri. Bu kesindi. Tek başına uzun süre oturacaklardan değildi. Öyle bir şey yapamazdı. Yanında mutlaka birisi olacak, onunla şakalaşıp kadeh tokuşturacaktı. Birisi

onu eğlendirmeliydi. İşte onun için, yanında yine biri olmalıydı, her neredeyse, onunla içki içiyor, çene çalıyor orasını burasını mıncıklatıyordu.

Cehenneme kadar yolu var.

Gazetedeki resmim salonun kapısına seloteyple yapıştırılmış. Beni gördüğünde gülümseyen Munoz'a bir gece önceki kutlama mesajı için teşekkür ediyorum. Barker sırtımı sıvazlıyor, Valdes uzaktan elini sallıyor.

Purolu adamlar yine gelmiş, dik dik bana bakıyorlar ama Gus'ın varlığı sanki onlara engel oluyormuş gibi yanıma yaklaşamıyorlar. Munoz'un sevgilisi yine kız arkadaşıyla birlikte gelmiş oturuyor. Ben ringe çıktığımda dirsekleriyle birbirlerini dürtüyorlar. Valdes ile boks yapıyorum. Altı haftadan beri onunla vuruşan ben değilmişim gibi son derece dikkatli dövüştüğünü farkediyorum. Sanki gazetelerin sözünü ettiği öldüren boksör var karşısında.

Bu arada Kirk, şampiyonun yardımcı antrenörü havalarında kasılıp duruyor. Ama Gus bana karşı katı, hiçbir hatamı gözünden kaçırmıyor. Valdes ile üç raund yaptıktan sonra karşıma Munoz'u çıkarıyor. Salona geldiğim günden bu yana ilk kez onunla karşılaşıyorum. O da bu fırsatı epeydir bekliyormuş gibi. Nesi varsa döküyor ortaya. Benden daha iri ve uzun kollu, tam bir ağır siklet olmuş. Eskiye oranla daha çabuk ve dikkatli dövüşüyor. Kroşeyle yakalayamıyorum, kombine atmaya kalktığımdaysa hemen sıyrılıp uzaklaşıyor. Doğru dürüst vuramıyorum bile. Üç raund sona erdiğinde, ayaklarıma ağır su torbaları bağlanmış gibi hissediyorum. Bir an önce oradan ayrılıp uyumak tüm iste-

ğim ama Gus bir işaret çakıp daha işimin bitmediğini belirtiyor. Eliyle Shotgun Taylor adında bir adamı çağırıyor.

«Üç raund daha mı?» diye soruyorum.

Gus, «Hayrola şampiyon?» diyor alaylı bir sesle. «Çok mu geldi?»

Shotgun Taylor boks çevrelerinde joker rakip olarak nitelenen bir boksör. Altmışa yakın profesyonel maç yapıp yarısında yenilmiş. Siyah, kalın kaslı, yassı bir yüzü ve kazınmış kafası var. Pek konuşkan değil, haftada üç gün gelip çalışır. Bu nedenle onu daha önceden görmüş olmama karşın, ne boksör olarak, ne de insan olarak tanıyor değilim. Meneceri yok. Gus ondan para da almıyor. Arada sırada Boston'dan, Pennsylvania'dan ya da Ohio'dan biri çağırır, Shotgun da toplanıp oraya gider, ertesi gün gazetelerde onun birkaç raund içinde nakavt olduğunu okuruz, sonra yine sessizce salona gelip çalışır. İyi bir gösteri boksörü olduğunu, birkaç dolar için bir sürü şey yapabileceğini söylüyorlar. Bir zamanlar iyi boksörmüş, çok eskiden. Ama kimse kesin bir şey bilmiyor.

Bugün ringe çıkıp bana başıyla bir selam çakıyor ve Gus'ın vereceği talimatı bekliyor. Gus sadece bir göz kırpıyor. Gong çalar çalmaz Shotgun hemen karşımda bitiyor.

Bugüne dek görmediğim stillerde yumruk atıyor ve çoğu da savunmamı yarıp hedefini buluyor. Öyle pek sert yumruk değil ama sayısı çok olunca bayağı etkiliyor. Daha kötüsü, korunamadığım için kendimi salak gibi hissediyorum. Yaklaşmaya çalışıyorum ama hiç yememem gereken bir yumruk alıyorum ve bacaklarım artık beni taşıyacak gibi değil. Raundun sonuna doğru iyice tükeniyorum. Kirk sırt kaslarımı ovalarken Shotgun ringin içinde dolaşıyor. Üstteki iplere yaslandığım sırada tüm salondakilerin beni

gözlediğini sanıyorum: Freddie, Muñoz, iki puro'lu, iki kız, Valdes, Smitty, Barker, hepsi.

Gus, «İstersen bugünlük keselim, hah?» diyor soğukça.

«Haydi, işine bak,» diye tıslıyorum.

Bunun üzerine bir raund daha dövüştürüyor bizi. Salonda birbiri ardına altı raunddan fazla boks yapmamıştım. Şimdi yaptığım sekizinci raund oluyor. Gong çalar çalmaz Shotgun'ı öldürmek için atılıyorum. Sert bir sağla kalbine vuruyorum. Duraklayınca birbiri ardına yumruklarım geliyor. İçimdeki çığlıklar yükselmiş, kroşe, aparküt, durmadan indiriyorum. Tutunmaya kalkıyor ama onu geri itip yine vuruyorum. Çok uzaklardan gibi gelen bir ses, «Zaman doldu!» diyor ama, çok uzun bir koridorun sonundan gelen bu sesi duymuyorum bile, duymak istemiyorum. Bu pezevengi öldürmek istiyorum sadece. Doğramak. Dümdüz etmek. Sonunda öyle bir sağ vuruyorum ki, kendi omzum bile acıyor. Yere düşmesine karşın hâlâ tepesinde bekliyorum. Derken arkamdan beni sarmalayıp çekiyorlar, bir yandan, «Tamam!», «Zaman doldu!» gibi üst üste yinelenen sözler.

Gus yüzüme tokat atıp beni durdurmaya çalışırken, «Allah belanı versin!» diyor.

«Allah senin belanı versin, Gus,» diyorum, sesim boğuk.

«Sakin ol aslanım,» diyor Kirk, ağzımdan dişliği çıkarırken.

Çevreme bakındığımda tüm salon sanki ağır çekim gösterilen bir film gibi. Öfkemin giderek yatıştığını hissediyorum. Shotgun ayağa kalkmış dolaşıyor. Freddie elinde bir havluyla onun kanayan dudağını siliyor. Biraz kendimden utanır gibi oluyorum.

Hıncımı Gus'tan çıkarmak için, «Sen zorladın beni, Gus,» diyorum. «Allah belanı versin! Aklın sıra bana ders mi veriyordun?»

Gus, «Evet,» diyor. Sonra yavaş yavaş yüzündeki katılık siliniyor, sanki bir maske değiştiriyormuş gibi.

Freddie, «Yorulunca sinirlerin çok kolay bozuluyor,» diyor bana.

«Öyle,» diyor Gus da. Sonra gözlerime bakıyor. «Freddie haklı. Benim suçum. O denli uzun boks yaptırmamalıydım sana. Daha çok toysun.» Bir saniye için gülümser gibi oluyor ama sonra yeniden o maske beliriyor yüzünde. «Ayrıca çok da kalın kafalısın.»

Hep birlikte ringden iniyoruz. Shotgun'ın yanına gidip kolumu omzuna atmak istiyorum ama silkinerek çekiliyor.

«Çok üzgünüm, dostum,» diyorum. «Birden kendimi kaybettim.»

«İçine tüküreyim senin, beyaz oğlan,» deyip yanımdan uzaklaşıyor.

Ben de senin. Ben de hepinizin içine tüküreyim.

21

Üç gün sonra şamatacı bir Porto Rikoluyu iki raundda yere indirdim. Bir hafta sonra yine Sunny Gardens salonunda, ringde dans eden bir siyah boksörü açık farklı sayıyla yendim. Adamı birinci ve üçüncü raundlarda yere düşürdüm ama ikisinde de kalktı. Gazeteler raundların her dakikasında benim üstün olduğumu yazıyorlardı. Spor sayfalarında adım artık 'İrlandalı Bobby' olmuştu.

Şamatacı Porto Rikoluyla maçımda İrlandalı izleyiciler salonu doldurmuştu. Carmine'ın gazetede yeri öpen resmini gördükten sonra acaba aynı şeyi bir kez daha yapabilir mi, diye görmek için düzinelerle gelip benim için bağırmışlardı. Hepsi iriyarı, sert görünüşlü adamlar; pembe yüzleri, biracılara özgü göbekleri vardı. Ringe çıkarken bana, «Ye onu Bobby. Yumruğunla oy bu herifi!» diye bağırmışlardı. Ben de onlara el sallayıp dövüşe başlamıştım.

Çeyrek final maçları yine Sunnyside salonunda yapıldı. İlgi öylesine fazlaydı ki, turnuvayı örgütleyenler o gece binden fazla müşteriyi kapıdan geri çevirmişlerdi. Söylediklerine göre böyle kalabalık ilk kez oluyormuş. İrlandalılar

büyük bir kinle boks salonlarına dönmüşler deniyordu. Maç sıram geldiğinde ringin çevresinde toplananlar İrlanda bayrakları sallıyorlar, ceketlerinin, paltolarının üstünde yonca rozetleri takmışlar, kasalarla bira içip iri purolar tüttürüyorlardı. Sanki her şeyi yapabilecekleri dev bir partiye gelmişlerdi. Kötü şeyler bile yapabilecekleri bir yer. Amatör boks maçlarını izlemekle görevli ikinci sınıf spor yazarları, gördükleri karşısında afallamışlardı. Sözüm ona amatörlerin maçıydı. Karşılık almadan dövüşüyorduk: Belki biraz ün, belki biraz deneyim için olabilir ama para karşılığı değildi. Buna karşın, Sunnyside Gardens salonuna profesyonellerden daha çok müşteri çekiyorduk. Kirk, bazı muhabirlerin gazetelerini arayarak durumu bildirdiklerini, bürolarındansa iyi haber almaları ve dosya tutmaları için emir aldıklarını duymuş. Altın Eldiven Turnuvası, **Daily News** gazetesince düzenleniyordu.

Ringe çıktığım zaman, İrlandalıların çevremde olduklarını belliydi. Ayağa kalkmışlar, şarkı söylüyorlar, heyecanlı, neşeli ve bira sarhoşu sesleriyle bağırıyorlardı. Şöyle bir çevreme bakıp sırıttım. Gus olup bitenlerden hoşnut değildi. Köşemde bana, «Sen amatörsün. Taraftarın olması önemli değil,» dedi. Freddie de başıyla onu onayladı. Ama Kirk onlara el sallayıp bol bol sırıttı, İrlandalılar onun için de sevgi gösterisi yaptılar.

Keyiften ölüyordum.

Ama o gece, çeyrek finallerin ilk raundu sırasında, bu keyfim biraz gölgelenmeye başladı.

Karşımda Jimmy Lyons adında, Harlemin Salem Yarımay Kulübünden gelen sıkı bir zenci çocuk vardı. Gus bu kulübün yıllardır New York'un en iyi boks kulübü olduğunu söylerdi. Eğer bir boksörleri Altın Eldiven Turnuvasına giri-

yorsa, çok iyi hazırlanmış olması gerekirdi. Jimmy Lyons'un da iyi hazırlanmış olduğu beliydi. Ne Muhammed Ali'yi, ne de Joe Frazier'i taklit etmeye çalışıyor, kendine özgü stiliyle beni öldürmek için uğraşıyordu. Dümdüz üstüme gelirken, omuzlarıyla şaşırtma yapıyor, mekanik hareketlerle direktler atıp çevremde dolaşıyordu. İsabetli bir yumruk atmam zorlaşmıştı. Sürekli hareket ettiğinden güçlü bir yumruk atma olanağı bulamıyordum. Bir direkt atıp kombine için durum yaratmak istedim ama vuruşumdan kolayca sıyrılmıştı. Hiç de korkmuşa benzemiyordu.

Raundun yarısına doğru İrlandalılar bağırmaya başladılar: «Fal - lon! Fal - lon! Fal - lon!» Hemen aklıma Carmine ve dostlarının ona bağırması geldi. O gece bütün o bağırmalar Carmine'ın hiç işine yaramamıştı. Şarkıların geldiği yana doğru döndüm.

Ve yumruğu yedim.

Kalabalıktan dev bir iç çekmesi yükselirken, sendeleyerek geri çekildim. İplere yaslanıp artık sesleri çıkamayan İrlandalılara doğru bir şeyim yok anlamında başımı salladım. Tam o sırada bir yumruk daha yedim. Ellerimi kaldırıp yüzümü kaparken Lyons birbiri ardına yumruk yağdırıyordu. Düşmedim. Düşer gibi de olmadım. Ama karşılık da veremedim.

Gong çaldı ve köşeme yürüdüm. Gus yüzüme bakıyordu.

«Bak şimdi iyi dinle beni,» dedi sakin ve ölçülü bir sesle. «Şu andan başlayarak, karşındaki adam dışında kimseyi görmeyeceksin. Hiç kimseyi. Tamam mı? Telaşa kapılma, önemli değil, ellerini yukarda tutarak direktlerle oyala onu. Sol elini kargı gibi kullan. O zaman yaklaşamaz. Sağ elini sakla. Hiç gösterme. Gözü hep solunda olsun. Sol elinle

sürekli rahatsız et. Tehlikesiz görürsen sol kroşe bile atabilirsin. Ama raund sonuna yaklaşmadan sağını gösterme. Ben sana 'Kırk saniye var!' diye bağırırım. Bunu duyunca tepelersin herifi.»

Öğütlerini uygulamak için ikinci raunda başladım. Birinci raund boyunca sol elimi yalnız onun gardını dürtmek için, tokat atar gibi, hiç korkutmadan kullanmıştım. Şimdi artık vuruyordum. Ayağımı uzatıyor, aradaki uzaklığı kısaltarak gardının arasından sokuyordum solumu. İlk birkaç direkt Lyons'un kaşını buldu, bunun üzerine biraz daha indirip vurmaya başladım. Telaşsız ve düzenli dövüşüyordum. Lyons atak yapınca bir direkt daha atıp yana çekildim. Artık gözlerim Lyons'un üzerinde, geri geri giderek dövüşü sürdürüyordum. Şarkılar kesilmişti. Bunun yerini ritmik el çırpmalarıyla sıkılma belirtisi homurtılar duyuluyordu. Doru dürüst bir kapışma istiyordu herkes. Gus, «Kırk saniye,» diye bağırdı ama durumum bir şey yapmak için uygun değildi. Sağ elimi istediğim gibi kullanamayacağım için, hiç harcamadım. Gong çaldı. Sağdan soldan yuh sesleri geliyordu.

Gus, «Şimdi daha iyi oldu bak.»

«Sağımı kullanmadım,» dedim. «Açık yoktu hiç.»

«İyi ettin. İyi oldu. Açık buldun mu indirirsin.»

Kuşkulu gözlerle bakan Kirk tek kelime konuşmadı.

Üçüncü ve son raunda Lyons ateş gibi girdi. Birinci raundu kazanmış, ikincisiniyse yitirmişti. Dolayısıyla her şey üçüncü raunda kalmıştı. Maçı kazanmak için salt enerjisiyle beni ezmeye çalışıyordu. Attığı bir kroşeyi savuşturdum ama arkasından çıkardığı sağ kafamda patladı. Biraz sersemledim ama etkilendiğim belli olmadı. Hemen pozisyon değiştirip bir direkt attım. Kalabalık yeniden gösteriye

başlamıştı. Artık onların gözünde sadece yumruk atan bir adam değil, düşünebilen, yerine göre hareket eden biriydim. Lyons'u bozmak, hata yaptırabilmek için direktlerle üstüne üstüne gittim.

Lyons bir kroşe daha çıkarınca, beklediğim an gelmişti.

Durdum, eğildim ve sağımı vurdum. Kusursuz bir sağ. Örnek bir vuruş. Kısa, sert ve tam çeneye.

Lyons sırtüstü devrilip yuvarlandı.

Tarafsız köşeye gidip hakemin saymasını izledim. İrlandalılar sevinç içinde birbirlerini kucaklıyor, göğüsleri yırtılırcasına bağırıyorlardı. Sonra birden Lyons ayağa kalktı.

Olamaz! Yumruğu yemiş, hem de dört dörtlük bir yumruk yemiş, üstelik çenesine yiyip sırtüstü devrilmişti bu adam, şimdiyse ayakta. Hakem el işaretiyle maçın devam ettiğini bildirdi. Salonda çıt yoktu.

Hemen üstüme saldırdı ve mideme alttan sıkı bir yumruk çıkardı. Hemen arkasından yüzüme bir aparküt vurarak beni geriletti. Gözlerim sulanmış, kulaklarım çınlarken kafatasım yarılıyor gibi olmuştu.

Sonra duşun altındaydım, Kirk gözlerini dikmiş beni izliyor, Gus ve Freddie soyunma odasında gölge gibi sessiz, bir şeyler yapıyorlardı.

Kirk, «İyi misin?» dedi.

«Evet. İyiyim, bir şeyim yok.»

Kalabalığın çıkardığı gürültüyü anımsadım, sonra Lyons kalkmıştı... sessizlik. Sonra da yediğim yumruklar.»

«Allah kahretsin, Kirk. Ne yaptım ben be...»

«Ne yapmışsın ki?»

«Ayağa kalkabileceğini hiç sanmıyordum. Keriz gibi açık verdim. Ne yaptım ben...»

Kirk'ün ağzı yayılarak gülme biçimini aldı. «Yavrum, sen ne için üzülüyorsun be? Herifi bir gebertmediğin kaldı.»

«Ne dedin?»

«Hey, Gus! Buraya gel Gus. Bu zavallı çocuk yenildiğini sanıyor!»

Duşu kapatıp dışarı çıktım. Gus elinde bir havluyla yanıma geldi.

«Maçı kazandın, Bobby.»

«Deme yahu...»

«Üstelik çok da iyiydin.» Elini omzuma koydu. «Bayağı iyiydin.»

«Kazandım ha?»

«Kazandın ya.»

Duyduklarıma inanamıyordum. «Fakat, ne sıkı herifmiş be.»

«Evet, çok sıkıydı.»

«Felaket sıkıydı be.»

«Çok iyi boksör,» dedi Freddie.

«Taş gibi,» dedim. «Taş gibi bir herif. Nakavt mı ettim?»

«Evet, nakavt ettin.»

«Nasıl?»

«Sağınla. Tam sokuluyordu, indirdin.»

Freddie, «Tam çenesinin üstüne,» dedi.

«Şu işe bak.»

Freddie, «Bayağı iyi bir yumruktu.»

«Kalkabileceği hiç aklıma gelmemişti,» dedim.

Gus, «Benim de,» dedi. «İlerde çok yaman bir boksör olacak.»

«Daha şimdiden çok iyi bir boksör,» dedim.

Kirk, «Ama sen onu nakavt ettin,» dedi. Duştan çıktığımdan beri ilk kez konuşuyordu. «Demek ki sen de yaman bir boksörsün.»

«Acaba buralarda mıdır hâlâ?»

Gus, «Evine götürdüler,» dedi.

Freddie, «Artık biz de gitsek iyi olacak,» diye söylendi.

Gus, «Haklısın,» dedi. «Haydi, biz de gidelim.»

22

Soyunma odasından çıkınca kendini koridoru dolduran insan selinin içinde buldun: Bir sürü el sana uzanmaya çalışıyordu, tombul eller, nasırlı eller, Irlandalıların, İtalyanların elleri ve tanımadığın başkaları. Bir tanesi yakana bir yonca rozeti iğneledi, bir diğeri elindeki program broşürünü yüzüne dayamış, eline bir kalem tutuşturuyordu. Alıp resminin altına imzaladın. Bir tanesi duvardaki posteri yırtıp imzalaman için verdi. Gus endişeyle gözleri büyümüş, önünüzü açmaya çabalıyor, Kirk, «Sakin olun, sakin olun dostlar,» diyerek seni korumaya uğraşıyordu. Freddie'nin başı kalabalığın arasında gözden kaybolmuştu. Derken bir armonika sesi ve bunu izleyen bir şarkı yükseldi. Cam kapıya baktığında dışarda kar yağdığını farkettin. Şarkı söyleyenlerin sesleri giderek yükselmiş, meydan okuyan bir nitelik kazanmıştı. Polislere, Gus'a, hatta sana bile meydan okuyan bir şarkı, dövüş şarkısı, bir askerin şarkısı. Ve sen tüm bu İrlandalılık içinde sıkışıp kalmıştın. O güne dek kendini hiç de İrlandalı hissetmemiş olan sen. Daha askerlik bile yapmamış, ama hapishaneden diploma almış olan sen.

Sen, Bobby Fallon, ellerini iyi kullanan sen.

Bu gece hepsine göstermiştin ki, yüreğin de vardı.

Seni omuzlara almışlar, kapıya doğru gidiyorlardı. Bir an tavana değecek gibi olmuştun. Gus herkese bağırıyor, kapıya yaklaştıkça kafanı kirişe çarpacaklar diye korkuyordun. Ama seni taşıyanlar artık azgın bir nehir gibi her türlü engeli aşıp ilerliyorlardı. Şarkıysa tüm coşkusuyla sürüyordu: «Bizler, İrlanda için, dövüşüp ölmüş askerleriz! Denizin ötesinde! Bir ülkeden gelmişiz!»

Sonra dışarı çıkıp fırtınanın içine daldınız. Üşümüyordun. Yağan kar, güçlü rüzgârın etkisiyle yere bile düşmüyordu, ama sen rüzgârı farkedecek durumda değildin. Sağa dönüp oradaki bara doğru yöneldiler. Geri dönüp bir baktığında yüzlerce adam gördün. Bir düzineye yakın polis otomobili, bir sürü nişan ve sırma takınmış bir polis memuru vardı. Gus bu adamın karşısına geçmiş telaşlı telaşlı bir şeyler söylüyor, kalabalığı ve seni gösteriyordu. Polis memuru sanki onu hiç duymuyormuşcasına gözlerini dikmiş, bu vahşi İrlanda gösterisini izlemekteydi. Yol tıkanmış, geçmek isteyen otomobiller ve kamyonlar kornalarını öttürüyorlar, fakat polis memuru, sanki uzun zamandır dinlememiş olduğu bu şarkıyı, trafiğin de, Gus'ın da canları cehenneme diyerek dinlemeye niyetli görünüyordu.

Birden gördün onu.

Bir otomobile yaslanmıştı. Yakası kürklü, koyu renk süet bir palto giymişti. Kızıl saçlarında tek tük kar tanesi.

Bağırdın. «Anne!»

O da sana el sallayıp kalabalığın içinden geçerek yanına gelmek istedi. Sen yine bağırdın, sesin o büyük koro içinde boğulmuştu. Onu gözünden kaçırmamaya çalışıyordun. Eliyle sana öpücükler gönderip, her iki yumruğunu sana doğru sallıyordu o da. Yüzü zafer ve mutluluk doluy-

du. Buraya gelip, o canavar gibi herifle dövüşürken seni izlemiş olduğunu anladın. Yumruk yediğini görmüştü. Üst üste yediğin yumrukları da. Sonunda onu nakavt edişini de.

Elinle barı göstererek oraya gelmesini işaret ettin.

Bar, O'Leary adında bir İrlandalınındı. Kalabalık içeri girer girmez barmen ve tezgâhın başında pineklemekte olan üç yaşlı adam korkuyla kapıya döndüler. Yaşlılardan biri hemen yanında duran şişeyi kapmış, olası bir tehlikeye karşı savunma durumu almıştı. Senin gözlerinse kapıyı tarıyor, annenin girmesini bekliyordun. Omuzlar üstünde barın en ucuna taşırlarken, tüm sesleri bastıran bir çağırı duyuldu: «Dört yüz bira!»

Sonra içeri girdiğini gördün. Saçları ıslanmış, yüzü mutlu ve parlıyordu. Hemen yanına gelip sana sarıldı ve öptü. Sen de ona sarıldın. Seninle gurur duyduğunu söylerken bir daha sarıldınız. Tüm yaşamında en heyecanlı gecesini geçirdiğini, ne kadar iyi, yürekli ve sıkı olduğunu söyledi, yine sarıldın. Barın öbür ucundaki tünekte oturan bir adam Danny Boy şarkısını söylemeye başladı. Barmene işaret ederek annen için bir iskoç viski istedin. «İrlandalılar İskoç içiyorlar da İskoçlar neden İrlanda içkisi içmezler?» dedin, o da güldü. Elini avuçları arasına alıp sıktı. Islak ve sıcaktı elleri.

Gus ile konuşurken gördüğün polis içeri girdi ve birisi nemen eline bir bira tutuşturdu. Sonra seni görünce, önündeki kalabalığı yarıp yanınıza geldi.

«Merhaba, Fallon. Adım Corrigan.»

El sıkıştınız. Polis bakışlarıyla anneni süzüyordu.

«Müthiş bir maç çıkardığını duydum,» dedi.

Omzunu sallayıp güldün.

«Sana bir şey sorayım,» dedi.

Polisin gözleri yüzünde arandı.

«Yok,» dedin. «Daha önce hiç tutuklamadın beni.»

Ve güldün.

«Yok canım,» dedi. «Sana başka bir şey sormak istiyorum.»

Annen, «Peki, haydi sorun bakalım,» diye araya girdi.

Polis birasından bir yudum aldı. «Jack Fallon adında bir adamla ilişkin var mı?»

Bir anda annenin eli seninkini bıraktı. O anda buz kestiğinden hiç kuşkun yoktu.

«Evet. Babamdı.»

Polis başını yana doğru eğip öylece bakakaldı sana, inanamamış gibi.

«Şu işe bak yahu,» dedi. «Gazetede nereli olduğunu okuduğum zaman belki aranızda bir ilişki vardır, diye düşünmüştüm.»

«Tanır mıydın onu?»

«Jack Fallon'u tanır mıydım? Ne diyorsun sen, Jack Fallon'la birlikte büyüdük biz. Okula birlikte gittik. Brooklyn'de St. Stanislaus kilisesinde mihrap görevlisiydik çocukken. Jack Fallon'u tanımaz mıyım? Hay Allah. Çok severdim Jack Fallon'u.»

Annenin bacağı sinirli sinirli tempo tutuyor, arada senin dizine değiyordu.

Polis, «Kentten ayrıldıktan sonra çok özledim onu,» dedi. «Bugüne dek gördüğüm en sıkı orospu çocuğuydu, Aa, kusura bakmayın hanımefendi.»

Annen, «Önemi yok,» dedi. «Gerçekten çok sıkı bir orospu çocuğuydu.»

Polis, «Siz de mi tanıyordunuz onu?» diye sordu.

Annen, «Onunla evlenmiştim,» dedi.

O anda çıkıp gitmek istemiştin, anneni elinden tuttuğun gibi bu kalabalıktan uzaklaşmak. Ama içinden bir ses oturmanı istiyordu. Baban hakkında yeni birkaç şey öğrenmek.

«Onu en son ne zaman gördün?» diye sordun.

Cebindeki bozuk paraları şıngırdatarak, «Söylemesi zor geliyor ama,» dedi. «En azından yirmi beş yıl olmuş galiba. Inanılır gibi değil. Yani, yirmi beş yıl önce hiçbir şey olmamıştı. Ben askere gidiyordum, bir parti vermiştik, Jack de oradaydı. Bayağı yakışıklı bir herifti doğrusu. Üç kızı birden idare ederdi. Kusura bakmayın hanımefendi, ama bayağı yakışıklı çocuktu doğrusu.»

Annen, «Tüm kızlar da öyle düşünüyordu zaten. Üçünü bir arada idare ederdi,» dedi.

Polis anlatmasını sürdürdü. «Yani, biraz züppeydi demek istiyorum. Giyinmek en büyük tutkusuydu ve iyi giyinirdi doğrusu. Öyle adım adım moda izlemezdi ama giysilerine tapardı. Her neyse, işte o parti gecesi Jakie Morris adında biri daha vardı. Bileğine sıkı tiplerden biri. Jack'ın kızlarından birine kur yapmaya başladı. Tam o sırada masanın üstündeki içki bardağını Jack'ın üstüne devirdi. Jack kızın üstünde fazla durmayacaktı sanırım, ama giysisine içki dökülmesi büyük bir şeydi.»

Adamın yüzüne bakmadığı halde, annen de dikkatle dinliyordu. Onun da daha çok öğrenmek istediği belliydi.

Polis, «Ve Jack işe koyuldu,» dedi. «Allah için, kafası attı mı korkunç bir herif olurdu.»

Sen, «Biliyorum,» diye mırıldandın.

«Neyse, bu herifi yakalayıp vurmaya başladı, adam geri geri giderek kapıdan dışarı kadar sürüklendi, sokağa çık-

tıklarında adam da bir tane vurdu, artık tam bir savaş başlamıştı. Adam fena dövüşmüyordu ama Jack bir başkaydı. Deli gibi bir şey oluyordu. İçinden gelen bambaşka bir şeyle sanki...»

«Hayvan gibi mi?»

«Onu demek istemedim aslında ama, öyle bir şey işte.»

«Çığlık da atar mıydı?»

«Evet, tam dediğin gibi. Ve sonunda Jack bu herifi perişan etti. Öylesine dövdü ki, öldürdüğünü sandık. Komşuların pencerelerden bağrışmaları üzerine iki tane devriye arabası geldi. Oraya vardıklarında Morris yerde yatıyordu ama Jack toz olmuştu.»

Adamın yüzüne bakakaldın, acaba yalan mı söylüyor, acaba palavra mı diye. Ama öyle olduğunu gösterecek hiçbir belirti yoktu. Biliyordu. Jack Fallon'u tanıdığı kadar seni de tanımış oluyordu: Gözünü döndüren öfkeni, öfkeliyken nasıl içinden bir şeyin seni yönettiğini, çığlıklarla. Jack Fallon, yani sen. İçinden Jack Fallon fışkırıyordu, karanlık korkunç bir hapishaneden çıkar gibi, görünmek için, sayılmak, korkulmak ve sevilmek için. İşte orada oturuyordun, Jack Fallon'un karısıyla, Jack Fallon'un dostuyla konuşarak; ve aradaki çatlak biraz daha açılmış oluyordu.

Polis, «Jack'ten hiç haber alıyor musunuz?» diye sordu.

Sen, «Öldü,» dedin.

Polis gözlerini kırpıştırdı. «Öldü mü?»

«Evet.»

«Çok üzüldüm buna. Her neyse, ben artık kalkmalıyım, bakalım bizimkiler ne yapıyor. Tanıştığımıza sevindim. Jack için çok üzgünüm. İyi dostumdu. İyi geceler, Mrs. Fallon.»

Kalabalığı yarıp kapıya doğru yürüdü.

Annen, «Umarım bu polisin anlattıkları keyfini kaçırmamıştır.» dedi.

«Hayır.»

«Bütün o anlattıkları filan...»

«Fark etmez. Şimdiye dek çoktan ölmüştür, nasılsa.»

«Ölmedi. Daha önce söyledim sana, Bobby.»

«Benim için ölü.»

«Hiç hoş değil bu.»

«Biliyorum.»

***

Kiralamış olduğu otomobili otoyolda ağır ağır ben sürüyorum. Sonra Brooklyn'e doğru saptım. Ufuk çizgisi fırtınadan gözükmüyor, doklar bomboş, rüzgâr kamçı gibi.

Yanında oturuyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir elinde sigara. Dumanın çıkması için pencere çok az açık. Bana baktığını hissediyorum ama bir şey söylemiyor, ben de susuyorum. Tüm dikkatimle yola bakıyorum ve otomobil kullanıyorum. İçimde bir korku var, her şey yeni başlıyorken bir kaza olacak ve sonum gelecek diye. Otoyoldan çıkıp yavaş ve dikkatle ara sokaklara giriyorum. Hemen eve bırakmaya niyetim yok. Danslı bir yere gitmek istiyorum onunla. Park Circle çevresinde geniş bir dönüş yaparken karların arasında bir neon parıltı gözüme çarpıyor. Hemen oraya çekiyorum.

Gülüyor. «Caton Inn mi? Yıllardır buraya gelmemiştim.»

Motelin salonunda onu boş bir köşeye oturtup, içkilerimizi almak için bara gidiyorum. Televizyonda bir ses yeni kar fırtınalarının beklendiğini duyuruyor. Ekranda görüntü

olarak yalnız BEŞİNCİ KANAL HABER BÜLTENİ yazısı var, bir de ses.

Karşısına geçip oturuyorum. Paltosunu çıkarmış, içinde ipek gibi bir kazak ve siyah eteklik var. Masa lambasının loş ışığında çok genç görünüyor. Müzik dolabında Tonny Bennet'in 'Senin Yüzünden' şarkısı çalıyor. Müzik sesi tüm odayı doldurmuş. Elinden tutup bomboş dans pistine çekiyorum. Önce biraz gergin dansediyor, fazla yaklaşmadan. Sonra Tonny Bennet'in 'Artık Ağlamayacağım' şarkısı başlayınca bana sokulup yüzünü omuzuma dayıyor ve bu karlı Brooklyn gecesinde, çatlak bir sesle şarkının sözlerini kulağıma fısıldıyor:

Artık ağlamayacağım,
Yanımda yoksun...
Gittin gideli nice gözyaşı döktüm,
Ama kırık kalpleri gözyaşları onarmıyor.
Artık ağlamıyorum...

Saçı parfüm ve sabun kokuyor. Yanağını öpüyorum. Yirmi yaşındaymış gibi, benimle karartılmış dans pistinde dans ediyor.

Veda ediyorum.
Bir daha
Ağlamayacağım.

Şarkıyı bitirdikten sonra başını çekip yüzüme bakıyor. Ağlamış.

«Haydi canım, bırak gözyaşlarını şimdi,» diyorum.

«Elimde değil,» diyor. «Bu yer, bu müzik...»

«Gitmek istiyor musun?»

«Hayır. Daha değil.»

Masamıza dönüyoruz, bu kez yanına oturmuş elini tutuyorum. Daha önce onun yaptığı gibi

«Buraya onunla mı gelmiştiniz?» diye soruyorum.

«Onunla burada tanışmıştık.»

Diyecek birşeyim kalmıyor. Bu gecenin bana yaptığı oyun. Önce maç salonu, sonra Queens'deki o bar. Sonra da onunla birlikte beni buraya sürüklüyor, daha önce Jack ile geldikleri bir yere. Ben ne yapayım?

«O otuzunda, bense on altı yaşımdaydım,» diyor. «Şuradaki bölmede oturmuştuk, grup halinde altı kız, ben en küçükleriydim. Annem babam ölmüşler, Bridget Teyzemle birlikte kalıyordum. O da öldü sonra. Aslında oradakilerin de hepsi ölmüş sayılır bir açıdan. Sonra o geldi, müzik dolabının yanında dikildi. Görür görmez, 'Tanrım, bu denli güzel bir erkek hiç görmedim,' diye geçirdim içimden.»

Sesi giderek değişiyor, yumuşuyor, utangaç ve toy bir havaya bürünüyor.

«Koyu lacivert bir takım, içine açık mavi bir gömlek giymişti. Boyunbağı çizgiliydi. Göğüs cebinde bir mendil. İçkisini içmek için elini kaldırdığında kol düğmelerinin parladığını görmüştüm. Siyah kunduraları ayna gibi cilalanmıştı. Kendi kendime, 'Bu adamı tavlamalıyım,' dedim.

Anlattığı yere bakıp koyu lacivert kostümlü, siyah kunduralı ve parıldayan kol düğmeli adamı gözümün önüne getirmeye çalışıyorum.

Küçük kız sesiyle anlatmaya devam ediyor. «O zamanlar burası hep kalabalıktı, bölmeler, dans pisti, barın üstü, hep tıklım tıklımdı. Dört barmen bir arada iş yetiştiremezler, arka bölümdeyse birkaç garson çalışırdı. Onunla nasıl tanışacağımı bilemiyordum. O günlerde kızların gidip erkekleri dansa kaldırması olağan değildi. Kızlar ancak oturduk-

ları yerde güzel görünmeye çalışırlar, kimseye asılmazlardı. Eğer asılırsan hemen adın orospuya çıkardı. Ama ben daha on altı yaşımdaydım ve ne biliyordum ki? Gözlerimi dikip onu izledim. Giren adamların bazılarına başıyla selam veriyor, ara sıra başını çevirip geriye bakıyor ve içkisini yudumluyordu. Kalkıp müzik dolabına bir çeyrek attım ve birkaç şarkı sıraladım, sonra da ona sordum, çalmak istediği bir şey var mı diye. Bir an bana baktı ve güldü. Sonra, 'Kaç yaşındasın sen kızım?' dedi. 'Ben, yirmi yaşımdayım,' dedim. Bunun üzerine yine güldü. 'Ben otuz yaşımdaysam, sen de en çok on altı varsın yavrum,' dedi. Sonra dönüp içkisini yenilemek için bara gitti. 'Bu orospu çocuğu elimden bu denli kolay kurtulamaz,' dedim ve birkaç parça daha sıraladım müzik dolabında. O zamanlar bir çeyrek attın mı altı parça çalardı. Sonra onun biraz önce durduğu yere geçip kollarımı kavuşturarak gelmesini bekledim. Geldiği zaman, 'Büyük çocuk,' dedim. Sana bir şans daha tanıyorum.»

Anımsadığı görüntüyle gülüyor. Acaba bir kız bana böyle asılsaydı ben ne yapardım, diye düşünüyorum.

«Bana baktı, gözlerini üzerimden ayırmadan yanımdan uzanarak müzik dolabının tuşlarına bastı. B-I. Bastığı tuşlar bunlardı. Tonny Bennet'in bir şarkısı, 'Soğuk, Buz gibi Kalp.' Bu parça hemen çalmadı tabii, daha önce bir sürü plak vardı sırada. Yaşımı gösteren bir belgem yoksa beni Gençlik Komitelerine teslim edeceğini söyledi, ben de güldüm ve dönüp masama oturdum. Grubumuzdaki altı kızdan dördünün Kore'de sevgilisi vardı. Savaş sürüyordu. Her hafta sonu üniformalarıyla evlerine dönmüş çocuklar görülürdü, bir bölümü de üniformasını giyip giderdi, bazı kızlar da bazı çocukların hiç dönmeyecekleri haberini alırlardı. Yani oradaki kızların yarısı ölmek, yarısıysa ömür boyu bakire kal-

mak fikrine âşıktılar. Demek istediğim, bir deniz piyadeye vurgun bir kız vardı. Bu adam da güney üslerinde bir yerde evliymiş. Kız sevdiği adamın evli olduğunu öğrenince, gidip bir manastıra kapandı ve rahibe oldu. O günlerde her şeyin aşırısı yapılırdı. Şimdi çok farklı. Bugünün gençleri hiç öyle değil.»

Bardağındaki buzları karıştırırken bacağının yine hafif hafif sallandığını hissediyorum.

«Bir süre sonra 'Soğuk, Buz gibi Kalp' çalmaya başlayınca kalkıp yanına gittim, elinden tutup piste sürükledim. Elindeki bardağı bırakmadan Valentino gibi dansediyordu. Kendinden emin, rahat ve güvenli. Bu gece maç öncesi ringe çıkışını görünce, birden onun dans edişi aklıma geldi. Her neyse, havadan sudan konuştuktan sonra beni evine götürdü ve her şey öylece başlamış oldu.»

Masanın üstündeki paketten bir sigara alıyor. Acaba ringe çıkarken nasıldım, diye düşünerek sigarasını yakıyorum.

«Tüm bunları bana niye anlatıyorsun?» diyorum.

Gülüyor. «Bilmem. Burası. Sanırım bulunduğumuz yer yüzünden.»

Boş bardağını alıp bara gidiyorum, içkilerimizi yenilemek için. Dönerken müzik dolabının başında duruyorum. B-1 şimdi bir Ray Charles parçası. Eski parçalar sağ yanda toplanmış, adlarının yazıldığı plastik şeritler zamanla sararmış. Önce gözüme 'Senin yüzünden,' ve 'Artık Ağlamayacağım' çarpıyor. O sıranın en altındaysa 'Soğuk, Buz gibi Kalp' var. 'Senin Yüzünden'i bir kez daha çalıp, sonra 'Soğuk, Buz gibi Kalp'in tuşlarına basarak içkilerle masaya dönüyorum.

Boksu sürdürecek miyim diye soruyor. Ben de, «Tabii,» diyorum. «Niyetliyim. Aslına bakarsan, sekiz gün sonra yarı

finallere çıkacağım, ondan sonra da final.» Hoşlanıyor muyum, diye soruyor. Ben de, «Evet,» diyorum. «Hem de çok.» Profesyonel olacak mıyım diye sorunca, er ya da geç profesyonel olacağımı, buna yalnız Gus'ın karar verebileceğini söylüyorum... Gus'tan söz ediyorum sonra, nasıl beni çalıştırdığını, nasıl benim için kararlar verdiğini falan. Gülerek dinliyor ve içkisini yudumluyor.

Sonra, 'Soğuk, Buz Gibi Kalp' çalmaya başlayınca birlikte piste gidiyoruz.

Düşlerimin kızı olduğunu
Sana anlatmaya çalıştım sevgilim,
Ama yaptığım her şeyi,
Yalan sanıp çekindin.

Dans ederken başımı biraz geri çekip onu izliyorum, benimle dans ediyor, bense Jack Fallon'um. Simsıkı sarılıyorum ona, bir yandan da esmer, genç yüzünü bölmelerini ardındaki aynadan gözlüyorum.

Benden önce sevdiğin
Seni üzmüş, yıpratmış.

Sonra birden ayrılıyor ve masadan paltosunu alıp benimkini de uzatıyor ve elimden tutup fırtınanın içine çıkarıyor beni. Rüzgâr hafiflemiş, kar artık düzgün çizgilerle yere düşüyor, ben hâlâ Jack Fallon'um ve düşünüyorum, acaba bu kız benim için çok mu genç diye. Arabaya yürüyoruz, ön camın üstünde birikmiş olan karları elimle sildikten sonra kapıyı açıp oturmasına yardım ediyorum. Kafamda hâlâ o soru var, acaba onun için çok mu yaşlıyım? Sonra ben

de şoför yerine geçip otomobili çalıştırıyorum. Ama, motor çalışmıyor. Bekleyip bir kez daha deniyorum ama boşuna, çalışmıyor. Gülmeğe başlıyor.

«Harika,» deyip kapıyı açıyor, ben de benimkini açıyorum. Kartopu yaparken ben de bir tane yapıyorum ve hâlâ düşünüyorum bana göre çok mu genç diye. Kartopunu bana atıyor ve ıskalayınca koşmaya başlıyor. Yerden biraz daha kar alıp peşinden koşuyorum, gülüyorum, ama bir yandan aklıma elimden birisinin kapıp kaçırdığı çok güzel bir kızak geliyor, mahallenin iri çocuklarından biri. Ve birden içime bir korku düşüyor. Koşa koşa yüksek taş sütunları geçip parkın içine girmişiz.

Sanki tüm yaşamı o parkın içinde geçmiş gibi koşuyor, küçük tepecikleri aşıp, karla kaplı patikalarda yolunu seçiyor, insanı kör edici o beyazlık içinde yükselen karanlık heykellerin çevresinde dönüp duruyor. Ve gözden kayboluyor. Beyazlık içine çekip yuttu sanki onu. Telaşa kapılıp, «Kate. Kate,» diye bağırıyorum. Acaba benim için çok mu genç, diye düşünüyorum. Kate. Umarım bir yeri incinmemiştir. Korkuyorum, onu yitirdim diye.

Sonra birden arkamdan çıkıveriyor gülerek, ve ben döner dönmez elindeki dev kartopunu yüzüme atıyor, hemen üstüne atılıyorum ve birlikte karların içinde yuvarlanıyoruz. Yokuş aşağı epey yuvarlandıktan sonra düzlüğe gelince duruyoruz, yüzü yüzümün altında, buhar damlacıkları ağzının kenarlarında birikmiş, ıslak. Acaba çok mu genç, diyorum.

Bir dirseğinin üzerine dayanarak kalkıyor. Ben daha önce kalkıp elimi uzatıyorum ve kalkmasına yardımcı oluyorum. Paltosunun üstündeki karları silkeliyor. Aradaki bağlantı koptu. Bunun farkındayım. Küçük kız sesi ve davra-

nışları yavaş yavaş buhar olup uçuyor. Prospect Avenue yönüne doğru yürümeye başlıyor. Ben de yanında. Hiç konuşma yok.

Eve varınca, dış kapıdan birlikte girip antrede duruyoruz.

Önce o durup ikinci kapıya giden yolu kesiyor.

«Yukarı gelmek istiyorum,» diycrum.

Öylece duruyor önümde. Yanağını öpüyorum. Kardan hâlâ ıslak ve serin.

«Olmaz,» diyor.

Dizlerimin bağı çözülür gibi oluyor ve uyuşuk bir sancı başımın içini kaplıyor. «Yukarda birisi mi var?» diye soruyorum.

«Hayır.» Gülüyor. «Yukarda kimse yok.»

Yüzündeki gülüş kalıyor. Hem çağıran, hem de geri iten bir gülüş. Bana yukarı gelebileceğimi, istersem büyük yatağın örtüsünü yana katlayıp serin çarşafların içine girebileceğimi söylerken, bir yandan da yukarı bir daha hiç çıkamayacağımı bildiriyor. O Noel günü öğleden sonra yalnızlık ve anıların baskısıyla yaşanılan yakınlık bir daha hiç olmayacak. Çünkü müzik dolabının başında duran, ben değil, Jack Fallon'du. Yüzündeki gülücüğe bir kez daha bakıp hemen başımı çeviriyorum. Yoldan aşağı doğru koşmaya başlıyorum, geri dönüp bakma isteğine direnerek.

Metroda, vagonun sıcaklığı içinde uyuyakalıyorum. Düşümde pırıl pırıl beyaz bir yatak içindeyim ve çok küçüğüm. Yatağın her yanında yüksek parmaklıklar var, göğe kadar yükseliyor. Kıpırdayamıyorum. Yuvarlanmak, ayağa kalkmak, oturmak için uğraşıyorum, ama boşuna. Sonra birden dev bir kuş gökyüzünü karartıyor. Korkunç bir gagası ve düşmanca bakan gözleri var. Boynu uzun ve iğrenç

görünüşlü. Üzerimde dolanıp duruyor. Sonra dönüp kıçını gösteriyor bana. Bağırmak istiyorum ama ağzımdan soluk bile çıkmıyor. Kıçı kırmızı ve pembemsi, tüylerinin altında seğiriyor. Sonra kuyruk yelpaze gibi hareket ediyor ve ağzıma giriyor.

Tren Kırk İkinci Sokak kesimine girerken uyanıyorum. İki durak fazla gitmişim. Kalkıp vagondan çıkıyorum. Büyük kuşun tadı hâlâ ağzımda.

23

O hafta salonda önce kendim olmak üzere herkesi cezalandırmaya kalktım. Ağır kum torbalarından birine, bağlı olduğu yerden koparıncaya dek vurdum. Gus bir gün salona gelmememi söyledi. Döndüğümde daha da kötüydüm. Böylesine yıkıcılık yaptığım zaman, hiç olmazsa bir şey hissetmek zorunda kalmıyordum.

Felt Forum'da yapılan yarı final maçları gecesinde, işte böylesine bir hava içindeydim. Sekizinci Cadde yanındaki girişte bekleşen kalabalığı görmezlikten geldim. Ne Gus, ne Freddie, hatta Kirk'le bile konuşmuyordum. Birlikte soyunma odasına girdik, ellerime band sarıp bir sıranın üstüne yattım. Uyumak istiyordum ama benden önce dövüşecek olan hafif ve orta sikletlerin soyunma odalarına girip çıkmalarıyla yaptıkları gürültü sonucu, uyuyamayacağımı anlayıp doğruldum. «Kimle dövüşeceğim belli oldu mu?» diye sordum Gus'a.

«Seni sona saklıyorlar,» dedi. «Kimle dövüşeceğini şu anda bilmiyorum. Üç kişiden biri olacak. Daha belli değil.»

Bir şey söylemeden yine yattım. Birkaç dakika sonra gri giysili bir adam içeri girip rakibimin Raymond North ol-

duğunu söyledi. Bu haberi içeri bağırarak bildirip hemen kapıyı çarptı ve gitti.

«Tüh be!» dedi Gus.

«Ne olacak Gus, dert değil,» dedim.

«Şu Green denen çocuk çıksın isterdim. Adamın üstüne üstüne gelir.»

«Bu North, Jackie Bernstein'in boksörlerinden, değil mi?» diye sordu Freddie.

Gus, «Evet,» dedi.

«Olsa ne olur?» dedim. «Jack Bernstein de kim oluyor?»

Gus, «Salonda görmüşsündür onu,» dedi. «Yanında hep o serseri Rogers vardır. Ağızlarında devamlı puro, salonumun havasını kirletirler.»

Freddie, «Domuzun tekidir,» dedi.

Gus, «Boksörlerine hep işin çakallığını öğretir,» dedi. «Eldiven bağları, dirsekler. Aşağıdan hayalarına sol aparkütler. Gerçekten domuzdur. Bir de kendine menecer dedirtir.»

«Altın Eldiven Turnuvasında böyle numaralar olabilir mi?» diye sordu Kirk.

«Altın Eldivenlerde her şey olabilir. Bu turnuva amatörlerin.»

Tam salona çıkmak üzere hazırlanırken, Gus malzeme çantasını açıp içinden çıkardığı yeni bir bornozu bana uzattı.

«Al bunu,» dedi. «Başarılarının karşılığı.»

Bornozun arkasına büyük yeşil bir yonca işlenmiş, yoncanın üstüneyse IMPERIAL S. C. harfleri yazılmıştı. Gülerek aldım ve hemen giyindim. Adımın çağrıldığını duyunca hep birlikte dışarı çıktık.

İrlandalı taraftarlar sırtımdaki yoncayı görünce büyük bir gürültü koptu. Ayaklarını yere vurup yumruklarını havaya kaldırmışlar, şarkı söylemeye başlamışlardı. Artık aralarında bir hayli de kadın vardı. Yüzleri parlıyor, gözleri parıldıyor, beni görmek için birbirlerinin üstüne binercesine uzanıyorlardı.

Eldivenlerimi giydirirlerken Gus, «Aman sinirlenme,» diyordu. «Sakin olmalısın.»

Gus'ın ardında duran North'u gördüm. Uzun boylu, geniş omuzlu bir siyahtı. Jilet gibi bir bıyığı, parlak düz saçları vardı. Başında üç tane beyaz adam duruyordu. North bir yandan gözüyle beni süzüp başını sallarken, bir yandan da adamlardan birisi kulağına eğilmiş bir şeyler söylüyordu.

«Bu herif Bernstein, değil mi?» diye sordum.

«Evet,» dedi Gus. «Ama, onunla dövüşmeyeceksin.»

Adlarımız anons edilirken benim adım yine büyük bir gürültü kopardı. North'un adı okunur okunmaz bir yuh seli içinde boğuldu. Hakem işaret vererek ringin ortasına gelmemizi bildirdi. North hakemi geçip benim önüme geldi ve dik dik bakmaya başladı. Boyu benden en az sekiz santim, kolları da beş santim kadar daha uzundu.

«N'aber anasını belledğimin çocuğu? Birazdan o beyaz kıçını tekmeleyince ağlaya ağlaya tribünlere kaçarsın.»

«Öyle mi?»

Hakem araya girdi. «Beyler, beyler. Lütfen bırakın böyle konuşmayı.»

«Şimdi doğrayacağım seni oğlum. Kanını dökeceğim yerlere anası güzel.»

«Haydi ulan serseri.»

«Beyler, lütfen.»

«Seni hamburgere çevireceğim, anası güzel.»

Hakem kollarını açıp ikimizi de uzaklaştırdı. «Beni dinleyin. Her ikiniz de. Bu sövüşmeyi biraz daha sürdürürseniz bu maç yapılmaz. Hemen, şu an keserim bu maçı burada.»

North sustu. Ufak tefek, taranmış saçlarıyla temiz bir görünüşü olan hakem, talimatları sıraladı. Ben eldiven tokuşturmak için ellerimi uzattım, ama North bir tokatla beni geri çevirdi. Kalabalık yuh sesiyle kükredi. Karton kutularla satılan biralardan bir tane ringin ortasına fırlatıldı. Hakem bunu alıp ringin dışına attı.

Burnumdan öfke buharları saçarak üstüne saldırdım ama North hemen yana çekilip kafamın arkasına hafif bir vuruş indirdi. Uzun koluyla direktler çıkarıyordu. Bunlar sert vuruşlar değildi ama beni rahatsız ediyor, dahası puan topluyordu. Bir yandan da sürekli konuşuyordu.

«Haydi, yavrum gel. Gelsene anası güzel. Gel de gör. Gel de doğrayım seni, parlak çocuk. Haydi gel, anası güzel.»

Ve raundun sonuna dek direktlerinin üstüne üstüne gittim. Bu arada İrlandalı taraftarlarımın çok hoşlandığı svingler de attım ama bu vuruşlarım yalnız havayı dövdü.

«Karı gibi dövüşüyorsun, parlak çocuk. Orospu karı gibi dövüşüyorsun.»

Ve direktleri suratıma inip duruyordu.

Gong çaldığında kendimi yorgun ve budala gibi hissediyordum. North bana bakıp güldü.

«Bir dakika sonra görüşürüz, anası güzel.»

«Doğru dürüst dövüşsene,» diye bağırdım ve yanından dolaşarak kendi köşeme geldim. Hırsla çöktüm tabureme.

Gus öfkelenmişti. «Herifin oyununa geliyorsun,» dedi. «Geberteceğim bu iti. Öldüreceğim.»

«Beni dinle, salak. Köşesindeki adam ne diyorsa onu yapıyor bu herif. Senin sinirli olduğunu biliyorlar, bunun için ona konuşmasını söylüyorlar, dövüşmesini değil.»

«O hıyarın ağzını kapatmasını bilirim ben.»

«Sakın ha. Gidip adam gibi boks yap. Önünü kes.»

«Onun bir yerini keseceğim.»

Gong çalar çalmaz hemen fırladım.

Başımın arkasına bir direkt indirirken North, «N'aber anası güzel?» dedi. «Haydi gel, mavi gözlüm. Gel bana.»

İyicene yaklaşıp vurmaya çalıştım ama bu kez de birbirimize dolandık. Kalabalık iyice coşmuş, bağırıyordu. North ise konuşmaya devam etti. «Beni becermek mi istiyorsun, bebeğim?» Hakem ite kaka bizi ayırmaya çalışıyordu. «Yavrum, sana öyle bir yapacağım ki, tam kıçının üstüne. Kıçına vursam hoşlanırsın değil mi, yavrum? Yüzün öyle gösteriyor.»

Bulunduğumuz düğümden sıyrıldığım anda ağzı hâlâ açık, konuşuyordu. Elleri de aşağıdaydı. Pis pis sırıttı.

Kroşeyi indirdim.

Birden North'un gözleri korkuyla büyüdü, kırık ağzı aşağı sarktı, sanki dişliğini yutmuşcasına eldivenini boğazına götürdü. Kalabalık coşkuyla kükrediği anda dövüşü kazandığımı anladım.

Ama bu denli kolay biteceğe benzemiyordu bu iş. Evet, canını fena halde yakmıştım ama başka bir şey daha vardı: İçimden bir ses yükseliyordu, vahşi, çılgınca bir öfkenin çığlığı, kalabalığın gürültüsünü bastıran bir güçte. Böbreklerine indirdiğim bir yumrukla North katlandı, sonra elimle onu doğrultup bir an yüzüne baktım: Burnundan kan boşanıyor, çenesi, menteşeleri kırılmış gibi sarkıyordu. Ama yetinmemiştim, hâlâ üstüne atılıyor, boynunun arkasından

yakalayıp çekiyor, sağlı sollu kroşeler indiriyordum. Hakem araya girdi.

Sonra birden gözüm karardı, ve yeniden baktığımda hakem sırtüstü hareketsiz yatıyor, ben hâlâ North'u kovalıyordum. Korku içinde kaçacak yer bulamayıp ringin iplerine dayandı. Iplerin arasından düşünceye dek vurdum. Ring dışındaki masada duran bir daktilonun üstüne düştü. İplerin arasından tekme atmaya devam ettim.

Dönüp baktığım zaman Bernstein'i gördüm. Elinde bir kova sallayarak üstüme geliyordu. Kirk araya girip bir yumrukta devirdi onu.

Kıyamet kopmuştu artık: Polisler ringe üşüşmüş, taraftarlar ring çevresinde, gazeteciler kaçışıyor, tribünlerde yer yer kavgalar, havada viski şişeleri uçuşuyor, kalabalığın arasından geçirmek için Kirk ve Freddie üzerime kapanmışlar. Soyunma odalarına giden kemerin orada elli kadar siyah, Porto Rikolu ve İrlandalı kapışmışlar, koltukları fırlatıyorlar, şişeleri kırıyorlardı. Bir yandan yöneticiler gong çalarak düzeni sağlamak için uğraşırlarken son bir kez dönüp baktığımda üç doktor North'un başında, onu ayağa kaldırmaya çalışıyordu.

Gus soyunma odasının kapısını kapatıp arkasına bir sandalye yerleştirdi. Freddie duvarın dibinde duran bir masayı sürükleyerek sandalyeye destek olması için hemen arkasına koydu. Kirk sağ elini açıp kapayarak masaj yapıyordu. Freddie gelip eldiven bağlarımı ameliyat makasıyla keserken ben sanki bir düş içindeydim. Oda birden çok soğuk geldi ve titremeye başladım.

Gus, «Hemen giyin,» dedi. «Duşu filan boşver.» Sesi soğuk ve resmiydi.

«O serseri herif,» dedim.

«Kes sesini,» dedi. «Hemen giyin de ondan sonra bir bakalım, buradan sağ çıkabilecek miyiz?»

Üstümdekileri çıkarıp malzeme torbasının içine tıkıştırdım, en üste yoncalı bornozu koyarak. Salondan büyük bir gürültü geliyordu. Hemen pantolonumu geçirdim. Dışardan bir polisin sesi geliyordu: «Boşaltın burayı. Buradan herkesin çıkmasını istiyorum!» Postallarımı bağlarken Kirk gömleğimi uzattı. Birisi kapıyı vuruyor, fakat kimse açmak için davranmıyordu. Gus elini kaldırıp sesimizi kesmemizi belirtti, ama bir şey söylemedi.

Polisin sesi duyuldu yine: «Boşaltın burayı. Burayı boşaltmak için iki dakikanız var. Herkes çıkacak.»

Gömlek düğmelerimi iliklerken gürültü biraz diner gibi olmuştu. Yere oturup sırtımı duvara dayadım. Kapıya bir kez daha vuruldu. Gus sandalye ve masayı biraz çekip kim olduğunu görmek için araladı. Sonra engelleri bir yana itip kapıyı tümden açtı.

Oldukça şık giyinmiş, yaşlıca bir adam içeri girdi. Benim amatör boks lisansımı elinde tutuyordu. Önce lisansıma, sonra da bana baktı. Öfkesini zor kontrol ettiği belliydi.

«Robert Fallon?»

«Evet, benim,» dedim, yavaşça ayağa kalkarak.

«Fallon, ömür boyu amatör boks yapamayacağını sana duyurmak benim için büyük bir zevktir.»

Bir adım öne yürüyüp, «Bu da ne demek oluyor?» dedim.

«Suçun, Fallon, sportmenliğe yakışmayan davranışın,» dedi. Öfkesi biraz daha yatışmıştı. «Bu geceki maçı hakem

kararıyla Mr. North kazandı. Özgür dünyadaki tüm amatör boks kuruluşlarına senin aldığın bu ceza duyurulacak.»

Gus yanımıza geldi. «Hiç savunma filan dinlemeden bunu nasıl yapabilirsiniz? Orada nasıl bir kışkırtma vardı biliyor musunuz? O North denen adam bir sürü ağzına alınmayacak şeyler söylüyordu. Boksörümü kışkırttı.»

Adam kapıya dönüp tokmağı tuttu. «Sizin boksörünüz bir hakeme vurdu. Başka bir boksörü öldürmeye kalktı. Hiçbir kışkırtma bu denli büyük olamaz.»

«Ama, hiç olmazsa bir duruşma olmalı, yahu.»

«Canları cehenneme,» dedim.

Iki adım üzerine doğru yürüyünce, görevli adam geriledi. Mavi ceketinin yürek yerine parmağımla dürterek, «Haydi, defol bakalım,» dedim. «Hâlâ ayaklarının üzerindeyken.»

Hakkımda düşündüğü tüm kötü şeyler doğrulanmışcasına, adam bana soğuk soğuk güldü. Kapıdan çıkıp gitti. İki genç adam içeri girmeye çalışıyordu o sırada.

Gus, «Siz ne istiyorsunuz be?» dedi.

Adamlardan biri, uzun koyu sarı saçlı olanı, «Ben **News** gazetesinden Bob Rothman,» dedi. «Bu da, **Post**'dan Nick Siegel.»

Gus, «Söyleyecek bir şeyimiz yok,» diye terslendi.

«Söyleyecek bir şeyiniz olması gerek,» dedi Siegel gülerek. Saçları dökülen, ince sesli bir adamdı. «Salonda harika bir arbede var. Yıllardır böylesi olmamıştı.»

«Çok mu kötü?» diye sordu Gus.

«On beş kişi tutuklandı. Birkaç kişi hastanelik oldu, bıçaklanmışlar. Nefis bir şeydi.»

«Tanrım.»

Rothman, «Herhalde North'un durumunu biliyorsunuzdur?» dedi.

«Hayır,» dedim.

«Çenesi üç yerinden kırılmış, düşme sonucu köprücük kemiği çatlamış, ayrıca burnunun kırılmış olduğunu da sanıyorlar.»

Gus bana bakarak, «Vah, vah,» dedi.

Siegel, «Neler hissediyorsun sen Bobby?» dedi. «Adamın bu durumda oluşu hakkında yani?»

«Çok iyi,» dedim.

«Yok, bunu demek istemiyor,» dedi Gus. «Şunu söylemek isterim...»

«Hayır, başka bir şey demek istemedim, Gus. O orospu çocuğu kaşındı, ben de kaşıdım onu.»

Her iki muhabir de harıl harıl defterlerini doldurdular.

Rothman, «Sahi, nerelisin sen?» diye sordu.

«Brooklyn.»

«Gerçekten de İrlandalı mısın?»

«Babam İrlandalıydı. Burada doğmuş, ama İrlandalı. Annem, Amerikalıdır. Yarı Kızılderili.»

Rothman'ın gözleri faltaşı gibi oldu. «İrlandalı ve Kızılderili ha?»

Siegel, «Bu gece içki mi içmiştin?» dedi yine gülerek.

«İçki kullanmam.»

Gus konuşmayı keserek, «Hey, bizim gitmemiz gerek,» dedi. «Sağolun baylar.»

Kirk sırtıma bir palto koyarken Siegel ona sordu. «Sen de boksör müsün?»

Kirk güldü. «Hayır, ben seviciyim.»

«Jacki Bernstein'e attığın yumruk bayağı iyiydi.»

Gus, «İşte, tüm gece boyunca olan en güzel şey buydu,» dedi.

Freddie, «Bana sorarsan biraz yukardandı,» diye ciddi ciddi fikrini açıkladı.

Hepimiz gülüştük.

Siegel, «Siz kaçıksınız biraz galiba,» dedi.

Gus, «Hayır,» diye eliyle beni gösterdi. «Kaçık olan odur.»

Freddie, «O da kaçık değildir,» dedi. «Sadece İrlandalıdır.»

Gus kapıyı aralayıp dışarı bir kaçamak bakış attı. Birkaç polis kahve ve sigara içiyorlardı, ses seda kesilmişti.

Rothman, «Amatör bokstan ömür boyu boykot edilmişsin, duymuşsundur herhalde?» dedi.

Gus, «Evet,» diye yanıtladı. «Büyük bir haksızlık yapıldı. Savunmamız bile alınmadı. Bobby'i böyle... bu denli öfkelendirecek neler döndüğünü anlatma fırsatı vermediler bize.»

Siegel, «Peki, şimdi ne yapacaksınız?» diye sordu.

Gus bana baktı, sonra Freddie'ye, sonra da Kirk'e. Kapıyı ağzına kadar açtıktan sonra. «Başka ne yapabilirim ki?» dedi. «Onu profesyonel yapacağım.»

24

Düşümde, ipleri olmayan bir ringin ortasında çırılçıplak duruyorum. Tribünler adımı bağıran, şarkılar söyleyen taraftarlarla dolu. Bornozumu ya da şortumu bulup örtünmek istiyorum ama ayaklarım zemine yapışmış, hareket edemiyorum. Sonra ringin içine dolmaya başlıyorlar. Yüzlerce insan. Binlerce. Dalgalar gibi geliyorlar. Aralarında bir de zenci var. Times Square'den bir godoş. Elinde uzun bir ustura.

Hareketini göremedim. Birden boynum açılıverdi, tam gırtlağımın ortasından. Yarılmış boğazımı birleştirmeye çalıştım, ama bir türlü bir araya getiremiyordum. Fışkıran kan kollarımdan aşağı akıyordu. Ringin içindeki bir sürü insan gerilemiş, şarkılar ve gürültü birden kesilmişti. Ben orada çırılçıplak haykırmaya çalışıyorum, bağırmak istiyorum, bir şeyler söylemek için çırpınıyordum.

Hiçbir şey söyleyemiyordum.

Cortelyou'daki odamda uyandığımda tek başınaydım. Ayak ucumda birikmiş gazeteleri görünce hemen ışığı açıp spor sayfalarına baktım. Büyük puntolarla başlık atılmıştı: TURNUVA YARI FİNALİNDE ARBEDE. Resmim vardı, ipler-

den yarı belime kadar sarkmış, North'un kafasına tekme atmaya çalışıyorum, gazeteciler onun devrilen gövdesi altında kalmamak için kaçışıyor, arka plandaysa iriyarı bir İrlandalı, elinde bir içki bardağıyla gülüyor.

Resme bakarak düşündüm: Sonunda ön sayfalara kadar geçmiştim. O anda annemi aramamış olduğum aklıma geldi. Telefonu kaldırmış, sonra hemen kapatmıştım. Resepsiyona arayan var mı diye sormuştum. O aramıştı, hem de üç kez. Ben de onu arayıp yanına gitmek, büyük yatağın içinde eskisi gibi başım omzunda yatmak istemiştim. Ama resepsiyon memuruna teşekkür edip kapamış ve telefon etmemiştim. Sonra yine uyudum.

***

Bir hafta sonra, Ohio Spor Komisyonu profesyonel boks lisansımı Gus'a gönderdi. Bundan üç gün sonraysa, Gus bir hafta içinde Newark'ta ilk profesyonel maçımı yapacağımı söyledi. Çok sevinmiş, Newark'ı çok sevdiğimi Gus'a söylemiştim. Ama Gus, bu Newark'ın New Jersey'deki değil, Ohio'daki Newark olduğunu söyledi.

Soğuk bir kış sabahı Ohio yoluna düştük. Kirk otomobili sürerken Freddie yanında yol haritasını inceliyordu. Gus ve ben de arkada konuşmadan oturuyorduk.

«Her şeyi gerektiği gibi yapacağız,» dedi. «Kolay olmayacak belki, ama en doğru olanını yapacağız.»

«Ne demek oluyor bu?»

«Bundan böyle sürekli yollardayız, demek istiyorum. Niyetim seni bu ülkedeki tüm salonlarda dövüştürmek. New York'un yanından bile geçmeyeceğiz, idman için bile. Bulabildiğimiz tüm salonlardan ve idman verecek boksörler-

den yararlanacağız ama seni New York'a sokmayacağım. Her türlü boksörle dövüşüp tüm stilleri öğreneceksin. En sonunda New York'a geldiğinde eksiksiz bir boksör olacaksın.»

Freddie, «Artık kimse böyle yapmıyor ama,» dedi.

«Işte biz de bu yüzden böyle yapacağız ya.»

«Yani bir yıl New York'tan uzak mı kalacağım?»

«Belki daha da uzun sürer.»

«Yapma be, Gus.»

«Yapacaksak, bir işi tam yapalım.»

Newark'a akşam üzeri vardık. Maçların yapıldığı American Legion Hall'u bulmamız yirmi dakika aldı. İçeri girdiğimizde, ring platformunu çakmak için uğraşan marangozların şaşkın bakışlarıyla karşılaştık. Adı Harding olan bir adam köşede konuşmakta olan grubun içinden çıkıp yanımıza geldi ve sağ elini uzattı. Mavi iş kostümünün yakasına Amerikan bayrağından bir rozet takmıştı.

«Mr. Caputo'sunuz değil mi?»

«Siz de Arnold Harding?»

«Evet, benim. Tanıştığımıza sevindim.» Sonra bana bakıp, «Şurada, ofisin içinde soyunabilirsiniz,» dedi. «Diğer boksörlerin tartı işleri tamam. Soldier Barlett'i siz gelinceye dek tartıya sokmadık. Bilirsiniz, resim filan çekilecek.»

Ötedeki köşede Soldier Barlett üstünde mavi bir bornoz giymiş oturuyordu. Burnunda damarları gözüken tombul bir fotoğrafçı, elinde eski tip bir Speed Graphic kamerayla yanında dikilmişti.

«Gus, yahu,» diye fısıldadım. «Bu herif beyaz.»

«Eee? Ne olmuş?»

«Bugüne dek dövüştüğüm ikinci beyaz olacak. Hapishanede ya da salonlarda olsun.»

«Hoşuna gidecekse adamı polis kılığına sokalım, ha?»

Ofise girip soyundum. Duvarda bir sürü general resimleri, plaketler, beyzbol armaları ve Richard Nixon'un bir resmi vardı. Pantolonumu masanın üstüne katlayarak koydum. Masada bebek resimleri, pirinçten yapılmış fil biblolar ve kırk beş kalibrelik tabanca biçiminde bir çakmak duruyordu. Soyunup dışarı çıktığımda, Harding'in yanına üzerinde iş giysileri olan birkaç kişi daha gelmişti. Soldier Barlett ise, otobüs bekleyen biri gibi, hâlâ oturduğu sandalyede pinekliyordu.

Harding, «Haydi, Soldier, hazırız,» dedi. «Tartıya önce sen çık, Danny.»

«Adım Bobby,» dedim. «Bobby Fallon.»

«Tamam,» dedi Harding, buz gibi bir gülücükle. «Bobby Fallon.»

Belimde bir havlu, tartıya çıktım ve takım giysili adamlardan birinin tartıyı kurmasını izledim. Soldier da ilgilenmiş gibi görünmeye çalışıyordu. Tombul fotoğrafçı flaşı patlatınca ikimiz de neredeyse kör oluyorduk.

Harding, «Fallon. Seksen dokuz.»

Tartıdan indim, Soldier çıktı. Her iki gözünün üstünde, yediği yumruklardan oluşmuş bir deri katmanı vardı. Kemiksiz burnunun tepesinden ölü gözlerle bakıyordu. Görünüşü sert ve korkutucuydu.

«Barlett. Doksan iki.»

Fotoğrafçı, «Hey, Bobby!» diye seslendi. «Soldier ile bir el sıkışın haydi.»

Uzanıp sakat gibi duran profesyonel elini sıktım. Ağzındaki sakızı tembel tembel çiğneyen Soldier, ölü gözleriyle süzdü beni. «Bol şans, delikanlı,» dedi, güneylilere özgü gevelemeyle.

Fotoğraf çekimi bitince Soldier üşene üşene ofise gitti, giyinmek için. O gidince Gus hemen Harding'in koluna yapıştı, gözleri öfkeliydi.

«Rakibimiz ne zaman değişti?» dedi. «Charlie Holmes ile dövüşecektik.»

Harding, «Çok üzgünüm, Mr. Caputo,» dedi biraz sinirli. «Charles Holmes hastalandı. Onun yerine Soldier Barlett'i gönderdiler.»

«Biz dört raundluk ön maçlara çıkmak için geldik,» dedi Gus. «Bu adam son maçlarda dövüşür hep.»

«Yoo, sizin yeriniz pek orası sayılmaz,» dedi Harding, yapmacık bir neşeyle. Kurnaz gözleri benim üzerime çevrildi. «Hey, Joe, şu gazeteyi versene.»

Yerel gazetenin baş yazısı benim hakkımdaydı. NEW YORK'UN ASİ ÇOCUĞU SALON ARBEDESİNDEN SONRA PROFESYONEL OLUYOR. İki orta siklet maçının arasında son maçlardan biri olarak bizimki yazılı. Gus gazeteleri elinde sallayıp, «Hay Allah,» dedi ve bana döndü. «Git giyin.» Biz ofise doğru yürürken Johnny Cash stili kovboy giysileriyle Soldier dışarı çıkıyordu. Başıyla selam verip yürüdü.

Kirk, «Herif fena dövüşmüyor galiba,» dedi.

Freddie, «Eğer iyi dövüşebilseydi, yüzü böyle olmazdı,» diye güldü. Sonra odanın içinde şöyle bir bakındıktan sonra kaşları çatıldı ve dışarı çıktı.

Kirk, «Neler hissediyorsun?» diye sordu.

«Hiç. Bir an önce şu işi bitirelim istiyorum.»

Kirk, «Her şey burada başlıyor, Bobby,» dedi.

«Yooo. Başlama yeri Yonca'ydı. Her şey orada başladı.»

Ofisten çıktığımızda marangozlar platformu çakmışlar, ipleri geriyorlardı. Gus bir yerde yemek yedikten sonra maça kadar dinlenecek bir yer arayacağımızı söyledi. Daha dört saatimiz vardı. Freddie hızlı hızlı Harding'e bir şeyler anlatıyor, elindeki sönmüş puroyla odasının içinde orayı burayı gösteriyordu. Sonra Gus'ın yanına geldi.

«Maçı filan unut.»

«Ne?» dedi Gus.

«Bu heriflerin soyunma odaları bile yok. Amatörlerden de beter.»

«Soyunma odaları mı yok?»

«Bütün boksörler ofiste soyunabilirler diyor, ama bundan bile emin değil. Ne diyorum sana, amatörlerden bile beter yahu.»

Gus, «Hey, baksana sen!» diye seslendi Harding'e. Adam yanına geldi. «Ne demek oluyor bu, soyunma odasının olmayışı?»

«Çok üzgünüm, Mr. Caputo. Soyunma odamız yok işte. Bakın, burada boks maçları pek sık yapılmıyor. Arada sırada. Arka yanda bir erkekler helası var... sanırım orasını kullanabilirsiniz.»

Gus çılgına döndü. **«Erkekler helası mı?** ERKEKLER HELASI MI?»

«Ama, çok temizdir...»

«Bir sürü sarhoşun gelip işediği bir yerde boksörümün oturup beklemesini mi istiyorsun?»

Harding sarardı. «Çok üzgünüm, ben...»

Gus, «Boşver üzülme,» dedi. «Biz gidiyoruz.»

Dönüp beni dışarı çıkarmak için davrandı, ama onu durdurdum.

«Soyunma odasının canı cehenneme, Gus. Ben dövüşmek istiyorum.»

Ses tonum onu şaşırtmış olmalıydı. «Hiçbir boksörümün bokhanede soyunmasına izin veremem,» dedi. «Kusura bakma.»

«O zaman, otomobilde soyunurum.»

Ve dediğim gibi yaptım. Otomobilin ön koltuğunda oturup soyundum, sonra çoraplarımı, şortumu ve ayakkabılarımı giydim. Legion Hall'un yan kapısı önünde park etmiştik. Pencereden baktığımda duvardaki afişi görebiliyordum. BU GECE KIRK RAUND PROFESYONEL BOKS MAÇI. Gus omzumun üstüne bir pardösü koydu. Ayakkabı bağlarımı bağladım.

«Eh, n'apalım,» diye iç çekti Freddie. «Yollara düşünce, böyle sürünür insan işte.»

***

Hakem bizi ringin ortasına çağırdığında Soldier pis pis sırıtıyor. «Yumuşak bir yer seç düşmek için, yavrum,» diyor. «Bu iş birkaç dakikayı aşmaz.»

Gus sakin olmamı söylüyor. Gongla birlikte sol kolum önde başlıyorum maça. Soldier sol koluyla çenesini koruyarak iki sağ çıkarıyor hemen. İkisi de eldivenlerimde eriyor. Çok sakinim. Pat, bir sol direkt. Pat. Pat. Pat. Sol direktlerimle gard bozmak için dürtüklemiyorum, bayağı vuruyorum. Soldier yine üstüme geliyor. Sol kolum önde, biraz geri çekilip birden duruyorum. Sol direkt gösterirken bir kroşe indiriyorum. Sağımla savunmasız gövdesine bir kroşe. Soldier karnını korumak için yüzünü açınca sağlı sollu iki

kroşe yüzüne iniyor. İkinci kroşe neredeyse kafasını koparacak gibi.

Yere düşerken ben de köşeme gidiyorum.

«Bornozumu versene,» diyorum Kirk'e.

Hakem daha dördü sayıyor. Salonda yer yerinden oynuyor ama, benim yüzümde hiçbir belirti yok. İzleyiciler ayaklarıyla yere vurup sıraların üstünde tepiniyorlar. Ben hiçbir şey yapmadan onları dinliyorum. Hakem köşeyi işaret edip doktor istiyor. Soldier hâlâ yerde. Kalabalığın gürültüsü giderek büyürken, kendimi çığ gibi üstüme yuvarlanan sesin içine bırakıyorum. Sakinim. North olayı bir kez daha olmayacak.

«Bir dakika - yirmi dokuz saniye, birinci raund. İrlandalı Bobby Fallon, maçı nakavtla kazanmıştır!»

Ringden indiğimizde bir sürü insan yanımıza üşüşüyor, bana dokunabilmek için. Hiç aldırmıyorum. Soldier'in köşesinin yanından dolaşıp geçiyoruz. Tabureye oturtmuşlar, gözleri cansız ve acılı, Duraklamadan çıkış kapısına doğru yürüyorum. Kirk bornozumun üstüne pardösüyü giydiriyor.

«Beş dakika sonra yanınızdayım,» diyor Gus. «Gidip paramızı alayım.» Eldivenli elimi sıkıp, «Aferin,» diyor bana.

«İyiydim, değil mi?» diyorum. «Olağanüstü. Şahane.»

«Yalnız, o ikinci kroşeyi atarken çenen çok yukardaydı.»

Gülüşüyoruz. Yanımızdan ayrılınca Kirk ve Freddie ile arabaya gidiyoruz. Kirk motoru çalıştırıp kaloriferi ısıtırken şortumu çıkarıp pantolonumu giyiyorum.

«Bu işin kaymağı hep tepede olur,» diyor Freddie.

Gus binadan çıkıyor. Mavi florasan ışığında yüzü öf-

keli. Arka koltuğa geçip Freddie'nin yanına otururken, «Haydi, gidiyoruz,» diyor.

Kirk otoyola doğru yöneliyor.

«Kaç para toplamışız?» diyorum.

Gus, «Hepsi otuz altı dolar kırk dört sent,» diyor. «Vergisi çıktıktan sonra.»

Gülüyorum. «Zengin oldum. Artık işten çekilebilirim.»

Freddie, «Üzülme,» diyor. «Para artar.»

«Hem de çok artar,» diyor Kirk.

Artık otoyoldayız, uçsuz bucaksız kırlar içinde.

Gus, «Parayı boşver,» diyor. «Para nasılsa gelecek.»

Başını bile çevirmiyor. Sanki otomobilin içindekilerle konuşmuyorcasına. «Para önemli tabii,» diyor. «Ama bu işi para için yapmaz insan.»

«Peki, ne için yapar?» diyorum.

«Güzelliği için,» diyor zayıf bir sesle. «Güzelliği.»

Dördüncü Bölüm

25

Ve böylece yaşamımın yollarda geçen dönemi başlamış oldu. Bir sabah Ohio'ya gitmek üzere bir arabaya doluşmuştuk, ondan sonra on yedi ay boyunca New York'u ve Kate Fallon'u görmedim. Newark'tan Steubenville'e, oradan Lorain'e, Pottstown'a, sonra batıya, Motellerde geceliyor, yerel boksörler ya da çağırılı gelenlerle Rotary kulüplerinde, hokey salonlarında ya da lise salonlarında dövüşüyordum. Madenlerde çalışan Polonyalı işçiler geldi beni izlemeye; Hollandalılar bile öğrendi adımı. Ve nereye gitsek İrlandalılar vardı.

Düzgün sağlarla, sol kroşelerle ve kombinelerle önüme geleni nakavt ediyordum. Gus deneyim kazanmam için üç solak boksör tuttu. Üçünü de nakavt ettim. Dövüştüğüm boksörler arasında, hileli dövüşenler, sinsi sinsi vurup hiç açık göstermeyenler, sert yumruklular, eski profesyoneller ve yeni türedi sıkı gençler vardı. Maç sırasında sürekli konuşan adamlarla da dövüştüm: Sövenler, alay edenler, sinirlendirmeye çalışanlar. Temmuz ve ağustos ayları içinde, sekiz haftada dokuz boksörle karşılaşıp hepsini nakavt ettim.

İlk sekiz maçımdan sonra **Ring** dergisi beni ayın umut veren boksörü seçti; on iki maç sonra **Boxing Illustrated** beni başyazı konusu yaptı. Gus genellikle bana altı raundluk maçlar alıyordu, sonra sekiz raundluk maçlara çıkmaya başladım. On birinci aydan sonra son maçlara çıkıyor, tüm gazetelerde spor sayfalarındaki maç sonuçlarında adım yazılıyordu.

Spor yazarları, ringdeyken yüzümün nasıl ifadesiz olduğunu, yumruk aldığım zaman bile kimsenin bunu yüzümden anlayamayacağını yazıyorlardı. Bir tanesi şöyle yazmıştı: «Yalnızlığı içinde, karşısındaki düşmanın varlığı dışında kimseyi görmeksizin dövüşüyor.» İşte, beni izlemeye gelen onca insanı da coşturan bu oluyordu. Ringe çıktıktan sonra tertemiz, hilesiz, hurdasız, boşa giden tek bir hareket yapmadan, duruyor, gözlüyor, sonra saldırıp patlatıyordum. Vurduğum her yumruk, yumruk oluyordu, gösteri değil. Vurduğum zaman da can almak için vuruyordum.

Onuncu maçımdan sonra Gus salona bir kamera getirmeye başladı. Ertesi gün filme bakıp her şeyi gözden geçiriyorduk: Kaçırdığım açıkları, rakibimin bana vurabildiği anları ya da benim vuruşumdan kaçabildiği durumları. Sonra bu hataları düzeltmeye çalışıyordum. İki kişiyle iki kez maç yaptığım bile oldu. Bunlardan bir tanesi Luther Mott adında sürekli sarılarak dövüşen bir adamdı. İlk maçta altı raundun tümünü ayakta bitirdi ama ikinci maçta iki raund içinde nakavt ettim. Öbürü Davey Vieques adında Porto Rikolu bir boksördü.

Vieques tam bir soytarıydı. İlk maçımızda bütün numaralarını döktü ortaya. Birinci raundda hafif bir yumruk alınca hemen devrildi, sonra yattığı yerde bükülüp başının üstünde amuda kalktı. Hakem sekiz saydığında hâlâ o durum-

daydı. Üçüncü raundda bir arya söylemeye başladı. Dördüncü raundda izleyicilere öpücük gönderdi. Altıncı raunda çıkarken şortunu dizlerine kadar indirmişti. İzleyiciler bayılıyordu bu adama. Ben de. Onu izlemeye öylesine dalmıştım ki, doğru dürüst dövüşmedim. Sonunda hakem kararıyla kazandığıma bile şükredenler oldu. Gus köpürmüştü. «Seni de izleyicilerin arasına soktu bu herif. Bir dahaki sefere dövüşmelisin. Durup izleme onu.»

Sonraki maçta, birinci raundda nakavt ettim onu. Soyunma odasına geldiğinde sağ gözü morarmış, dudağı yarık, fakat gülüyordu.

«Hayrola dostum, bu gece neydi acelen öyle?»

«Selam, Davey,» dedim, gömleğimi iliklerken.

«Çıktığında seni bekleyen karı filan mı vardı?»

«Yok, fıtık olup maçı kaybedeceğimden korktum. Senin numaralarına gülmekten çatlıyordum.»

«Boşver be dostum, yaşam gülmek içindir.»

«Senin için gerçekten de öyle.»

Biraz sıkılarak bana bir program uzattı. «Bobby, şunu bir imzalar mısın?»

«Resmimi mi?»

«Evet. Ünlü olduğunda belki unutursun da.»

Programı imzaladım. Sonra ona da alıp yol kenarında bir lokantaya gittik. Lokanta kapanana dek gülmekten kırdı geçirdi hepimizi.

Tüm bunlar olup biterken, yollarda dövüşe dövüşe boksör olmayı öğrenirken, büyük organizatörlerden çağrılar gelmeye başlamıştı. Madison Square Garden salonundan istiyorlardı beni. Inglewood'daki Forum'dan istiyorlardı. Boston Garden'da maç yapmak için Sam Silverman çağırıyordu. Ama Gus direndi. New York'ta, Los Angeles'de ve

Boston'da hiçbir zaman öğrenemeyeceğim şeyleri öğrenebilmem için hâlâ küçük kentlerde, küçük paralar karşılığı maç alıyordu.

Ne var ki beni büyük kentlerden uzak tutması artık kolay olmuyordu; ünüm, kontrol edemeyeceği boyutlara ulaşmıştı. Dövüştüğüm yirmi altı adamdan üç kişi dışında tümü ya siyah ya da Porto Rikoluydu. Bunu planlamış filan değildik. Boksörlerin çoğu ya siyah ya da Porto Rikolu oluyordu. Beyaz gençler artık yaşamlarını kazanmak için kan dökmek zorunda değildiler, çoğu ya üniversiteye gidiyor, ya çalışıyorlar ya da inşaat işlerinde büyük paralar kazanıyorlardı. Ama ben boksördüm. Ve İrlandalıydım. Üstelik karşıma çıkan siyah boksörleri nakávt ediyordum. Aylar önce Kirk'ün hapishanede dediği gerçekleşiyordu: Beyaz umut olmaya başlıyordum.

Ama nasıl oluyorsa, kaslarımın sürekli gelişmesine karşın, bir türlü kilo alamıyordum. Doksan bir kiloyla yarı ağır siklet için çok fazla, ağır siklet içinse çok hafif kalıyordum. Zaten yarı ağırda pek para dönmüyordu, bu nedenle Gus karşıma bulabildiğince ağır siklet getiriyordu. Belden üstüm tam bir ağır siklet gibiydi. Bildiğim kadarıyla yumruklarım da öyleydi. Ama ince belim ve sıska bacaklarım, bir orta siklet boksörününki gibiydi.

Paramız yeterli olduğunda Gus bana kaymaklı süt içiriyor, muz ve kalın bonfileler yediriyordu, ama öyle sıkı idman yapıyordum ki, bir damla bile yağ kalmıyordu üstümde. Doksan bir kiloyu bir türlü aşamıyordum. Floyd Patterson ağır siklet şampiyonu olduğu maçta Archie Moore'u devirirken bu kilodaydı ama ben yine yeterli görmüyordum. Tutup Ali'nin karşısına çıkılmazdı bu kiloyla. Adam yüz on kilosuna karşın ringde sinek siklet gibi dövüşüyordu. Ali

boksu bıraktıktan sonra yerine geçmek için dövüşecek ağır sikletlerin de karşısına çıkılmazdı bu kiloyla.

Walker Lewis gibilerin.

Ring dergisi beni oyun umut veren boksörü seçtiği sayısında, Walker Lewis, Georgia'lı Tommy Pynchon'u iki raundda devirmiş, dünyanın en iyi onuncu ağır siklet boksörü olarak sıralanmıştı. O sıra pek üstünde durmamıştım bunun. Walker Lewis de herhangi bir isimdi benim için. Ama Gus dergiyi iyice karıştırıp, maç hakkında yazılanların tümünü okumuş, Lewis'in sağ direktle Pynchon'un ön dişlerini nasıl döktüğünü öğrenmişti. Üstelik Pynchon'un daha önce St. Louis Altın Eldiven şampiyonu, iyi bir boksör olduğunu da biliyordu. Gus hemen telefona sarılıp tanıdığı birkaç kişiden bilgi topladı: Lewis yirmi yedi yaşındaydı ve altı yıldır boks yapıyordu. On sekiz maç yapmış, yalnız iki tanesini hakem kararıyla kaybetmiş. Geri kalan maçlarını nakavtla kazanmış. Kimse onunla karşılaşmak istemiyormuş. Ali'ye idman vermek için başvurmuş ama geri çevrilmiş. Boks çevrelerinde tam hayvan denen tiplerden. Öldürücü yumrukları olan bir siyah canavar. Okuyup yazması olmayan, bir süre St. Louis'li kamyoncular için fedailik yapan, Las Vegas'ta tefeciler için alacaklarını toplayan ve söylentiye göre, haraç toplarken kendisini sorguya çeken bir polisin bacaklarını kırmış olan bir adam Lewis. On altı yaşındayken aldığı bir bıçak yarası hâlâ karnının üstünde duruyormuş.

Ring Record Book'un kayıtlarına göre, önceki yıl yalnız bir maç yapmış olmasına karşın, bu yıl üst üste karşılaşmalar yapıyordu. Pynchon'u devirmeden önce ayda iki maç yapmış ve dereceye girmişti bile. Gus, bunun Lewis'in artık kollandığı anlamına geldiğini söyledi. Paralı birine sırtını

dayamıştı. Bir baba. Bir koruyucu. İstediği maçı alabilecek, daha başka bir sürü şey yapabilecek biri. Örneğin, rakibinin menecerini satın almak, gece kulüplerinde para vermeden eğlenmesini sağlamak ve benzeri.

Ben on sekizinci maçımı yaptığımda, Lewis sınıflandırmada altıncı sıraya yükselmişti. Spor yazarları da onun varlığını farketmeye başlamışlardı. **Ring** dergisi resmini kapak yapmış, altına da GELECEK ŞAMPİYON LEWİS Mİ? diye başlık atmıştı. **Boxing Illustrated** de onun hakkında uzun bir yazı basmış, biri idman yaparken, biri de Tommy Pynchon'un dişleri kırık, başında doktorlar olduğu halde iki resim yayınlamıştı. Sonra New York **Times**'dan Dave Anderson, Walker Lewis ve benden söz eden bir makale yazdı. Garden organizatörlerinden Eddie Jorgenson, Lewis'le benim sınıfımızda en iyi iki adam olduğumuzu ve karşı karşıya gelmemizin kaçınılmaz olduğunu söylüyor, fakat biraz daha kilo almamın iyi olacağını belirtiyordu. Gus'ın beni New York'tan uzak tutuşundan yakınırken, Gus'ın kabul ettiği an Lewis'le beni kapıştıracağını söylüyordu. İlk kez gazetelerin ne yazdığını umursuyordum.

Anderson'un yazısı Albuquerque'da yerel bir gazetede çıktığı zaman Herbie Pritchet adında biriyle maç yapmak için idmandaydım. Gus'a ne düşündüğünü sordum.

«Daha çok erken,» dedi. «Henüz hazır değilsin.»

«Hazırım ben, kim gelirse gelsin.»

«Lewis için hazır değilsin demedim,» dedi. «New York için hazır değilsin. Taraftarlar için, ünlü olmak için ve daha bir sürü şey.»

«Tanrı âşkına Gus, ne zaman hazır olacağım ha? Bir yıldan fazladır yollardayız.»

«Yakında,» dedi. «Yakında.»

Üç gün sonra yapılan maçta Pritchett'i üçüncü raundda nakavt ettim. Bir New York gazetesinin maç sonuçları sütununda, tek bir satırla söz edildi bundan. Ama asıl boks haberi Madison Square Garden'da ilk maçına çıkan Walker Lewis hakkındaydı. Billy Armstrong'u kırk yedi saniyede nakavt etmişti. Herkes ona yakın geleceğin ağır siklet şampiyonu gözüyle bakmaktaydı. Bu da benim hiç hoşuma gitmiyordu.

Yol üstündeki son durağımız olan Providence'de hızlı bir Kübalı boksörü yedinci raundda devirdim. Tam on yedi aydır yoldaydık. Otuz üç nakavt ve üç hakem kararıyla hep kazanmıştım. Kübalı'nın beyaz boks ayakkabıları kan içinde kalmış, maç bittikten sonra Rhode İsland'lı İrlandalılar adımı haykırırlarken, soyunma odasında Gus'a, «Ya New York'a gideriz, ya da bundan sonrasına yokum artık,» dedim.

Hiçbir şey söylemeden baktı yüzüme.

«Ciddiyim, Gus,» diye üsteledim.

«Galiba öylesin,» dedi sonunda.

O gece Gus, Eddie Jorgenson'un New York'taki evine telefon edip beni artık oraya getireceğini haber verdi. Sonra odama gelip yatmamamı, çünkü hep birlikte New York'a gideceğimizi bildirdi. İki hafta sonra, Madison Square Garden'da Pineapple Anderson ile karşılaşıyordum. Walker Lewis ile karşılaşmam için yapılan bir öneriyi geri çevirdiğini daha uzun zaman öğrenmeyecektim.

26

Telefon ettin. Benzin istasyonundan, sonra Connecticut'da bir yerden, sonra da kahvaltı etmek için durduğunuz Howard Johnson'un motelinden. Hiçbirinde evde bulamadın. New York'un ışıltıları uzaktan görünüp, Gus sana o geceyi otelde geçirmeni söylediğinde, «Hayır,» dedin. Otelde filan kalmayacak, Brooklyn'e gidecektin.

Kirk salonun önünde durup Gus'ı ve Freddie'yi bıraktıktan sonra seni eve kadar götürmeyi önerdi. Ama sen hemen bir taksiye atlayıp semtinize gittin. Prospect Avenue köşesinde inip merdivenleri üçer beşer çıkarak kapıya vurdun. İçerden birinin kalktığını ve kapıya doğru geldiğini belirten sesler duyuldu, sonra kilit çevrildi. Yüreğin yerinden fırlayacakmışcasına atıyordu. Kapı açıldı ve karşında Charlie'yi buldun. Saçları keçeleşmiş, yüzü solgun ve daha yaşlı görünüyordu. Genzindeki balgamı toplayıp yutkunmuştu. Sana gülümsemesi, ilk kez seni yakından gören hayranlarının gülüşü gibiydi.

Sonra anlattı sana: Kate Fallon gitmişti. Aylardan beri yoktu. Güneye doğru, Florida ya da başka bir yere, yolculuğa gitmişti işte.

«Bir kahve içer miydin, Bobby?»

«Yok. Sağol, Charlie. Telefon numarası filan bıraktı mı?»

«Hayır, telefon numarası filan bırakmadı. Onu tanırsın, sağı solu belli olmaz, bu kez de gitti, sonra bir bardan telefon edip evi bana bıraktığını söyledi.»

Oradan ayrılırken, o sokaklarda, o insanlarda yine bir şeylerin değişmiş olduğunu farkediyordun. Şimdi ya da bir ay önce, ya da ne zaman gittiyse... bir daha hiç arka pencereden uzanıp limanı gözetleyemeyecek, çevredeki evlerin çatılarına bakamayacak, onunla evin kararmış arka odalarına gidemeyecektin. Salona ve su deposuna gittin, spor yazarlarının sorularını yanıtladın, kentin her yerinde asılan posterlerini gördün. Sonra Garden'a giderken içinde ölüm saçıyordun. İçindeki küçük çocuk dışarı kaçmış seni izliyor, belki de bir köşeye çekilmiş ağlıyordu. Soyunma odasında masanın üstüne uzandın. Ellerin bandla sarılmıştı. Görevliler, ağızları kulaklarında odaya girip çıkıyorlardı. Tanıdık bir yüz, üzgün gardiyan bakışlarıyla karşına dikildi: Thompson, üzerine hiç uyamayan kahverengi bir giysiyle kent dışından maçını izlemeye gelmişti. «Garden'da olduğunu duyduk,» dedi. «Birkaç arkadaş gelip maçı görmeye karar verdik.» Birkaç dakika sonra da dövüşmek üzere maça çıktın. Önce sınamak için bir sol direkt, sonra bir tane daha, sonra da bir sağ, neredeyse isteksiz, dümdüz ve sert, Pineapple gözleri kaymış olarak sırtüstü yerde, hakem sayıyor. Birden sana sarılıp omuzlara alıyorlar, flaşlar patlıyor, kalabalık inliyor ve her şey bitmiş: Kazandığın en kolay maç, birinci raundda kırk saniye bile dolmadan. Sonra yuh sesleri duydun ve bakındın. İrlandalılar ayağa kalkmış yumruklarını sallıyorlardı. O anda iri bir siyah

gördün. Koyu güneş gözlükleri takmış ve godoşlara özgü yaldızlı bir şapkayla mink palto giymiş, sana doğru yaklaşıyordu. Ringin merdivenlerini çıkarken yuh sesleri daha da artmıştı. Walker Lewis'ti gelen.

«Elimden kurtulamazsın, anası güzel,» dedi. «O beyaz kıçında davul çalacağım.»

Yumruklarını sallarken, gazeteciler harıl harıl not alıyor, teyp mikrofonlarını ona yaklaştırıyorlardı. Sonra Pineapple seni kutlamak için yanına geldi. Lewis söve söve tehditlerini sürdürüyordu. Kapı gibi omuzları, kara gözlüklerinin içinde fıldır fıldır dönen gözleri vardı: Büyük, güçlü ve ölüm gibi bitirici.

Sen de ona bağırmaya başladın, elinde olsa nasıl kıçını tekmeleyeceğini, nasıl onu katlayıp pamuk tarlalarına geri göndereceğini söyleyerek üzerine atılmak için davrandın. Eldivenlerin çıkmış, fakat hâlâ band sarılıydı. Nasıl olsa Kirk'ün, Freddie'nin ve Gus'ın seni tutacaklarını biliyordun.

Ve tüm bunları yaparken korkuyordun, yavrum. Korkuyordun.

Sonra soyunma odasına girmiştiniz. Spor yazarlarının sorularını yanıtlarken, Kirk de gazetecilere bir şeyler yetiştiriyordu bir köşede. «Walker Lewis ile dövüşür müsün?» diye sordular. Sen, «Hem de nasıl,» dedin. «Getirin onu, hemen başlayalım, daha ancak ısındım.» Sonra **Post** dergisinden Nick Siegel, Front Row Productions kapalı devre televizyoncuların, boş olan ağır siklet şampiyonluk ünvanı için Lewis ve senin de olduğun dörtlü bir turnuva önerdiklerini söyledi. Önce sen birisiyle, Lewis başka biriyle, sonra yenenlerin ünvan maçı yapacakları bir turnuva. Sen ne zaman ve nerede olduğunu sordun. Siegel üç hafta son-

ra Las Vegas'ta olduğunu söyledi. Sen, «Ne zaman gidiyoruz?» dedin. Sonra Gus girdi içeri ve bu gece Garden'ın tarihinde en kalabalık maçın yapılmış olduğunu duyurdu: Yaklaşık 21.000 kişi. Gazeteciler hemen Walker Lewis ile ilgili haberi ilettiler Gus'a. Duraksadığını farkettin. «Uygun para önerilirse Walker Lewis ile dövüşeceğiz,» dedi. Siegel az önce sana anlattığı öneriyi Gus'a yineledi ama Gus böyle bir şey duymadığını söyledi. Sonra yanında televizyoncularla birlikte Jorgenson geldi ve öneriyi hemen orada yaptılar: Yüzyılın dörtlü turnuvası, Walker Lewis Joe Norman'la, Bobby Fallon Gene Barstow ile, kazananlar ünvan maçı için karşılaşacaklar. Gus, «Bakın bu öneri için şimdi birşey diyemem, biraz üzerinde düşünmem gerek, en iyisi bu gece uyuyup Vegas işini yarın konuşalım,» dedi.

Ve herkesin önünde sen, «Kabul et, Gus,» dedin.

Gus'ın seçim hakkı kalmadı.

Kalkıp duşa gittin, çıktığında Gus yüzüne bakıyordu. Bir şey söylemek ister gibiydi, bir şey açıklamak, ama hiçbir şey diyemeden yüzüne bakıyordu. Sonra Kirk gelip dışarda birinin seni görmek istediğini söyledi. Dışarda, koridorda, Kapıyı açıp sol yana doğru baktın, koridorun bir ucunda Kate Fallon duruyordu, üzerinde plastik bir beyaz pardüsü, bronzlaşmış yüzü, bembeyaz dişleri ve kuaförlü saçlarıyla oradaydı.

***

«Bobby!» diye bağırıp koşa koşa üzerime geliyor, beni kucaklayıp yanaklarımı öpüyor. «Harikaydın!» diyor. «Öyle gururlandım ki, şişinmekten çatlayacaktım neredeyse...»

Sıcak ve ıslak elleriyle ellerime yapışıyor, sarılıp üstüne kapanmak istiyorum.

«Haydi,» diyor, «Sana yemek ısmarlayacağız!»

«Biz, kim?»

«Ben ve Mack. Hey, Mack!»

Koridorun ucundan bir adam bize doğru geliyor, adının yüksek sesle çağrılmasından biraz sıkılmış gibi. Gri bir takım giyinmiş, saçları çelik grisi, geniş omuzlu ve güneş yanığı renginde teni. Griler içinde bir esmer. Esmer teninde kırışıklar var, ama olması gerekenden daha az.

«Mack, bu oğlum Bobby. Bobby, bu Mack Ridgeway.»

«Selam, Bobby,» diyor elimi sıkarken. «Bu gece gerçekten müthiştin.»

«Sağol,» diyorum, kusursuz dişlerine ve borç isteyen birini geri çevirenlere özgü gülüşüne bakarak. Eli iri ve derisi yumuşak, fakat güçlü olduğu belli.

«Gerçekten de öyleydin,» diyor Kate.

Gus, Freddie ve Kirk soyunma odasından çıkıyorlar, onları annem ve Mack ile tanıştırıyorum. Mack gülümsüyor, fakat gözleri durgun. Freddie ve Kirk el sallayıp vedalaşıyorlar ama Kate gidip Gus'ı durduruyor.

«Demek ki şu ünlü Gus Caputo sizsiniz,» diyor. «Adınızı çok duydum.»

«Tanıştığımıza sevindim, Mrs. Fallon.»

«Kate. Bana Kate de, Gus.» Başıyla beni gösteriyor. «Nasıl, yaramazlık ediyor mu? Ara sıra yaramazlık eder de, o zaman sen de kıçına bir şaplak indirirsin.»

Gus gülümseyerek, «İyidir Bobby,» diyor.

Mack, «Bizimle yemek yer miydiniz?» diye soruyor.

«Yok, yapmamız gereken işler var. Sağolun.» Bana dönüyor. «Yarın salonda görüşürüz, Bobby.»

İyi geceler dileyip, Freddie ve Kirk'e yetişmek için hızlı hızlı yürüyor.

Mack, «Pek iyi bir maça benzemiyor,» diyor ringi göstererek. Ringde yapılan son maçı izleyiciler yuhalayıp duruyor. «İt kopuk dalaşı.»

«Hiç boks yaptın mı, Mack?»

«Ya, evet. Üniversitedeyken ve askerliğim sırasında.»

«Ama profesyonel olarak değil, değil mi?»

«Pek sayılmaz...»

«O zaman, iki boksöre, it kopuk demeye hiç hakkın yok, değil mi?»

Kate gerileyerek, «Haydi gidip yemek yiyelim,» diyor titrek bir sesle.

Mack, «İyi dövüşemiyorlar. Demek istediğim bu işte.»

«Bunu da bilemezsin gerçekten,» diyorum. «İki tane çok iyi boksör olabilir ama stilleri yüzünden, birbirleriyle dövüşürken hiç iyi görünmeyebilirler. Ring'e çıkan herkes yüreklidir. İt kopuk değil.»

Kate koluma giriyor. «Gallagher'e gitmeye ne dersin? Yıllar önce giderdim oraya.»

«Benim için hava hoş.»

Kolu kolumda, birlikte koridoru geçiyoruz. Mack'ın ayak seslerini birkaç adım geriden duyuyorum.

***

Gallagher oldukça kalabalıktı. Konuşa konuşa yemeğimizi yer, Mack de votkasını yudumlarken, bizi görenler hemen masamıza gelip benimle el sıkışmaya ya da ellerindeki maç programlarını imzalatmaya geliyorlardı. Tüm bunlar arasında, kırık dökük cümlelerle Kate neler yaptığını anlattı. Uzun da sürmedi: Mack'le birlikteydiler. Geçici olarak bir büroda çalışırken, bir sabah onunla tanışmışlar, o da ken-

te iş için gelmiş, sonrası hep bilinen şeyler... Florida'da bir yerde emlak komisyonculuğu yaparmış, gazetede haberi okuyunca, maçımı görmek için buraya gelmişler.

Mack, «Florida'da maç yapmalısın,» dedi. «Miami tam boks kentidir. Sana taparlar orada.»

«Gus'a söylerim. Sen nerede oturuyorsun orada?»

«Sarasota'da bir yerim var,» dedi. «Körfezin içinde. Bir de Lauderdale'de bir yer daha var, Kate'in kaldığı. Hiç Florida'ya gittin mi, Bobby?»

«Hayır.»

Kate, «Çok güzeldir, Bobby. Çok beğenirdin.»

«Sen evli misin, Mack?»

«Bobby!»

«Hiç, öylesine sordum canım.»

Mack, «Ayrılmış durumdayım,» dedi.

«Anlıyorum. Ama boşanmış değilsin, değil mi?»

Garsonlardan biri gelip elime bir **Daily News** tutuşturdu. Onu daha önce hiç görmemiştim, ama sanki ilkokula birlikte gitmişiz gibi bir elini omzuma koydu. «Hey, şuna bak Bobby,» dedi. Arka sayfanın tümünü kaplayan bir resim gösterdi, Pineapple yerde bükülmüş yatıyor, benim saçlarım dimdik havada. Altındaki başlık şöyleydi: «Şampiyonluğa gidiyor...» Büyük puntolarla da, FALLON BİRİNCİ RAUNDDA BİTİRDİ! yazılmıştı.

Mack izin isteyip tuvalete gitti. Lokantanın öbür ucundaki erkekler helasına giderken, Kate sigarasından bir soluk çekip gözleriyle onu izledi. «Şu evlilik konusunu sormasan olmaz mıydı sanki?»

«Ne olmuş?»

«İyi adamdır. Zaten yeterince sorunu var, bir de böyle sorular çıkınca tam oluyor.»

«Üstündeki pardösüyü o mu aldı?»

Sigarasını tablanın içinde ezip yüzünü kaldırdı, gözleri çakmak çakmak. «Ne olmuş aldıysa?»

«Yüzünün rengini de ona borçlusun sanırım.»

«Evet. Ne olmuş? Dinle, Bobby.» Sesi buruktu. «Kiminle istersem yaşarım. Yollara düşen ben değilim. Sensin.»

Yumruk yemiş gibi oldum, bir şeyler söylemeye kalktığım sıra Mack'ın bize doğru geldiğini farkedip sustum. Annem bir sigara daha yaktı, yüzü sertleşmişti.

«Bağışla,» dedim. «Karışmamalıydım.»

«Sen ne yapacaksın?» diye fısıldadı.

Mack başımızda dikilmiş, sıkıla sıkıla sandalyesini çekiyordu.

«Önce, eve gideceğim...»

«Bu geceyi demek istemedim,» dedi.

Mack, «Konuşmanıza engel olmuyorum ya?» dedi.

«Hayır. Otursana, Mack.»

«Sonra da Vegas'a gideceğim. Üç hafta sonra büyük bir dörtlü turnuva var. Ben ve Walker ile iki kişi daha.»

«Las Vegas mı?» dedi.

«Evet. Hiç gittin mi oraya?»

Mack oturmuştu. «Biz de sabah Florida'ya gidiyorduk,» dedi. Eliyle hesabı istedi.

Mack'in sözlerini duymamış gibi anneme döndüm. «Benimle Las Vegas'a gelir misin?»

«Pek sanmıyorum, Bobby,» dedi annem. «Las Vegas'a gidebileceğimi hiç sanmıyorum.»

«İlk maçları kazananlar, ünvan için dövüşecekler,» dedim.

«Yani, senle bu geceki o herif, değil mi?» dedi. «Şu şapkalı olan.»

«Walker Lewis.»

Mack, «İyi bir boksöre benziyor,» dedi.

«Bu gece o dövüşmedi ki, Mack,» diye anımsattım.

«Yani giyinişine filan bakılırsa...»

«Bu da onun numarası. Herkesin bir numarası var işte. Onunki de godoş numarası.»

Kate, «Senden daha iri görünüyor, Bobby,» dedi.

«Bugüne dek hep öyle oldu zaten,» dedim.

Mack, «Senin numaran ne, peki?» diye sordu.

«Önüme çıkanı devirmek. Benim numaram da bu işte.»

Garson hesabı getirdi, Mack kredi kartıyla ödedi.

«Eh, ben gitsem iyi olur artık,» dedim.

Ayağa kalkıp Mack'ın elini sıktım ve uzanıp Kate'i yanağından öptüm. «Nerede kalıyorsun, anne?»

«Americana Otelinde.»

«Aramaya çalışırım.»

Hızla yürüyüp caddeye çıktım. Broadway köşesinde iki serseri duvara dayanmış duruyorlardı. Beni görünce sırıttılar. Sonra durup geriye baktım. Birisi bana sesleniyordu. Kate'di bu, tek başına koşuyordu. Mack'i lokantanın önünde bozgun ve üzgün taksi çağırırken bırakmıştı.

«Bobby! Bobby, beni bekle!»

Bana doğru koşarak iki serserinin önünden geçip köşede yetişti. «Haydi,» dedi, sesi genç ve mutlu. «Gidelim!»

«Nereye gidelim, anne?»

«Las Vegas'a.»

«Ne zaman? Şimdi mi?»

«Şimdi,» dedi. «Otomobille. Ülkenin bir ucundan diğerine. Yalnız sen ve ben.»

«Ama anne, bunun için araba kiralamak gerek, Gus'ı arayıp biraz para almalıyım... Hem ne kadar sürer yol? En azından üç gün filan olmalı, değil mi?»

«Umrumda değil,» dedi. «Yeter ki, birlikte olalım. Eskisi gibi...»

Broadway'in gürültüsünde birbirimizi zor duyabiliyorduk. Mack'in bindiği taksi önümüzden geçti. Arka koltuğa iyice gömülmüştü.

«Tamam,» dedim. «Las Vegas'a gidelim.»

27

Yola çıktınız, yalnız ikiniz, otomobiller ve uzun yollardan oluşan bir dünyaya doğru. Nehirleri, tünelleri geçip dağları aştınız, geç saatlerde hiç tanımadığınız kentlere girip sabah olur olmaz yine yola koyuldunuz: Radyonuzda şarkılar, bazen de felaket haberleri (o zaman Kate hemen istasyon değiştirdi), el ele, sandviçlerinizi yerken salonlardan, telefonlardan, spor yazarlarından ve Walker Lewis'ten uzak... Gündoğuşları, yağmurlu fırtınalar, yakıcı güneş, ormanlar, çiftlikler, traktör izleriyle kazınmış tepeler, kilometrelerce uzayan biçimli küçük evler ve önünde arabalarını yıkayan adamlar; yanıbaşınızda kayarcasına giden trenler, çalan düdükler, kavşaklarda göz kırpıştıran trafik lambaları ve uzayıp giden yollar... Sinema şeridi gibi gözlerinizin önünden kaydı geçti. Yanındayken altın küpelerini çıkarıyor, sen de saçlarını okşuyordun. Gece gündüz birlikteydiniz. Arabanın küllüğü birbiri ardına yakıp söndürdüğü Marlborolarla dolup dolup taşıyordu. Bu arada bir paket de Lark içmisti, Marlboro bulamayıp. Bir kez de yol üstündeki bir tavernada yemek yiyip dans etmiştiniz.

Sonunda bir gece, karanlık ve boş gökyüzünü aydın-

latan bir parıltı gördünüz. Ülkenin en ucundaki parıltı: Las Vegas.

***

Organizatörler, Caesars Palace otelinde bir daire ayırmışlardı. Ama yalnız benim için. Masanın üstündeki meyve dolu tepsi de benim için getirilmişti, biriken telefon mesajları da benim içindi. Onun gelişini kimse beklemiyordu. Ben de pencereye dayanmış, aşağıdaki su fiskiyelerine ve gösterişli ilanlara bakıyordum. Tüm odaları tutulmuş otelde bizim için ekstra bir oda aranıyordu. Annem sigarasını içerken sinirliydi. «Merak etme, nasıl olsa bir tane bulurlar,» dedim.

«Merak ettiğim yok,» dedi.

«Burada birlikte kalırsak, Gus küplere biner.»

«Gus'ı küplere bindirmemeliyiz.»

«Ne demek istediğimi anlıyorsun. Burası gazetecilerle dolup taşacak. İnip biraz kumar oynamak ister misin?»

«Gus aşağı inmene izin verir mi?»

«Ona sormak zorunda değilim.»

«Sen yine de bir sor. Herkes ne düşünür diye korkabilir.»

Gus'ın odasını aradım. Karşıma Freddie çıktı.

«Gus yok burada, Bobby.»

«Nereye gitti?»

«Kirk'ü oyun salonundan çıkarmak için aşağı indi.»

«Bir şey mi oldu?»

«Oyun salonunda ne olabilir? Yirmi iki bin dolar içeri girmiş.»

«Ne diyorsun!»

«Gus yöneticilere onun için bir sınır koymalarını söyle-

yecek. Kredi sınırı. On bini aşmayacak bir şey. Gösteriş yapmayı bıraksın diye. Yanında bir de İspanyol karı var.»

«Adı Yolanda Chacon mu?»

Freddie şaşırır gibi oldu. «Evet, o. Buralarda bir yerde şarkı söylüyormuş. Kentin içinde batakhanelerden birinde. Tanır mısın?»

«Hayır. Ama Kirk tanıyor.»

«Hem de iyi tanıyor.»

Freddie'ye Gus'ın beni aramasını söyleyip anneme döndüm. Bitkin görünüyordu. Bayağı yorucu bir yolculuk yapmıştık. «Ekstra odanın canı cehenneme,» dedim. «Bir somye koydururuz, burada kalırsın.»

«Yok, yok. Doğru olmaz. Hem Gus...»

«Gus'ın canı cehenneme.»

Yeniden telefonu aldım. «Resepsiyon, lütfen.»

«Olmaz, Bobby,» dedi. «Bak, istersen...»

Karşıma çıkan adama, o gece Mrs. Fallon için ekstra oda istemediğimi söyledim. Bana ayrılan dairede kalacağını, ben de bizimkilerden biriyle kalacağımı bildirdim. Adam teşekkür edip onları büyük bir yükten kurtardığımı, otelin gerçekten tıka basa dolu olduğunu söyledi. Yeni bir bilgi verinceğe dek, bana gelen telefonları bağlamamasını istedim.

Sabah koşudan geldiğimde duş yapıyordu. Su sesi kesildikten sonra uzun süre içerde kaldı. Çıktığında yüzü makyajlıydı.

«Eski yarış pisti, çok hüzünlü geldi bana,» dedim. «Terkedilmiş ve her yerin boyaları dökülmüş.»

«Milyonlarca kumar masası varken, yarış pistlerinin bakımı çok zor olsa gerek.»

«Herhalde. Ama koşu için iyi bir yer. Çok güzelsin.»

«Bana ayrı bir oda bulununcaya dek, aşağıda beklerim

diye düşündüm.» Huzursuzca gülümsedi. «Şu Gus filan buraya gelmeden önce.»

«Haydi, ben de ineyim seninle.»

«Dert etme, Bobby. Sen dinlen. Sabah ben uyurken, sen koştun durdun.»

«Öyle ama hâlâ kahvaltı etmedim.» Kanapenin ucuna oturmuştu, yüzünü tuttum. «Odamıza getirtebiliriz.»

«Odalara servis oldum olası hoşuma gitmez. Otel ne denli iyi olursa olsun. Restorana gitmek her zaman daha iyidir.»

«Ama ben burada yemek istiyorum.»

«Ben de istemiyorum.»

Güldüm. «Pekâlâ, bir gömlek giyeyim.»

O bir sigara yakarken, ben de yatak odasına geçip çekmeceden bir gömlek çıkardım. Sonra da banyodaki tartıda kiloma baktım.

Gitmek üzere çıkarken, «Hâlâ doksan bir kiloyum,» dedim. «Gus en azından beş kilo daha almamı istiyor. Onun için ne bulursak yiyelim, Kızarmış ekmek, beş yumurta, domuz salamı, süt ve börek.»

«Açma yiyelim. Küçüklüğünde açmaya bayılırdın.»

«Bir ton da açma yiyelim.»

Kapı hafif bir sesle kapandı. Asansöre el ele tutuşarak yürüdük. Hizmetçi kadınlardan biri bize bakıp gülümsedi.

«Bir ton da açma yiyelim.»

«Yanında bol da reçel,» dedim. «Reçel ve bol tereyağı.»

Asansörden indiğimizde elimi bıraktı. Sağ yanda büyücek bir tekne, güvertesinde de, güzel bir müzik çalan bir üçlü vardı. Sol yandaysa, küçük bir köprü üstünde Japon lokantası görünüyordu. Alabildiğine uzanan yolun üstünde

de her şeyiyle Las Vegas: Barbut masaları, bakara, rulet makineleri, rulet masaları...

«Bir dakika beklesene,» dedi, çantasını açarken.

İlk önüne çıkan rulet makinesine on sentleri ardı ardına atmaya başladı. Sonra yanındaki makineye yirmi beş sentleri yuvarladı. Bir süre sonra yirmi beşlik makinede kazandı. Nikel çeyrekler şıngır şıngır makinanın önündeki kumbaraya döküldü. Paraları toplarken ona güldüm. «En azından iki dolar vardır elinde.»

«Üstelik topu topu on bir dolar verdim,» dedi.

Buldog suratlı ufak tefek bir adam yanımıza yaklaştı. «Hey, sen şu Fallon denen çocuk değil misin? Seni tanıdığıma çok sevindim. Duyduğuma göre müthiş bir boksörmüşsün.»

«Ben de sizi tanıdığıma sevindim,» dedim.

«Vegas'a hoş geldin.»

«Burada mı oturursunuz?»

«Yoo, New York'luyum, ama yine de hoşgeldin.»

Kate katıla katıla gülerken koluna girip kumar masalarının yanından geçirdim. Beni tanıyıp selam verenlere başımı sallayarak karşılık veriyordum. Sonra kahve içilen bölüme girdik. Kolumdan çıkıp kalabalığa doğru bakındı, sonra birden boğazından yaralanmış gibi bir ses, oooh, gibi bir ses çıktı, ama daha da kötü bir ses, sonra gözleri kapandı, yüzü bembeyaz kesildi ve yere yığıldı.

Sonra garson kızlar hemen üşüştü, biri elime bir bardak su tutuşturdu, bir elimi boynunun altına sokup suyu içirmeye çalışırken, birisi yanağına hafif tokatlar atmaya başladı. Sonra odanın içinde bir göz gezdirdim, onun bak-

mış olduğu yeri bulunca gri saçlı, yakışıklı bir adam gördüm. Koyu lacivert bir giysi ve pahalı cinsten beyaz bir gömlek vardı üstünde. Masada tek başına oturuyordu, yanında bir telefon. Ağır ağır kahvesini yudumlarken, o da gözlerini bana dikmişti.

28

Onu görmüş ve tanımıştın, yavrum, ama tam o anda doktor gelmiş ve baygın yatan kadını tanıyıp tanımadığını sormuştu. Sen, «Evet,» demiştin. «Annem.» Bunun üzerine doktor, «Haydi o zaman, onu odasına götürelim,» demiş ve hep birlikte onu kaldırmıştınız. Salona yeniden dönüp baktığında masa boştu.

Yanında oturdun, yatağın ucunda, kalp atışlarını dinleyip ayıltıcı bir şeyler koklattılar, sonra reçete yazdılar. Az sonra kendine geldi. Gözlerini kırpıştırarak önce doktora, sonra duvarlara ve tavana, sonra da sana baktı. «Tamam,» demiştin doktora. «Bundan sonra anneme ben bakabilirim.» Ne kadar borcun olduğunu sorduğunda doktor, «Faturam için tasalanmayın, ödendi bile,» dedi.

Kapı kapandıktan sonra birden kendini çok güçsüz hissettin, kolların sanki kısalmış, kontrolundan çıkmıştı. Tıpkı çok eskiden Toots Shor lokantasının karşısındaki kaldırımda soğukta titreşerek beklediğin zaman gibiydin. Geçen bir hafta içinde seni mutlu eden her şeyin bir anda tümüyle yok olacağını anlamıştın. Annen ayağa kalkar kalkmaz gi-

yinecek, bavulunu toplayıp asansöre gidecek ve lobiye inip onu bulacaktı.

Yattığı yerde sana dokunmak için elini uzattı, ama sen çekildin. Uzun süre duraksadıktan sonra sordun. «Burada olacağını biliyor muydu?» «Emin değildim,» dedi. Bilmiyordu, belli değildi. «Babanın ne yapacağından hiçbir zaman emin olamazsın zaten.» «Peki, ya ben?» dedin. «Senin ne yapacağından emin olabilirim,» dedi. «Sen benim etim, kanımdansın.»

Onu orada bırakıp odadan çıktın, asansöre binip lobiye indin, sonra bembeyaz güneşin tüm ağırlığını yüklenerek koşmaya başladın. Seninle birlikte ilerleyen bir otomobili farkettiğin anda adının çağrıldığını duydun. Ama bakmadın, koşmaya devam edip havaya bir kombine attın, sonra sıçrayıp eğildin ve bir sol direkt çıkardın. Otomobil hâlâ seni izliyor, içinden hâlâ sana sesleniliyordu. Sonra dönüp baktın: Otomobilin içinde Kirk vardı, yanında Yolanda Chacon; arka koltuğun karanlığından Jack Fallon adını sesleniyordu.

«Haydi, gel içeri, Bobby.»

«S...tir git.»

Kapı açıldı ve dışarı çıktı.

«Çocuk olma,» dedi. «İçeri gel.»

Durup baktın ona, bu sırada Kirk otomobili yavaşça yolun öbür ucuna çekmiş, ikinizi yalnız bırakmıştı. Birden aklına, Özgürlük Anıtına çıkışınız geldi,. sert sakalları ve seni tepeye kadar omzunda taşıması, sonra yine baktın yüzüne. Çirkin fakat yakışıklı yüzüne, şık giysisine, hâlâ biçimli ve zarif bedenine. İçinden ona vurmak geldi.

«Seni orospu çocuğu.»

Kaşları kımıldayıp alnı kırışarak güldü ve her zamanki

yüz ifadesiyle baktı sana. Eskisine oranla biraz daha irileşmiş, fakat daha biçimli olmuştu.

«Eğer bana vurmayı düşünüyorsan,» dedi. «İlk vuruşunda bitirmelisin işimi. Yoksa sıra bana gelir.»

«Eğer sana vurursam, yerde kalırsın.»

«İstersen, deneyebilirsin,» dedi.

Ellerini ceplerine sokup başını çevirdin ve boş kente doğru bakmaya başladın. Ama kımıldamamıştın. Yanına gelerek kolunu beline doladı.

«Çok üzgünüm,» dedi, belindeki kolunu sıkarak.

«Üzülmen yetmiyor,» dedin.

Onca yıl içinde biriken öfkeli sözleri söylemek istiyordun. Birbiri ardına yağdıracağın suçlamalarla onu perişan etmek istiyordun. Sorularını yanıtlasın istiyordun, neden sizi terkettiğini, nereye gittiğini. Ama bir türlü istediğin gibi konuşamıyordun. Tüm söyleyebildiğin şey, orospu çocuğuydu. Ağzında geveleyerek. Seni orospu çocuğu. İçinden, şimdi gelirsin, değil mi? diye geçirdin. Tam seni ve izlerini kökünden kazıdığını sandığım zamanda.

«Bana orospu çocuğu diyorsun. Peki, istediğini söyleyebilirsin. Zaman zaman kendime daha kötü sözler söylediğim oldu.»

«Seni adi orospu çocuğu!»

Sonra sana daha sıkı sarılarak otomobile doğru yürüttü. Kapı açıldı ve içeri birlikte girdiniz. Ona yaslanmıştın, uzun ve güçlü kolu hâlâ seni sarıyordu. Ve ağladın: Jack ve Kate Fallon için ağladın, tanımadığınız bir sürü kente yapılan yolculuklar için, babanın, annenin ve senin çekmiş olduğun üzüntüler için ağladın, nicedir isteyip, şimdi elde et-

tiğini sandığın fakat artık hiçbir zaman senin olmayacak şeyler için ağladın.

***

Sıcak tozların içinde, Kirk otomobili birkaç dönemeç geçirdikten sonra kent dışına çıkardı. Bir süre yol aldıktan sonra iki bitişik yapıdan oluşan bir evin önünde durduk. Yolun üstünde üç otomobil daha park etmişti. Jack Fallon'u izleyerek yan kapıdan girdik, mutfağı, taş şöminesi ve dev koltukları olan salonu geçtikten sonra yüzme havuzuna çıktık. Midem bulanmaya başladı. Bir dolap dönüyor gibiydi. Ama neler döndüğünün farkında değildim. Eddie Jorgenson bir şemsiyenin altında oturmuş, ağzında bir puro, elinde içki bardağı, yanında iki kişi daha vardı. Hepsi mayoluydu, alınlarında güneşlik vardı.

Jorgenson, «Bakın, geldi işte!» dedi, elimi sıkmak için yerinden doğrulurken. «N'aber, delikanlı? Ne zaman geldin?» Masada oturmam için yer açtı.

«Dün gece.»

«Dün gece mi? Ciddi misin? Onca yolu otomobille gelmişsin ha?»

«Öyle.»

«Benim de oldum olası yapmak istediğim bir şeydir bu. Amerika'yı görmek. İngiltere'yi, Paris'i, Fransa'yı, Roma'yı ve İtalya'yı hep gördüm ama şu Birleşik Devletler Amerikası'nı bir türlü doğru dürüst görebilmiş değilim. Bir ucundan diğerine sanki hep uçarak geçilmesi gereken bir yer.» Masada oturan adamlardan birine döndü. «Ne dersin, Arthur, sen ülkenin bir ucundan diğerine otomobille gitmek istemez miydin?»

«Pek değil doğrusu,» dedi adam. «Selam, Bobby, benim adım Arthur Youngstein.»

Jorgenson, «Arthur organizasyon işinde bizimle çalışıyor,» dedi. «Bu da, Lou Stevens, kapalı devre televizyon şirketinden. Sanırım haberi almışsındır?»

Jack Fallon kara gözlüklerini takıp araya girdi. «Havuza girmek isterseniz, fazla mayom var.»

«Hangi haberi?» dedim.

«Joe Norman'ın başına geleni.»

«Ne gelmiş başına?»

Youngstein, «Elini kırmış,» dedi. «Lewis ile yapacağı maç iptal edildi.»

Jorgenson çenesini ovuşturdu. «Ama bunun yerine çok daha güzel bir şey yapılabilir tabii.»

Jack Fallon masaya oturarak beyaz ceket giyinmiş Meksikalı garsona eliyle bir işaret verdi. Meksikalı başını sallayıp havuzun karşı ucundaki bara gitti.

«Yani Lewis ile dövüşmemi mi istiyorsunuz?» dedim.

Stevens, «Yüzyılın en büyük para maçı olabilir,» dedi. «Bak, bu dörtlü turnuvaya zaten on beş milyon dolara yakın para bağlamıştık, ama biliyoruz ki, kimse Norman'ın ya da öbürünün, neydi yahu adı... işte senin dövüşeceğin adamın maçını görmek için gelmez.»

«O çocuğun adı Gene Barstow'dur,» dedim. «Üstelik, iyi bir boksördür. Dördüncü sırada.»

«Hah, Barstow, evet. Her neyse, Barstow'u devreden çıkarmak hiç zor değil, yine aynı tarihte, biraz fazladan bilet de bastırarak seni Lewis ile kapıştırabiliriz.»

Jorgenson, «En azından otuz milyonluk iş olur,» dedi. «İşte, bu yüzden buradayız.»

Kirk çiçekli bir mayo giymiş, Yolanda ile el ele kabine-

den çıktı. Bize doğru yürüdüler. Kızın teni güneşten iyice kararmıştı; kalın kalçaları vardı. Ama yüzündeki baştan çıkarıcı anlam beni bayağı heyecanlandırmıştı. Kirk gülümsedi.

«Gus nerede?» dedim.

Jorgenson genzini temizleyip, «İşte sorunlarımızdan biri de bu, Bobby,» dedi. «Aslında **tek** sorunumuz o.»

Kirk, «Gus'ın Lewis maçını istemediğini söylemeye getiriyor,» dedi.

«O zaman, senin burada ne işin var, Kirk?» dedim. «Hem bu karıyı da nereden buldun?»

Yougnstein, Kirk'e, «Şu yosmayı başka bir yere götürsene,» dedi.

Yolanda gözlerini kısıp ağzını çirkin çirkin büzdü. Youngstein Kirk'ün koluna girdi. «Bak Kirk, burada otuz milyon dolar söz konusu. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun? Otuz milyon be. Onca paranın boktan bir karı uğruna deve olmasını istemiyoruz.»

Yolanda adama bir tokat atarak, «Pis orospu çocuğu,» dedi. «Kiminle konuştuğunu sanıyorsun sen Yahudi piçi?»

Kirk, «Sakin ol, sevgilim,» dedi. «Sözünü ettiğiniz hiç de boktan bir karı değildir, Mr. Yougnstein. Dünyanın en iyi Latin şarkıcılarından biridir ve Bobby'nin de eski bir dostudur. Çok eskiden.»

«Ne palavra be,» dedim.

Yougnstein, Kirk'ün desteksiz olduğunu sezmişti. «Haydi, Kirk, al şu karıyı da gidip biraz havuzda oynayın.»

Kirk'le Yolanda süzüle süzüle yürüdüler. Kirk'de gördüğüm değişiklik hiç hoşuma gitmiyordu, ama sanırım epeydir biriken ve yeni yeni su yüzüne çıkan bir şeydi bu.

Youngstein, «Serseri siyah,» dedi.

«Norman ne zaman sakatlanmış?» diye sordum.

Jorgenson, «Kimbilir?» dedi. «Belki dün, belki önceki gün. Los Angeles'den telefon edip herifin dövüşemeyeceğini, elinin kırıldığını söylediler. Meneceri Plunkett'e, 'Bak anam,' dedim. 'Bu söylediklerini doktor raporuyla doğrulayamazsan, bir daha zor büyük = para = maçı alırsın.' Zaten rapor almışlar bile. Ama bana sorarsan, Lewis ile karşılaşmaktan çekindi. Çoğu boksör kaçınıyor zaten.»

Youngstein masaya gelip elini omzuma koymak istedi. Eğilip çekildim ve eve doğru yürümeye başladım. Jack Fallon oturduğundan beri ilk kez söze karıştı.

«Gidiyor musun yoksa?»

Yüzüne baktım, kara gözlüklerinin ardındaki gözlerini görmek için. Sonra dönüp eve yürüdüm. Arkamdan geldi. Soğuk hava düzeni odaları oldukça serinleştirmişti.

«Mayolar arkada, yatak odasında,» dedi.

Duvardaki papağan ve kuğu resimlerine baktım. Otellere özgü mobilyayla döşenmişti salon. Çok sayıda insanın burada yaşamış olduğunu sanabilirdi gören ya da hiç kimsenin.

«Burada mı kalıyorsun?» dedim.

«Bazen,» dedi. «Vegas'a geldiğim zaman. Otellerden daha sakin oluyor.»

«Senin mi?»

«Hayır, bir dostumun. Bazen burada film çeviren yıldızlara kiralar.»

Yatak odasının kapısını açmak üzereyken durdum. «Onca yıldır hep görüşüyordunuz annemle, değil mi?»

«Hayır.»

«Ama tam kopmamıştınız.»

«Ara sıra para gönderirdim,» dedi hafif bir sesle. «İstediği anda beni bulabilirdi. Gerektiğinde beni bulması için telefon numaraları vardı.»

«Neden terkettin bizi?»

«Öyle istemiştim.»

«Şimdi sana bir tane geçirip kıç üstü oturtmam gerek, biliyor musun? »

«Akılsızlık edersin.»

«Öyle mi, nedenmiş?»

«Çünkü eğer Lewis maçına çıkarsan bir milyon dolar kazanabilirsin. Ama eğer bana vurursan, ben de sana vuracağım. Ve sakatlanabilirsin. Ne olur o zaman? Ne maç, ne de bir milyon dolar. Ne de bir gelecek. Salt ahmakça bir aile kavgası yüzünden.»

Yatak odasına girdim. Altta havlular, üstünde mayolar büyük bir düzenle yerleştirilmişti.

«Bu bir milyon dolar masalanı nereden duydun?» dedim.

«Dışardaki heriflerden,» dedi. «Bu heriflerin sana ihtiyacı var. Paranın kokusunu almışlar. Tüm yayın bedellerini ödemişler. İlanlar basılmış, yabancı organizatörlerle anlaşmalar yapılmış. Her ne olursa olsun, burada bir maç yapılacak, Burada senin de para kazanmaman için hiçbir neden yok.»

«Peki, seninle ne ilgisi var bu işin? Bu heriflerin burada ne işi var?»

«Çünkü senin babanım. Maça çıkmanı sağlayabileceğimi düşünüyorlar.»

«Bu da onların ne kadar beyni olduğunu gösteriyor.»

Ben soyunurken telefon çaldı, Jack Fallon açtı. «Öyle mi? Peki, ne diyor? Bobby'nin burada olduğunu söyle ona.

Evet. Hemen buraya gelmesini söyle. Bu işi şimdi bitirmeliyiz.»

Telefonu hırsla kapadığı sırada aklıma evin altını üstüne getirdiği gece geldi.

«Şu senin Gus, tam bir oyunbozan,» dedi.

«Çok iyi menecerdir,» dedim. «Eğer bu maçı almamızı istemiyorsa, bir bildiği vardır.»

«Evet, bildiği bir şey var sanırım. Senin bu herifi yenemeyeceğini sanıyor.»

«Bu siklette yenemeyeceğim kimse yok.»

«Hiç Lewis'i dövüşürken gördün mü?»

«Görmem gerekmez. Nasıl giyindiğini gördüm ama. Dünyada, hakkından gelemeyeceğim godoş yoktur.»

Yeniden salona çıktım, yine arkamdaydı. «Gus geliyor buraya,» dedi. «Ama eminim bu maçı almayacaktır.»

«Görürüz.»

«Peki, ya almazsa?»

Omuz silktim. «Menecerim odur. Sen değil. Sen yalnızca babamsın.»

Kirk ve Yolanda havuzun öbür ucunda tramplenin üstünde oturuyorlardı. Jorgenson ile diğerlerine uzaktan bir bakıp havuzun öbür ucuna, Kirk'e doğru yürüdüm. Elimle bir işaret verip yanıma gelmesini istedim. Tramplenin üstünden kalkıp bana doğru yürüdü.

«Nedir bu olanlar?» dedim.

«Hiç. Yüzüyorum, içiyorum, ve sevişiyorum. Her zamanki gibi.»

«Ben bu doruk toplantısından söz ediyorum, Kirk. Jorgenson'un, Youngstein'in neden burada olduklarını biliyorum. Lou Stevens'in de. Onların işi bu. Ama **sen** neden buradasın? Ve bu **kanyta?**

Gözleri fıldır fıldır kıpırdadı. «Birlikte kumar oynuyoruz.»

«Kumar masasında yirmi iki bin bırakmışsın.»

«Eh, hemen hemen o kadar.»

«Yoksa daha mı çok?»

Başıyla onayladı.

«O zaman, Lewis maçına çıkmamı sağlarsan, kumar borcunun belki de unutulabileceğini söylediler sana. Öyle değil mi?»

Birden gözleri parlamaya başladı ve tıslayarak konuştu. «Yaa, öyle işte, ya. Para, yeşil yeşil para. Evet yavrum, fena halde içerdeyim. Ama zaten iki yıldır hep içerdeyim. Nereye gittiysek, bütün boktan işleri ben yaptım. El bandlarını ben yıkadım, bornozu ben temizledim, su şişelerini ben taşıdım, sırtını ovdum, seni neşelendirdim, üstüne gelen hayranlarını kovaladım, peki elime ne geçti tüm bunlar için? Bir yüz dolar, derken bir iki yüz dolarcık, değil mi? Peki neden öyle oldu? Çünkü Gus öyle istiyordu. Çünkü Gus senin o boktan kasabalarda, boktan paralar karşılığı, tank gibi kolunu kaldıramayan heriflerle dövüşmeni istediği için! Sonra Garden'da maç yapıp tam bir şeyler kazanmaya başlayacakken, Gus korkuya kapılıyor. Bu maçı istemiyormuş. Lewis ile karşılaşmandan korkuyormuş. Yeniden yollara düşüp o boktan jimnastik salonlarında şeriflerle, rahibelerle, yumruk atmasını bilmeyen heriflerle dövüşmeni istiyor. O arada Walker Lewis ortada ne kadar para varsa hepsini toplasın varsın. Ya, işte böyle yavrum. Evet, bu maçı alman için elimden geleni yaparım tabii. Hem de nasıl. O gece hapishanede konuştuğumuz şeyleri istiyorum artık. Param olsun, iyi giyineyim, bir sürü karı olsun istiyorum. Eğer

bu maça çıkarsan, bunların hepsi olur, Bobby. Bunun için de yeterince çalıştık. Kıçımızın kılını ağarttık be...»

«Sakin ol, tamam. Heyecanlanma.»

«Nasıl sakin olurum bilmiyorum.»

Onu yana çekip bir yere oturttum. Havuzun öbür ucundakiler oturdukları yerden beni izliyor, hiç konuşmuyorlardı. İçkilerini bile içmiyorlardı. Jack Fallon ise hepsinden daha sessiz görünüyordu.

«Git, arabaya bin,» dedim. «Yolanda'yı da al, otele git, seviş. Buralarda sürtmek zorunda değilsin.»

«Zorundayım. Bu iş bir sonuca varıncaya dek buralarda olmamı baban söyledi.»

«Kumarhanedeki sorununu halledeceğini de söyledi mi?»

«'Yardımcı olurum,' dedi.»

«Anlıyorum.»

O sırada ön kapıda bir otomobil durdu, içinden birtakım adamlar indi, üstünde spor gömlek ve güneş gözlükleri takmış kısa boylu biri, Gus ve Freddie'nin inmesi için kapıyı açtı. Masada oturan herkes Gus'la el sıkışmak için ayağa kalktı. Ben de bu karşılama töreninin dışında kalmış olan Freddie'nin yanına gittim. «Selam, Freddie. Seni otelde göremedim, kusura bakma.»

Hafif bir dirsek attı. «Boş ver.»

«Nasıl getirdiler sizi buraya?»

«Pek emin değilim, ama galiba kaçırdılar bizi.»

Sonra diğerlerini biraz iteleyerek Gus'ın yanına gittim ve ona sarıldım. Biraz sinirli ve gergindi, suç belirtisi arayan bir polis gibi baktı yüzüme.

«Selam, Bob.»

«Gus.»

«Yolculuğun nasıl geçti?»

«İyiydi.»

Jorgenson aramıza girdi. «Bir içkiye ne dersin, Gus? Bira, filan?»

«İçki kullanmam.»

«Ya bir sandviç?» diye önerdi Lou Stevens, yüzü kuşkulu.

«Hayır. Neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum, telaşınız neydi?»

Ona anlattılar. Bu arada Jack Fallon yüzümü inceleyip durdu, ama ben o yana bakmadım.

«İşte, olay bu, Gus,» dedi Youngstein. «Ne diyorsun?»

«Yarın eve dönüyoruz?»

Birden masadaki herkes el kol hareketleriyle aynı anda konuşmaya, bardaklar masaya vurulmaya başladı. Yalnız Gus ve Jack Fallon'dan ses çıkmıyordu.

Sonunda Jack Fallon konuştu. «Sakin olsak iyi olur. En iyisi, yaptığımız öneriyi Mr. Caputo'ya tüm ayrıntılarıyla açıklayalım, sonra bırakalım düşünsün.»

Gus, «Sen kim oluyorsun?» dedi.

«Ben, Bobby'nin babasıyım. Aslında tüm bu tıraşa hiç gerek yok. Oğlumla aranızda bir sözleşme olmadığını biliyorum. Yine bildiğime göre birçok eyalette yazılı olmayan bir sözleşme, hatta sözlü bir sözleşme bile tarafları bağlamıyor. Yani diyeceğim şu ki, Bobby Fallon kendi adına karar verip konuşabilir. Daha yaşı da küçük olduğu için...»

Gus «Babanın burada olduğundan hiç söz etmemiştin,» dedi bana.

«Söyleyecek bir şey yoktu,» dedim. «Nerede olduğunu bilmiyordum ki. Hem, bu herif benim adıma konuşamaz. Menecerim sensin.»

«Buraya gelirken ben de öyle sanıyordum.»

«Ben de öyle olduğunu söyledim ya şimdi.»

«Bu adamlar bunu iyice bilsinler de.» Sonra Jack Fallon'a döndü. «Ne demek istedin, tüm ayrıntılarıyla derken? Açıklar mısın?»

Jack Fallon sırıttı. Bir Lucky Strike sigarası yakıp dumanını havaya savurdu. «Çok basit,» dedi. «Walker Lewis'in menecerleri şunu bilmenizi istiyorlar: Eğer şimdi bu maçı geri çevirirseniz, ünvan Lewis'de olduğu sürece, Bobby ünvan maçı yapamaz. Ve eğer Bobby onunla karşılaşmazsa, şampiyonluk Walker Lewis'in olacak.»

«Deme, yahu? Peki, kimmiş bu Walker Lewis'in menecerleri?»

Jack Fallon, «Biziz,» dedi.

***

Kopkoyu bir karanlığın içinde tek başınayım. Sabah onu bırakıp çıktığımdan beri görünmemiş annem. Bir taksiye binip gitmiş. Ve ben kocaman yuvarlak yatağın içinde, yorganı boğazıma kadar çekmiş, dizlerim karnımda yatıyor, kendimi küçük bir çocuk gibi hissediyorum. Derim güneşten kızarmış. Üstümde bir tek çarşafla yatmak istiyorum ama soğuk hava düzeni odayı buz gibi yapmış, bir türlü düğmesini bulup kapatamıyorum. Ülkenin bir ucundan buraya birlikte geldik, onu birkaç saniye görür görmez, bavulunu toplayıp gitti. Kokusu da birlikte. Yok artık.

Bir ara uyur gibi oluyorum, karanlığın içinde bir ring, kırmızı halatlar gerilmiş, karşımda da Walker Lewis var. Gövdesi sanki birbiri üstüne konmuş kaya parçaları gibi. Sıçrayarak uyanıyorum ve elektrik düğmesine uzanıyorum.

Oda bomboş ve uçsuz bucaksız gibi geliyor. Kalkıp dolaşıyorum, masalara, sandalyelere ve bar tezgâhına dokunarak. Viski tadını anımsamaya çalışıyorum. Sonra oda servisine telefon açıp domuz salamı, yumurta ve iki tane pandispanya istiyorum. Oturma odasına geçip kanapeye çöküyorum. On dakika geçiyor.

Yemek geliyor. Hemen atıştırıyorum ve televizyonu açıyorum. Bir sürü kovboyun birbirini kovaladığı, aynı ağacın önünden iki kez geçtikleri bir film var. Sonra duşa girip kaynar su altında haşlanıyorum. Güneş yanığı derim acıyor. Kurulanıp yine yatağa giriyorum ve uyumaya çalışıyorum. Aklıma annemin yüzü geliyor.

Zil sesi. Kimseyi beklediğim yok. Ama belki annemdir. Kapıyı açıyorum.

Karşımda Yolanda Chacon. Yüzünde yoğun bir makyaj var, saçını da bir gözünün üstünde kıvırmış. Üstünü sımsıkı saran beyaz bir gece giysisi var, tıpkı ilk gördüğüm zaman gibi.

«İçeri girebilir miyim?»

Kenara çekilince içeri dalıp uzun tüylü halının üstünden geçiyor. Üstümde bornozum var. Ayakkabılarını fırlatıp çıplak ayaklarını halının tüyleri arasına sokuyor, parmakları vıyıl vıyıl. Kedi gibi yoklayarak geziniyor. Sonra bana dönüp gülüyor, dilini dudakları üstünde gezdirip yanıma geliyor. «Bugün gözlerimi üstünden ayıramadım, Bobby. Havuzda.»

«Sen de çok çekiciydin.»

«O dans salonunda seni gördüğümü hiç anımsamıyorum.»

«Ben seni anımsıyorum.»

«Anımsamadığıma çok üzüldüm. Hımm. Ne bu böyle?» Kıkırdıyorum.

«Seninle sevişmek istiyorum,» diyor.

***

Ertesi günün gazeteleri, bir spor yazarının yakıştırdığı gibi, '15 milyon Dolarlık Kırk El' öyküsüyle doluydu. Eli alçıda Joe Norman'ın ve antrenörünün üzgün resimleriyle Walker Lewis'in demeçleri vardı. Lewis bir eli arkasında bağlı olsa bile yine Norman'ı yenebileceğini söylüyordu. Onun resminin yanındaysa benim o sabah pistte koşarken çekilmiş bir resmim vardı. Üstümde lacivert eşofman, yüzüm düşünceli. Ben koşarken izleyen Jack Fallon resimde yoktu. Koşu bittikten sonra yaptığımız konuşma da gazetede yer almamıştı.

«Bu işi benim için yapmanı istiyorum, Bobby. Ama oturup yalvarmamı bekliyorsan, unut gitsin.»

«Gus'la konuşsana. Bu konuda tartışmak istemiyorum.»

«Gus konuşacak bir şey olmadığını söylüyor. Gene Barstow ile maç yapmak için sözleşme imzaladığını söylüyor, Walker Lewis ile değil. Kesinlikle Gene Barstow ile dövüşeceğini söylüyor.»

«Eh, o zaman ben de Gene Barstow ile dövüşürüm.»

«Hayır, onunla dövüşmeyeceksin.» Sustu. «Bilmem anlatabiliyor muyum, Gene Barstow'un sağlığı bozulacak.» Yüzü donuklaştı. Şaka filan etmiyordu.

«Seni düzenbaz serseri.»

«Babanla böyle konuşman hiç doğru değil.»

«Ya babam gerçekten de düzenbaz bir serseriyse?»

Koşarak uzaklaştım ve içinde Kirk'ün su termosuyla beklediği otomobilin yanına gittim. Geri dönüp baktığımda, Jack Fallon arabasına binmiş gidiyordu. Kirk'e onu izlemesini söyledim. Belirli bir uzaklıktan birkaç mil boyunca izledik. Sonra bir alışveriş merkezinde durup otomobilini park etti. Park yerinin bir köşesinde bulunan bir telefon kulübesine girdi. Kirk hiçbir şey söylemeden bana bakıyordu. Otele döndük.

O öğleden sonra, Gene Barstow'un idman sırasında sırtından sakatlandığı haberi geldi. Benimle yapacağı maç iptal ediliyordu tabii. Las Vegas'ın **Sun** gazetesi, son baskısında, tüm ayrıntıları yazıyordu. Yazının sonunda Barstow'un bir demeci vardı: «Böyle olduğuna çok üzgünüm, çünkü şu Fallon denen çocuğa ders veren ilk boksör olmak istiyordum. Bir sürü acemiyi bugüne dek dövdü durdu. Karşısına ben çıksaydım, gerçek bir boksör neymiş görürdü.»

Başka bir gazetedeyse UPI kaynaklı habere göre, Eddie Jorgenson da çok üzgün olduğunu bildiriyor, ama bu soruna çok uygun bir çözüm bulunabileceğini ekliyordu: «Sanırım, Walker Lewis ile Bobby Fallon arasında yapılacak bir maç, yüzyılın en büyük maçı olur. En sert vuran beyaz boksöre karşı, en sert vuran siyah boksör. Evet, Fallon biraz kiloca hafif, ama yüz on kiloluk bir boksör gibi vuruyor. **Üstelik** Lewis bugüne dek Fallon kadar çevik bir boksörle karşılaşmadı. Bu maç boğayla matadorun maçı olabilir.» Yazının sonunda benim doksan bir Lewis'inse yüz dokuz kilo olduğu belirtiliyordu, ama yazar bu farkın üzerinde hiç durmamıştı.

Sun gazetesinin ilk sayfasında da, hiç kuşkusuz ülkenin dört bir yanına hemen dağılacak bir röportaj haberi vardı. Walker Lewis benim için şöyle diyordu: «Şu Fallon de-

nen çocuğu öyle istiyorum ki, neredeyse ağzımda tadını duyacağım. Onu ağzımda çiğneyip çiğneyip sonra da tüküreceğim. Ona öyle sert vuracağım ki, ayakları bile acıyacak. Tabii, eğer bu çocuk benimle ringe çıkarsa. Ama, o denli yüreği olduğunu sanmıyorum.»

Gus maçın sözünü bile etmiyordu. Ne AP, ne de UPI ajanslarıyla. Ne de Front Row Productions yöneticileri ya da Youngstein ile. Tabii benimle hiç tartışmıyordu. Koridorun öbür ucundaki odasına gittiğimde, oturup uzun süre televizyon izledi.

O gün daha sonra, tam ben öğlen uykusundayken Kirk geldi görüşmeye. Yolanda konusunu açmamıştı, ben de irdelemedim.

«Sen ne yapmak istiyorsun, Bobby?»

«Dövüşmek.»

«O zaman dövüşsene.»

Söyleyecek başka bir şeyim kalmamıştı. Yastıkları başımın altına koyup uykuma devam ettim. Kirk'ün sessizce çıkışını bile duymadım.

Zil sesiyle uyandığımda hava kararmıştı.

Telefonu açtım. «Bobby? Sen misin? Ben Yolanda. Uyandırdım galiba.»

«Evet, uyandırdın.»

«Yukarı gelebilir miyim?»

«Hayır.»

«Seninle konuşmak istiyorum, Bobby. Çok önemli.»

«Kimseyle konuşmak istemiyorum.»

«Ama bu çok önemli.»

«Ne denli önemli olabilir?»

«Senin canını yakmaktan söz ediyorlar. İnan bana. Kirk'e sor istersen. Şimdi kumarhanededir.»

«Oradan ayağını kestiler sanıyordum.»

«Baban ona beş bin dolarlık kredi daha açtırdı.»

«Allah kahretsin.»

«Bir de müthiş bir söylenti dolaşıyor ağızlarda. Çok korkunç. Eğer maçı kabul etmezsen bacaklarını filan kıracaklarmış.»

Kendimi tutamayıp katıla katıla güldüm. «Yahu, ne tuhaf bir yermiş burası?»

«Evet,» dedi. «Ama söylediklerim hiç tuhaf değil, Bobby. Gerçektir.» Soluk soluğa konuşurken sesi çocuk gibiydi. «Yine babanın evine gitmiştik.»

«Öyle mi?»

«Annen de oradaydı.»

«Ne dedin, ne dedin?»

«Bilesin istedim,» dedi.

⁂

Sendin o, yavrum. Otel görevlilerinin sana bulduğu Plymouth ile Las Vegas gecesi boyunca sokakları, ara sokakları, caddeleri, büyük bulvarları, çıkmaz sokakları aşındıran sendin. Kafese konmuş gibiydin. O gün gittiğiniz evi arıyordun. Bu kokuşmuş çöl kentindeki o evi.

Ve yol boyunca hep anneni düşünüyordun. Ülkenin bir ucundan birlikte gelmiştiniz, etinle, kanınla birlikte ve her zaman senin yanında olacaktı. Her zaman. Sonra onu gördü. Acaba o gece Caton Inn'de ilk gördüğü zaman gibi çarpılmış mıydı, diye geçirdin aklından. Şimdiyse yine birlikteydiler, acaba kaç kez güldürmüştü onu? Acaba şu anda onun söylediği bir şeye kıkırdıyor muydu annen, kocaman bir yatağın içinde çıplak? Baban içkisine uzanmış, annen

sigarasını yakıyor. Senin bilmediğin bir sürü şey biliyorlardı. İşin en kötü yanı buydu. Senin devre dışı kaldığın onca yıl vardı. Varolmadığın yıllar. Belki de seninle olduğu veya Charlie ya da Mack ile olduğu zamanlardan çok daha mutlu olduğu o yılları anıyorlardı. Belki de baban senden çok iyiydi.

Boş bir park yerinde durup uyudun. Uyandığında, karşında duvar gibi duran bir dağ sırası vardı. Dağ sırasını görür görmez yolu anımsadın ve hemen gaza bastın. Çok geçmeden RANCHO ESTATES yazılı ilanı görüp o yana saptın ve evi buldun.

Kapının önünde iki otomobil vardı: Biri daha önce Kirk'ün kullandığı gümüş renkli Cadillac, diğeriyse kırmızı, küçük bir spor otomobildi. Motoru durdurmadan, oturduğun yerde bekleyip yapacaklarını tasarladın. İçinden geçenleri gözünün önüne getiriyordun: Kapıyı kırıp içeri giriyorsun, cam bölmeleri paramparça edip babanı yakalıyor ve hırpalıyorsun, annenin de canını yakıyorsun biraz.

Sonra başını kaldırdığında, mutfak kapısında anneni gördün. Gülüyordu. Küçük bir kız gibi. Çiçekli bir sabahlıkla.

Otomobile yaklaşarak, «Selam,» dedi. «İçeri gelsene.»

«O da burada mı?»

«Tabii burada. Onun evi bu.»

«Onu görmek istemiyorum.»

«Saçmalama. O senin baban. Haydi, gel içeri.»

«İstemiyorum.»

«Tanrı aşkına, biraz büyüsene be Bobby?»

Otomobilden çıktın ve onunla içeri girdin. Mutfağa. Caydanlığı su doldurup kahve kutusundan kaşık kaşık kahve alıp içine attı. Konuşmadan. Büyük, tertemiz, ahşap

kaplamalı mutfağın içinde. Gözlerinle onu izliyordun, çıplak bacaklarını, çiçekli sabahlık içinde sırtının yaptığı kıvrımı.

«Nerede?» dedin.

«İçerde, arka odada. Uyuyor.»

«Burada olduğunu biliyordun, değil mi?»

«Hayır. Sana söyledim. Emin değildim.»

«Şimdi ne olacak peki?»

«Bilmem,» dedi. «Lewis ile dövüşecek misin?»

«Gus olmaz diyor.»

«Ama gazeteler dövüşmen gerektiğini yazıyor.»

«Kimseyle dövüşmek zorunda değilim.»

Bir bardak portakal suyu getirdi ve sana bakmaksızın eline verdi.

«Sence ne yapmalıyım?» dedin.

«Bilmem, dövüşmelisin sanırım.»

«Neden?»

«Para için. Başka bir neden var mı?»

«Tabii var.»

«Neymiş, başka neden?»

İlk profesyonel maçın sonrası Gus'ın sözleri geldi aklına.

«Güzelliği için,» dedin.

Sanki yabancı dilde bir şey söylemişsin ve hiç tanımadığı biriymişsin gibi şaşkın baktı yüzüne. Sonra da güldü, uykudan yeni kalkmış birinin sinir bozucu gülüşüyle. Başını sallaya sallaya sözünü yineledi. «Güzelliği için.»

Bir sigara almak için uzandı, sonra da ocağın üstündeki eti çevirdi.

O anda ondan nefret ettin.

«Paranın da ötesinde bir şey,» dedin.

«Anlıyorum,» dedi. Şimdi yüzünü dönmüş sana bakı-

yordu. «Bak, Bobby, güldüğüm için bağışla beni. Seni kırmak istemedim.»

«Hep kırarsın zaten.»

«İsteyerek olmuyor, yemin ederim.»

«Ama bırakıp gidiyorsun beni, anne. Dün bırakıp gittin. Onu gördün ve hemen gittin, görür görmez.»

«O benim kocam,» dedi.

«Hayır, değil. Ben senin her şeyinim. Etinden, kanından...»

«Sen hiçbir zaman onun yerini tutamazsın, Bobby.»

«Tutabilirim, yapabilirim.»

«Hayır, ama seni seviyorum, Bobby. Bunu bilmelisin.»

«Evet.»

«Sen de beni seviyor musun?»

«Evet.»

«Ne yapmak istiyorsun, Bobby?»

«Eve dönmek istiyorum.»

*

Saatler sonra havuz başındaki kırmızı hava yastığının üzerinde uyandım. Öğleden sonra meltemiyle havuz suyu hışırtılı sesler çıkarıyordu.. Su fıskiyelerinin arı vızıltısı gibi gürültüsü geldi kulağıma. Doğruldum. Karşımda mavi mayosuyla Jack Fallon oturmuş, bana bakıyordu.

«Tünaydın,» dedi.

Kalktım. Üzerimde yalnız eşofman altıyla yatmıştım, sonra birisi sırtımı ve omuzlarımı örten bir havlu koymuş.

«İyi uyudun mu?» dedi.

«Uyudum sanırım.»

«Bir şey içer misin?»

Ağzımın içi kupkuruydu. «İyi olur. Domates suyu ya da onun gibi bir şey.»

Havuzun öbür ucunda bekleyen Meksikalı garsona işaret etti. Garsona ne istediğini bildirirken ben de havuza girip başıma ve omuzlarıma su çarptım. Yüzüne bakamıyordum. Kate neredeydi? Acaba bizi birlikte görmüş müydü?

«Gus'la konuştun mu?» dedi.

«Kimseyle konuşmuyor. Galiba New York'a dönüyoruz.»

«Senin istediğin bu mu?»

«Hayır.»

Garson buz gibi domates suyuyla geldi. Bir yudum alıp ayağa kalktım, evin ürpertici karanlığına takıldı gözüm.

«Annen gitti,» dedi.

«Nereye?»

«Herhalde, alışverişe. Bir şey söylemedi. Çekip gitti.»

«Senin gibi.»

«Serseri gibi konuşma.»

«Sen kaçtın, ben değil. Serseriler kaçar.»

Ayağa kalktı. Yüz kilodan fazla ağırlığıyla soyunmuş olarak daha da yapılı duruyordu. «Seninle bir anlaşma yapalım,» dedi.

«Ne anlaşması?»

«Maçı kabul et. Eğer edersen, yaşamından tümüyle çıkarım. Kaybolurum.»

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu ve bu bakışları, 'ikinizin de yaşamından, aranızdan çıkarım,' diyordu.

«Kaybolmakta üstüne yoktur, değil mi?» dedim.

«En iyi becerdiğim iştir,» deyip buz gibi güldü.

Boşalan bardağı masanın üstüne koydum. «Pekâlâ,»

dedim. «Maçı kabul ettiğimi Gus'a söyleyeceğim. Ondan sonra, bir daha seni görmek istemiyorum.»

Masanın üstündeki sigarasına uzandı. «Annene otelde kalmasını söylerim. Ona ihtiyacın olabilir. Sinirlenmeni önler.»

Sigarasını yakıp kibriti sararmış otların üstüne attı.

«Bir şey daha var,» dedim.

«Nedir?»

«Bu,» dedim ve müthiş bir kroşe çıkardım. Yumruğum tam oturmuştu, sırtüstü yapıştı yere. Sigarası ağzından yuvarlanmış, hâlâ dumanı tütüyordu.

«Haydi, hoşçakal, baba,» dedim ve otomobile yürüdüm.

29

O öğleden sonra Gus'a gidip Lewis'le dövüşeceğimi söyledim. Küçük odasında yatağın üstünde hiç kımıldamadan beni dinledi.

«Şaka ediyorsun,» dedi. «Duyduklarıma inanamıyorum.»

«Bu maçı kabul edeceğim, Gus.»

Yüzüme baktı, sonra başını çevirdi.

«Kabul edemezsin,» dedi. «Ben menecerim, sen de boksörsün ve ben sana bu maçı almamanı söylüyorum. Anlaşmamız böyleydi.»

«Çok üzgünüm, Gus. Çok uzun düşündüm ve karar verdim, maçı kabul edeceğim.»

«O zaman, ben giderim.»

Başımı döndürüp ona baktım. Birden çok yaşlı göründü. «Gidemezsin,» dedim. «Yapma, Gus.»

«Bu maçı almanı istemiyorum. Pılını pırtını toplayıp havaalanına gitmeni, oradan da bir uçağa atlayıp yarın New York'ta salonda olmanı istiyorum. Bu maç sana göre değil. Şu an için. Bu kentte ve bu insanlar içinde.»

«Gus, ünvan maçı bu. Tüm komisyonlar kabul etti.»

«Bir yıl sonra, yine ünvan maçı olur. Birkaç kişiyle daha dövüşmeni, biraz daha güçlenmeni istiyorum. O zaman bu serseriyle hem dünya kadar para, hem de ünvan için dövüşürüz. O zaman gerçekten onun yuvasını yaparsın. Ama şimdi değil.»

Ayağa kalkıp pencereye yürüdü, torba gibi ceplerindeki bozuk paraları şıngırdatıyordu. Bir şeyler söylemem için bekledi.

«Onunla şimdi dövüşmek istiyorum, Gus.»

«Neden?»

«Nedenlerim var.»

«Nedenlerin mi var? Kim demiş senin nedenlerin olabilir diye?»

«Kimsenin dediği yok, Gus. Ama nedenlerim var işte. Ve bu pezevenkle dövüşeceğim!»

Ağzında bir şeyler çiğneyerek sert sert baktı bana. Bir an ağlayacak sandım. Ama sonra biraz sendeler gibi dolabına doğru yürüdü. Yanımdan geçerken bana hiç değmemeye dikkat etti. Bavulunu indirdi. Gittiğimiz her yerde bizi izleyen eski mavi bez bavul. Fermuarını açıp yatağın üstünde serdi. Sonra konsolun çekmecelerini açıp gömleklerini ve giysileri içine yerleştirmeye başladı.

«Gus,» dedim. «Haydi, vazgeç gitmekten.»

«Çok üzgünüm, Bobby,» dedi. «Gerçekten, çok üzgünüm.»

***

Ve Gus gitti, sen de idmanlarını tek başına yapıyordun, sabahları koşarken Kirk arabada bekliyordu. Los Angeles'den idman boksörleri getirdiler, Convention Center'de on-

larla dövüşürken Gus'ın sana öğrettiklerini uyguladın. Uzun boylu bir beyaz boksörü devirip, Freddie'ye onu Los Angeles'e geri göndermesini söyledin. Sonra üzgün bakışlı bir Meksikalıyı gövdesine vurduğun yumruklarla sakatladın, adam ertesi gün görünmedi. Uzun boylu bir siyah boksörün yüzündeki kemikleri kırdın. Ama biliyordun, eskisi gibi değildin. Gazeteciler sana Gus'ı sordukları zaman, New York'a gittiğini, başka boksörleri olduğunu söyledin.

«Gus dostumdur,» diyordun. «Kendisine göre en doğru olanı yapıyor.»

Ama onun eksikliğini duyuyordun. Orada, bir köşede durup seni izlemiyordu artık, sonra gelip hatanın ne olduğunu söylemiyordu. Kirk yine su şişeleriyle ilgileniyor, Freddie de eskisi gibi işine devam ediyordu. Ama ikisi birlikte bile Gus'ın yerini tutamıyorlardı.

Gazetecilerden biri maçın para bakımından çok büyük iş yaptığını, kentin her yerinde gişelerin önünde uzun kuyrukların oluştuğunu söyledi. İdmanlarına geldiği zaman Youngstein'in yüzü neşeyle parlıyordu.

«Hiçbir maç için bu denli çok sayıda basın davetiyesi istenmemiştir,» dedi. «Ali - Foreman maçından bile büyük bir olay oluyor. Marciano ile Moore maçından bile büyük. Şaka, maka, yüzyılın maçı bu.»

Otelin lobisinden geçerken hayranların yolunu kesip imzanı istiyorlardı. Yeni tişörtler çıkarılmıştı, yeşil üstüne bir yonca ve ortasında senin yüzün. Tüm maçlarından alınmış fotoğraflarla dolu bir de anı kitapçığı basılmıştı.

Sonra Lewis de kente gelip caddenin karşısındaki Aladdin Oteline yerleşti. Boş bir tiyatro sahnesinde boks yaparken gazetecilere demeç verdi. Senin için çok korkunç şeyler söylüyordu. Söylediklerini okudukça idmanlarında

daha sıkı çalışıyordun. Aklına esti mi sana idman veren boksörleri yere indiriyor, yaşamında ilk kez yapacağın on beş raundluk maç için gücünü hazırlıyordun. Günde iki kez koşup on raund boks yapıyordun, sonra her idman sonuna sekiz dakikalık raundlar ekledin. Kendini oldukça güçlü hissediyordun fakat bir türlü kilo alamamıştın. Otelin karşısındaki dondurmacıya yaptığın sık ziyaretler bile işe yaramamıştı. Kirk endişeli görünüyordu, ama sen üstünde durmadın. Kirk zaten hep endişeli görünürdü.

Gus'la konuşup ona maçı kabul edeceğini söylediğin günden beri Kate yanındaydı. Babanın kaldığı evden ayrılmış, senin bitişiğindeki odada kalıyordu. Gözleri hep üzerindeydi. Yemeklerini getirtiyor, şovlara gitmek için biletini alıyor, sabah koşuları için erken kalkmanı sağlıyordu.

Bazı geceler, sana iyi geceler dileyip odasına çekildikten sonra yattığın yerde düşünürdün, acaba salt Jack Fallon istediği için mi burada kalıyor diye. Bazen de, acaba sen uyuyuncaya dek bekledikten sonra sessizce aşağı inip, ışıklı şamata içinde Jack Fallon'u mu buluyor diye aklından geçiriyordun. Aklına bu gelince de, hemen kalkıp bitişik odaya bakıyordun. Ama yerindeydi hep. Her zaman yerindeydi.

Derken, maçtan sekiz gün önce bir idman sonrası Freddie seni bir kenara çekti. Kirk de yanımızda, fakat bir şey söylemiyordu.

«Gus'ın gelmesini istiyorum,» dedi Freddie.

«Hayrola?»

«Ne olduğunu bilmiyorum ama bir terslik var. Nedir, bilemiyorum.»

«Bugün dövüştüğüm çocuğa mı taktın aklını yoksa?

Hiç sıkmadım kendimi, Freddie. Çocuk hiç dövüşemiyor bile.»

«Yok, yalnız bugün değil. Gus'ın gelmesini istiyorum. Ama önce sana sormak istedim.»

«Gus bu maç için gelmez, Freddie. Bu konuda ne düşündüğünü biliyorsun.»

«Ben çağırırsam, gelir.»

Kirk biraz daha sokulup Freddie'nin yanına durdu.

«Artık Gus'a ihtiyacın yok senin,» dedi.

Freddie, «Sana soran oldu mu? Hadi, git buradan,» diye terslendi.

«Söyleyeceğimi söylemeden hiçbir yere gitmem. Yine söylüyorum ki, Bobby'nin artık Gus'a ihtiyacı yok.»

Freddie, «Hemen buradan toz olmazsan seni dümdüz ederim,» dedi. «Yemin ederim.»

Kirk şöyle bir baktı sana, sonra soyunma odasından çıkıp salona geçti.

Freddie, «Serseri herif,» dedi. «Biliyorum senin dostun oluyor ama, boks konusunda hiçbir şey bilmiyor, kovaları taşımaktan başka.»

«Sakin ol, Freddie.»

Ağzındaki puroyu eline aldı. «Gus'ı aramamı istiyor musun?»

«Hayır,» dedin.

«Peki,» dedi. «Arasak, fena olmazdı.»

***

Sabah koşularımı izlemeye Nick Siegel geliyordu. Sonra onu daireme götürüp demeçler veriyordum. O da bu demeçleri büyütüp, **Post** dergisinde geniş öyküler yazıyordu.

Siegel bu işin başından beri buralardaydı, üstelik diğer spor yazarlarını ne tanıyor, ne de onlardan hoşlanıyordum. Lewis'in idmanlarda ne yaptığını anlatıyordu bana; 'Night Train' parçasının müziğiyle ip atlayıp, sağlık topuyla karnını dövdürüyormuş. Bir keresinde bana Gus hakkında bir soru sordu, ben de ona bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim. Hiç üstelemeyişi bayağı hoşuma gitmişti.

Bir sabah Kirk ortalarda görünmeyince, yarış pistine Kate götürdü beni ve arabanın içinde bekledi. Daha birinci turu tamamlamadan, boş tribünlerde Nick'in oturduğunu görüp o yana doğru gittim. Yorgun görünüyordu.

«Seninle konuşmalıyım,» dedi.

«Tabii, Nick,» dedim. «Koşuyu bitireyim.»

Bitirdikten sonra yanına gidip oturdum. Yolda gelirken benim için almış olduğu bir şişe portakal suyunu verdi. «Bir şey mi oldu?» dedim.

«Dün gece çok tuhaf bir şey oldu.»

«Anlatsana.»

«Lewis'in idmanını izledikten sonra, Riv'de buluşmak için bir randevu aldım. Buluşma yerine geldiğinde yanında bir de godoşlar ordusu vardı. Her neyse, istediğim röportajı yaptıktan sonra hep birlikte senin oteline gittik. Lewis her zamanki gibi giyinmiş, geniş bir şapka, siyah kadife bir takım ve içinde anormal büyüklükte yakaları olan beyaz bir gömlek, tam bir dev görünümünde.»

«Yine süper zenci pozlarında, ha?»

«Öyle. Sonra hep birlikte otele girdik, altı kişi birden. Tabii salon bir anda ürperdi. Buz kesmedi tam, ama ürperdi, beş siyah ve saçları dökülmüş şişko bir Yahudi spor yazarı bir arada içeri girince. Her neyse, kumar masaların-

dan birinde Kirk gözüme çarptı. Yanında o şarkıcı kızla birlikte zar atıyorlar...»

«Yolanda Chacon.»

«Tamam, Yolanda. Ben dönüp Lewis'e, 'Şuraya bak, Fallon takımından biri var burada,' dedim ve der demez çok büyük bir hata yaptığımı anladım.»

Güldüm. «Der demez, ha?»

«Lewis yolunu açıp, Kirk'ün oturduğu masanın başına gitti ve dikildi orada. Bu Yolanda denen kız da şovunu yeni bitirmiş, yüzü makyajlı, üzerinde de memelerini iyice gösteren bir giysi var. Lewis de arkasına geçmiş, Kirk zar atarken kızın memelerine bakıyor. Yanlarına gidip, 'Selam, Kirk,' dedim. O da beni kız arkadaşıyla tanıştırdı, kız bana gülümsedi, tam o sırada Lewis aradan uzanıp kızın memelerini avuçlamaz mı? Avucuna alıp okkalamaya başladı. Fazla sıkmadan. Kirk'ün gözleri önünde okkaladı.»

«Şu işe bak.»

«Kirk'ün yüzüne tükürürcesine. Kirk, "Hey!' filan dedi ama hiç de öyle yüksek sesle değil, Yolanda ise ağzını açamadı. Bayağı da korkmuştu. Diğer siyah züppeler gülüştü, sonra Lewis eğilip bir daha kızın memelerini avuçladı. Bu kez Kirk onun elini geri itti.»

«Suratına indirseydi bir tane.»

«Ama yapmadı. Lewis onun yüzüne baka baka sırıttı ve dönüp gitti. Kız ağlayacak gibi olmuştu, sonra Kirk koluna girip çıkardı onu. Bir süre onlarla birlikte kaldım. Kirk'e, 'Kirk, nasıl böyle bir şeye izin verebiliyorsun?' dedim. Bana ne dese beğenirsin? 'Nasıl olsa hepimiz aynı adamlar için çalışıyoruz.'»

«Ne dedin, bir daha söyle?»

«Nasıl olsa hepimiz aynı adamlar için çalışıyoruz.»

Ayağa kalkıp park yerine doğru baktım, içimden inşallah Kate maça gelmez, diye geçirdim.

Nick, «Ne demek istedi acaba?» dedi.

«Bilmem,» dedim.

«Bu maçta şike filan var mı?»

«Yani Lewis ya da ben maçı anlaşmalı olarak kaybedecek miyiz mi demek istiyorsun?»

«Evet.»

«Deli olma, Nick. Öyle bokluklar ancak sinemalarda olur.»

«Ama bu maç üzerinde çok büyük para dolaşıyor.»

«İşte o yüzden hiçbir şey olmaz.»

Ona veda edip bir tur daha attım. Ve Kirk'ün ne demek isteyebileceğini düşündüm. Eğer bir dolap dönüyorsa, benim anlama olanağım yoktu. Hiçbir zaman da öğrenemezdim. Ülkenin dört bir yanındaki bahisçilere cluk gibi para akıyordu. Beyazlar bir siyahın yenilgisine oynuyor, siyahlarsa beyazın. Herkes Lewis'in benden on beş kiloya yakın fazla olduğunu biliyordu. Buna karşın maça daha beş gün kala, beni sekize beş favori gösteriyorlardı. Yoksa bir şeyler dönüyor muydu? Belki de hepsi palavraydı. Bilemezdim.

Park yerine döndüğümde, Kate hâlâ bekliyordu. Beni görünce arabadan inip karşılamaya geldi. Saçları güneş ışığında kızıl gibi duruyordu. Daracık bir pantolon, ayağında kovboy çizmeleri, üzerindeyse Bobby Fallon tişörtlerinden bir tane giymişti. Koşa koşa geldi yanıma ve sarılıp öpüştük.

***

Bir gün var. Sabah serinliğinde, bu bomboş pistin üstünde ömrümün sonuna dek koşabilirim. Kimse bana do-

kunamaz burada. Kimse benimle konuşamaz. Saçma sapan şeyler soramaz. Tüm kaçık kent uykuda. Herkes bitkin yatıyor, bense koşuyorum. Bir gün kaldı. Ondan sonra durup bekleyeceğim. Gelip beni otelden alacaklar, Convention Center'e götürecekler. Sonra yine yapayalnız olacağım.

Salt ben ve Walker Lewis. Yanımda ne Gus, ne de Kirk.

Kirk'ün çürük çıkmasına üzüldüm. Ne mal olduğunu anlamalıydım. O gün, hapishane bahçesinde birdenbire dindar oluşundan belliydi. Ya da başka bir avanta bulur bulmaz dinsiz olduğu gün. Benim bildiğim şeylerden haberi bile yok. Kate'in bana anlattıkları. Vegas'a gelir gelmez Jack Fallon'un onu bulması. O gece nasıl onu gezdirip Yolanda Chacon ile buluşturduğu. Jack Fallon burada istediğini yapabiliyordu. Her işi yaptırabileceği dostları vardı. Yolanda'yı Kirk'e, Jack Fallon verdi, tıpkı kısa bir süre sonra bana verdiği gibi. «Git,» dedi kıza. «Kirk'ü oyala, ona iyi davran.» Sonra her ikisini de alıp Caesars Oteline götürdü ve Kirk'e oyun oynaması için kredi açtı. Ertesi sabah olduğunda Kirk satın alınmıştı.

Gus'ın burada kalmayacağını da biliyordu. Bu da oyunun bir parçasıydı. Gus bu maçı asla kabul etmezdi.

Beni de tanıyordu. «Dövüşü kabul et,» dedi. «Yaşamınızdan tümüyle çıkayım. İkinizi de bir daha hiç rahatsız etmem.» Ben de ona inandım. Güneş iyice yükselmiş. Koşmak için artık çok sıcak. Otele gidip kapımı herkese kilitleyim. Sonra da oturup beklerim.

30

Saat 7 : 02'de ringdeydim, boks ayakkabılarımı kaymasın diye yere sürtüyor, bir yandan saate, bir yandan ringin altındaki yüzlere bakıyor, gerginliğini yoklamak için iplere yaslanıyordum. Arka yüzünde beyaz bir yonca ve adım yazılı yeşil bornozumla salona girdiğimde, gaydalardan oluşan bir orkestra, 'İrlandalı Gözler Gülüyor' parçasını çalmış, yer yerinden oynamıştı.

Sonra orkestra davullardan ve bongolardan oluşan ilkel bir müzik çaldı ve çoğu izleyici yuhalamaya başladı. Bu arada kalabalığın içinden siyah kadife başlığı ve bornozuyla korkunç bir devi andıran Walker Lewis geliyordu.

«Seni ürkütmeye çalışacak,» dedi Freddie. «Ama sakın numarasını yeme.»

Elimden geldiğince kendimi serbest bırakıp yerimde zıplamaya başladım. Walker Lewis ağır ağır, heyecansız bir tavırla merdivenleri çıkıp ringin ipleri arasından geçti. Sivri uçlu kapişonunun içinde pırıl pırıl parlayan siyah alnı gözüktü. Gözlerinin beyazı büyümüş, bomboş bakıyordu. Sonra gazetecilerin oturduğu bölüme baktım. İkinci sırada Nick Siegel oturuyordu, **Times**'dan Dave Anderson da gelmişti,

tanıdık birkaç yüz daha gördüm. Walker Lewis'e bir daha bakmadım.

«Ne yapıyor şimdi?» diye Kirk'e sordum.

«Dikilmiş duruyor işte.»

«Ama nasıl duruyor?»

«Otobüs bekler gibi.»

Kirk ve Freddie eldivenlerimi bağladılar, sonra Freddie bağ uçlarını bir bandla yapıştırdı. Ellerimi açıp kapadım.

«Sakın heveslenip bir saçmalık yapayım deme,» dedi Freddie. Anonscu geçmiş yılların ünlü şampiyonlarının adlarını okuyordu bir yandan. «Yolunu uzat öne, sürekli hareket et ve önünde fazla durma.»

«Tamam.»

«Sağlam bir açık bulunca vurursun.»

Sonra herkes sustu ve ulusal marş çalındı. Tüm salon ağır ağır kararırken, yalnız ring aydınlık kalmıştı. Ülkenin her bir yanında yaptığım maçları, ringin yalnız aydınlığı içinde rakiplerimi bekleyişimi, sonra da onları tepeleyişimi anımsadım. Gövdeye aparkütler. Sağ direktler. Kombineler. Yapabildiğim en iyi iş buydu işte. Karşıma çıkanı dövüyordum. Şimdi de adı Walker Lewis olan bir adamı dövecektim; eğer biraz iyi döversem de dünya ağır siklet boks şampiyonu olacaktım.

Anonscu tavandaki mikrofonun aşağı sarkıtılmasını bekledi. Sonra elindeki kartları okumaya başladı.

«Bu köşede... yüz dokuz kilo... siyah şortlu... St. Louis, Missouri'li... dünya klasmanında birinci sırada olan... Walker Lewis.»

Yuh sesleriyle birlikte davullar gümbürdedi. Walker Lewis belden geriye doğru eğilerek bornozunu silkeledi. Kaya gibi kasları ışık altında ortaya çıkınca kalabalık şöyle bir

yutkundu ve sustu. Lewis omuzlarını oynattı, sırt kaslarını gerdi, yumuşattı, sonra havaya birkaç yumruk sallayıp yeniden iplere yaslandı. Ölümün ta kendisiydi.

«Ve bu köşede... doksan bir buçuk kilo... yeşil kemer ve beyaz şortlu... Brooklyn, New York'lu... dünya klasmanında ikinci... İrlandalı... Bobby Fallon!»

Alkış sesleri bomba gibi patladı.

«Dünya... ağır siklet şampiyonluğu için... on beş raund!»

Sonra ikimiz de ringin ortasında, hakemin talimatlarını dinliyorduk. Lewis'in yanında çok küçük ve hafif görünüyor olmalıydım. Göğsünde bir noktaya gözlerimi diktim. Hakem gong sesinden sonra sayma ve üç kez nakavt kuralının olmayacağını anlatıyordu. Bunlar da bitince, «Haydi, çocuklar, eldiven tokuşturup maça başlayın,» dedi.

Eldiven tokuşturup köşeme döndüm. Kirk'ün korku dolu yüzüne baktım, birinci raundu başlatan gong sesiyle birlikte Walker Lewis'i karşılamak için yüzümü döndüm.

***

Kapıştınız. Çarpıldın. Düştün, kalkıp hemen yumruk attın. Kalabalıktan bir kükreme koptu, yine hareket ediyordun. Yine çarpıldın ve bir gözün gözkapağının kanıyla yapıştı. Yine yumruk attın. Bir yerden bir çığlık yükseldi. Walker Lewis sırtüstü yerde. Kazandın sanıp havaya sıçradın. Sonra yine ringin ortasında dönüyordun. Kolun açıldı. Bir daha çarpıldın, içindeki hava boşalıp kusacak gibi oldun. Öbür gözüne de kırmızı bir perde indi. Işıklar gözüne giriyordu. Bir kükreme, sessizlik, bir kükreme, yine bir sessizlik. Yüzünü süngerle ıslatan Kirk'e bakıyordun. Kirk ağlıyordu.

Freddie geldi yanına, sonra başka başka yüzler: Hakem, bir doktor ve polisler. Walker Lewis de gelip sana hafifçe dokunarak bir şeyler söyledi ve gitti. O zaman anladın, yenilmiştin.

Kalabalığın arasından geçip koridorun sonuna dek taşıdılar seni. Tribünlerden sana bağırıyorlardı. Biri, «Serseri,» dedi. Bir başkasıysa, «Bir dahaki sefere,» diye haykırıyordu. Gözün yine yapış yapış olmuştu. Sonra soyunma odasına geldiniz. Gözünün üstünde bir acı duyup az çok kendine geldin ve baktın. Bir doktor kaşını dikiyordu. Bir sürü renk gözlerine doldu: Kırmızı, turuncu, mora çalan kırmızı. Sonra yüzüne basılan süngerin serinliği. Fısıldaşan sesler, mırıltılar...

Sonra sesler kesildi ve yanında annenin kokusunu duydun. Yüzüne dokundu eliyle. Sen sordun. «Yalnız mıyız?» «Evet,» dedi. «Herkes çıktı.» Sen, «Çok mu kötü oldu?» diye sordun. O da spor yazarlarının Dempsey ile Firpo maçından bu yana en büyük maç dediklerini anlattı. Her ne demekse. Ama nasıl olurdu be? «Onu düşürdün yere,» dedi. «Farkında değil miydin?» Tamam. «Ya ben, ben de düştüm mü?» «Üç kez,» dedi. «Bayıldım mı?» «Hayır,» dedi. «Kaşın çok kanadığı için maçı durdurdular.»

«Kate, çok üzgünüm.»

«Deli olma, üzülecek bir şey yok.»

Seni tutmasını, sana sarılmasını istedin, o da istediğini yaptı. Kapı yumruklanmaya başlamıştı ama hiç kıpırdamadı, seni göğsüne bastırmış, elleri başının çevresinde öylece kaldı.

«Çok yürekli olduğunu söylüyorlar. Bugüne dek gördükleri en yürekli adammışsın.»

Kapı kırılacak gibi yumruklanıyordu, elleriyle dudaklarına dokundu, sonra seni öpüp yana çekildi. Kapı açıldı ve oda bir anda bağırıp çağıran adamlarla doldu. Sen annenî tutmak için uzanıyordun ama o uzaklaşmıştı, araya doktor girip gözlerini sildi ve birden görmeye başladın.

Doktor, Nick Siegel'e açılan kaşını dikmek için otuz iki dikiş attığını söylüyordu, ama iyileşecekti, tabii, ilerde boks yapması için bir engel yoktu. İlk yarık yediği kafa vuruşundan mı olmuştu? Doktor bunu söylemeye yetkili olmadığını anlattı. Sonra seni soru yağmuruna tutmaya başladılar, çeşitli yumrukları anlatmanı istiyorlardı, Lewis'i düşürdüğünde ne hissetmiştin, ya ayağa kalktığını görünce ne hissetmiştin? Sense onun ayağa kalktığını hiç anımsamadığını söyledin, kendi düşmelerini de anımsamıyordun. Kilon çok mu hafif gelmişti? Belki de. Bir yıl daha beklemen daha mı iyi olurdu? Hayır.

Dinleyip dinleyip yanıtlıyordun, bir yandan da onları daha iyi görmeye çalışıyordun. Freddie, «Haydi beyler, yeter, yeter artık,» diye onları sepetlemeye çalışırken Kirk'ün ortalarda görünmediğini fark ettin. Jack Fallon da yoktu. Yalnız Freddie, ufak, sessiz, yassı burunlu Freddie. Kapı açıldı içeri Jorgenson, Youngstein ve Stevens ile televizyoncular girdi. Kamera ekibinin başında Howard Cosell vardı. Jorgenson, «Ömrümde gördüğüm en büyük maç,» dedi. Ciddi söylüyor gibiydi. «Bir raund bile sürmedi, ama boks tarihinde yapılan en müthiş raund. Lewis'in çenesini kırdın, biliyorsundur herhalde.» Youngstein, «Bu maçın revanşını istiyoruz,» dedi. «Yüz milyonluk bir iş olur kesin.» Sonra Cosell geldi yanına. «Bobby Fallon, dövüş tarihinin en büyük tek raundunu yaptın, ama acı bir gerçeği kabul etmek zorundasın: Walker Lewis tartışmasız yendi seni.

Şimdi söyle bize, nasıl oldu?» Cosell'e bakıp güldün. Daha önce hiçbir maçını yayınlamamışlardı, ama şimdi Cosell yanıbaşındaydı; omzunun üstündense bir kameraman uzanmış, sargılı yüzünü inceliyordu. «Bilmem,» dedin. «Sanırım iyi bir sopa yedim.» Hepsi güldü. Freddie bir an önce giyinebilmen için onları kapıya doğru iteledi. Kirk'ün nerede olduğunu bilmiyordu. Başka bir şey de sormadın. «Belki Gus burada olsaydı, daha iyi olurdu,» dedin, oda boşaldıktan sonra. Omuzlarını salladı. «Belki de.» «Onu arasam iyi olur,» dedin. Sonra malzemeleri çantaya doldurmaya başladı, her zamanki gibi ve o anda farkettin ki, Freddie için bu maçın diğerlerinden hiçbir farkı yoktu. Daha başka birçok insan için de.

«Freddie?»

«Evet.»

«Sağol, yanımda kaldığın için.»

«Bunun için bana teşekkür etme. Yanında kalmak benim görevim.»

Çantayı alıp soyunma odasından çıkmana yardım etti.

31

Koridorları geçip park yerine çıkan bir tünele girdik. Dışarda ışıklar hâlâ yanıyordu, özel polisler bize yol açıp otomobile binmemizi sağladılar. Dört motosikletli polis önümüzden giderek Vegas'ın caddelerinden geçtik. Siren sesleri içinde Caesars Place Oteline vardık. Kirk kapının önünde bekliyordu.

Otomobilden çıkarken Freddie, «Nereye toz oldun hemen?» dedi.

Kirk, «Para işlerine bakıyordum,» dedi. Sonra bana dönüp, «İyi misin?» diye sordu.

«İyiyim.»

«Odana yemek götürmelerini söyledim.»

«Aç değilim.»

«Ama bir şeyler yemen gerek.»

«Kirk?»

«Efendim?»

«Defol git yaşamımdan.» Yanından geçip içeri girdim, kumar masaları başında oturanlar başlarını kaldırıp yüzümdeki sargılara baktılar. Zarlar, oyun kâğıtları, rulet çarkları, içki içenler, hepsi birden durmuş beni izliyordu, sonra bir

alkış koptu. Sanki bir şey açıklamak istiyormuşcasına elimi sargılara götürüp onlara baktım.

«Anlayamıyorum,» diye fısıldadım Freddie'ye. «Yenildim. Kazanmadım ki. Yenildim.»

«Baksana, bunlar da kazanmıyorlar zaten,» dedi Freddie.

Yürümeye devam ettik. Alkış giderek söndü ve kumarbazlar masalarının başına döndüler. Freddie ile rulet makinelerini geçip Japon lokantası yönüne döndük. O sırada adımın seslenildiğini duyup geri döndüm. Kirk masaların arasından geçerek bana gelmeye çalışıyordu.

«Hey, Bobby, beklesene be yavrum. Dur bir dakika.»

Durdum. «Ne var?»

«Bir şey daha var. Söylememe olanak vermedin.»

«Neymiş o, Kirk?»

«Annen. Otel hesabını kesti. Seni görürsem, Caton Inn denen bir yere gideceğini söylememi istedi.»

Rulet makinelerinden birine elimi dayayıp dengemi sağladım. «Nerede şimdi?»

«Arka taraftaki park yerine gitti.»

«Seninle sonra görüşürüz, Freddie.»

Japon lokantasının içinden geçip döner kapıdan çıkarak park yerine gittim. En azından bin tane otomobil vardı, ben de ağır ağır yürümeye başladım. Işıklar çok yüksekten geliyor ve fazla aydınlatmıyordu. Sargıların yüzünden doğru dürüst göremiyordum zaten. Başım ağrıyor, her yerim sızlıyordu. Gri giysili bir adam sarışın bir kadının otomobilden inmesine yardım ediyordu. Kovboy giysileri içinde birkaç adam daha vardı.

Sonra babamın otomobilini gördüm, upuzun ve pırıl

pırıl. Bagaj kapağı açık, içine bavul yerleştiriyordu. Annem de arkası bana dönük durmuş, onu izliyordu.

«Anne! **Anne!»**

Döndü ve ışıklar altında yüzünü gördüm. Çok genç görünüyordu. Babam son bavulu da yerleştirdikten sonra onun yanından geçip bana doğru yürüdü. Durup gelmesini bekledim.

Kolumu tuttu. «Müthiş bir maçtı,» dedi kısık sesle. Sonra bana sarıldı.

«Bana söz vermiştin,» diye fısıldadım.

«Biliyorum. Ama o söz vermedi.»

Ve birden içimde bir şeylerin burkulup koptuğunu hissettim: Tüm umutlarım, tasarılarım, gereksinmelerim. İçimden ona vurmak da gelmedi. Kimseye vurmak gelmedi. Bomboş hissediyordum.

«Bir şeyin yok ya?» dedi.

«İyiyim, iyiyim.»

«Nereye gidiyorsun?»

«Bilmem. Belki California'ya giderim. Bir otomobil kiralayıp giderim.»

«Gözün o durumdayken, sana bir şoför gerek.»

«Ben de bir şoför tutarım.»

Yanından çekildim, sonra annem geldi. Her ikisi de bana bakıyordu. Otomobile yaslandım.

«Selam, Bobby,» dedi.

«En azından bir veda etmek için biraz daha kalamaz mıydın?» dedim.

Yüzü seğirdi. Jack Fallon uzanıp sevgiyle kolunu tuttu. «Kate...» dedi.

Ben doğruldum. «Tamam,» dedim ikisine birden. «An-

liyorum.» Bir dakika kadar yüzlerine baktım. «Neyse, yine görüşürüz. İyi yolculuklar.»

Sonra dönüp park edilmiş otomobillerin arasında yürümeye başladım. Annem arkamdan seslendi, ama yürümeye devam ettim. Sonra bana yetişip önüme geçti, gözlerinden yaşlar akıyordu.

«Bobby, ben...»

«Git, anne. Seni seviyor. Gerisi önemli değil.»

«Seni seviyorum, Bobby.»

«Ben de seni seviyorum,» dedim ve yanağından öpüp otele döndüm.

⁂

Artık kalkma zamanı geldi mi ne? Ne kadar oldu ben buraya geleli? Bir hafta mı? Bir ay mı? Sargının içinde gözüm kaşınıyor. Deniz yükselmiş, karşıda ufuk çizgisinde bir sürü tekne görünüyor. Rüzgâr serin. Kumsala çarpan suların içinde bir kuş yürüyor, leylak bacaklı. Aptal bir görünüşü var. Ama hiç tanımadığı bir insanı dövmek için, ayağın da yalnız bir donla on sekiz bin kişinin karşısına çıkacak kadar aptal değil.

Bir yerden bir otomobilin kapısı çarpılıyor. Gökyüzü hâlâ kurşun renginde, ama daha yağmur yağmadı. Yukarda, yoldan bir araba daha yanaşıyor.

Sonra da bir ses.

«Selam, Bobby.»

Gus bu, kumun içinde durmuş, yüzü New York güneşi gibi soluk.

«Seni arayıp duruyorum. İki gündür California'dayım.»

«Gözlerime inanamıyorum, Gus.»

«Haydi, gidelim,» diyor.

Kalkmam için elini uzatıyor, ben de tutunup kalkıyorum. Elimi tutuşu güçlü, avucu sert.

«Nasıl buldun beni?»

«Freddie, Malibu'ya gidebileceğini söyledi. Topu topu üç motel var zaten.»

«Sen hafiye olmalıymışsın.»

«Öyle ya.» diyor. Sonra yüzüme bakıp, «Gözün nasıl?» diye soruyor.

«Kaşınıyor.»

«İyileşiyor demektir. İyileşirken hep kaşınır. Dur bakayım.»

Bandı sıyırıyor. Açılan yere rüzgâr vurunca ürperiyorum.

«Fena değil,» diyor. «İyi dikilmiş. Bana sorarsan, o dikişleri istediğin anda çıkarabilirsin.»

«O zaman, bugün yapalım bu işi, Gus.»

«Nasıl istersen.»

Yola çıkıyoruz. «Maç için üzgünüm,» diyorum.

«Ben de,» diyor. Eski bir Ford'u gösterip, «Gel,» diyor. «Arabam var.»

Kolunu omzuma atıyor ve birlikte yürüyoruz. Otomobilin kapısını açıp öbür kapıya dolaşıyor. «Eee?» diyor. «Nereye gidelim?»

Dönüp denize bakıyorum, Pasifik'in dalgaları ardı arkası kesilmeksizin kıyıyı okşuyor. Çiçekli bir mayo giymiş bir kız sarı saçlarını savura savura suya doğru koşuyor.

«Gidip yemek yiyelim,» diyorum. «Her şeyi konuşuruz.»

SON

Lanet

Dashiell Hammett

Gerilim

Arthur Hailey

Soykırım

Gerald Green

Tünel

André Lacaze

Gemi

Ernest Lehman

Korku Yargılanıyor

Irwin Shaw

Pete Hamill

